

649
Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

šentjurski lokalni časopis

letnik VI, št. 11

23. november 1999

cena 250 SIT

poština plačana pri pošti Šentjur

Romč dobil radio

Kako gospodarijo šentjurska podjetja

Podirali smo šentjurski berlinski zid

Test domačih trgovin

Izbiramo športnika leta

*Prihaja v hladne zimske dni,
da vam ogreje dušo in kosti!*

Vas vabi v decembru!

Termix Termix Termix

**Razvoz
kurilnega olja**

OMV ISTRABENZ

Bencinski servis Šentjur
Tel.: 063/743-801, 743-802

Sneg presenetil vse

Petra Voga Kumer s.p.
Drofenikova 16,
3230 Šentjur
Tel.: 063/740-152
GSM: 041/733-268

Nudimo vam

- okulistične preglede vida •
- velika izbira modnih korekcijskih okvirjev priznanih znamk •
- vrhunska kvaliteta korekcijskih stekel (Zeiss, Essilor, Tokai, Sola...) •
- velika izbira sončnih očal •
- velika izbira tekočin za kontaktne leče (AOSept, Miraflaw, Solo Care, Bausch&Lomb, Opti Free, Soft wear saline...) •
- nudimo tudi pribor za shranjevanje in čiščenje očal •

**Za vas posluujemo vsak delovni dan od 9⁰⁰ do 17⁰⁰,
ob sobotah pa od 9⁰⁰ do 12⁰⁰.**

**PROTECT
SERVIS**

Leona Dobrotinška 27, 3230 ŠENTJUR

GUME

Gaberšek Milan, Šentjur (063) 746 110, 743 416; Šmarje (063) 821 918, 819 02 40

• **VULKANIZERSTVO** • **AVTOPRALNICA** • **AVTOOPTIKA** • **OBNOVA GUM** • **BISTRO** •

NAJVEČJA IZBIRA GUM IN PLATIŠČ

Sedaj je čas, da ugodno obujete vaše vozilo v M + S zimske gume

PILOT ALPIN

XM+S 130

XM+S 330

ESKIMO

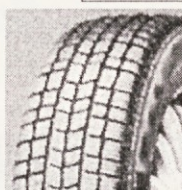

TS 790

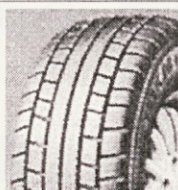

KRISALP

OBNOVLJENE **GAMIX** GUME

MG ALPIN

M+S 130

M+S 200

Delovni čas...
delavnik 8h - 18h
sobota 8h - 12h

ALUMINIJASTA
IN JEKLENA
PLATIŠČA

SATURN PLUS

FORMULA T PLUS

Sava

Barum

MICHELIN

GAMIX

Continental

FULDA

BRIDGESTONE

GOOD YEAR

DUNLOP

kormoran

HLADNA OBNOVA AVTOPNEVMATIKE

RECAMIC
REMOULD CALT MICHELIN

RECAMIC

1920

MICHELIN izdela prvi obnovljen avtoplašč.

1946

MICHELIN izdela prvi radialni avtoplašč.

1994

Ustanovljen RECAMIC Ltd. Odpirajo se obrati po celem svetu.

1999

Odprt prvi obrat v Sloveniji.

**PC
servis**

Računalniški inženiring d. o. o.

BOGDAN GOBEC

Šibenik 7, 3230 Šentjur

Tel.: 749 0500, 749 0501

mobitel: 041 740 985

Tržnica Šentjur

Prikrajšajte si dolge zimske dni...

KAKO?

Z nakupom novega računalnika!

**Nudimo tudi servisne storitve
računalnikov po ugodnih cenah!**

**Ugodne cene
računalnikov tudi
na obroke!**

Uvodnik

Prišel je svet' Martin...

Tako kot po navadi tudi tokrat ni bilo velikih dogodkov, ki bi občutneje pretresli šentjursko javnost. Še tiste redke informacije, ki prihajajo iz občinske hiše, so nadzorovano dozirane in namenjene zgolj županu lojalnim medijem. Ker pa v ŠN menimo, da je prava novica pravzaprav le tista, ki jo oblastniki želijo prikriti pred občani, za nas na Občini ni več niti nezanimivih, kaj šele zanimivih informacij. Odkar se je pristojnost dajati izjave za javnost skrčila na župana in direktorja občinske uprave, vemo pa, da župana praviloma ni, gospa Škoberne pa pravzaprav še nikoli ni ničesar povedala, je informacijska tema še bolj temna.

Naj začnem z našo znamenito asfaltno bazo. Če sem prav prebral v dnevnem časopisu, lani sprejeti občinski odlok ni bil v skladu z bogvekdaj sprejetim širšim občinskim aktom, in je zato nezakonit. Neposredni in resnično ogroženi sosedje se bodo oddahnili, tisti daljni in niti približno ogroženi bodo dejali, da sta naša občinska in državna skupnost malo trčeni, ker nimata pojma, kaj je napredek, Mirko Kovač pa se bo podal v boj na nova bojišča. Kaj bo sedaj naredil župan Malovrh, ki ga je Ustavno sodišče našlo na tankem ledu, sploh ni predvidljivo. Verjetno bo zadevo skušal spraviti v zakonite okvire. Ali pa ga bo počasi le izučilo in bo v resnici tudi pričel dosledneje spoštovati sprejeta pravila, pa čeprav niso čisto po njegovi meri? Podobnega masla ima že kar nekaj na glavi, je vendarle že preveč razvajen in samozavesten, da bi zadnjo lekcijo vzel hudo resno. Vsekakor se bo »krvavi« boj v Planinski vasi kmalu še enkrat razplamtel.

Dan mrtvih so zaznamovale avtomobilске gneče. Neverjetno, koliko je tega plehovja. Vse naše cerkve in tudi mnoga pokopališča so povsem nepripravljeni na praznične pritiske sodobnih nomadov. Ob nedeljah in praznikih je v Zgornjem trgu na cestah večja gneča kot v cerkvi. Nič bolje ni niti z našim mestnim središčem: parkirišča pri Zdravstvenem domu, pred Tržnico ali za Občino so ob delavnikih praviloma vedno zabasana, pa čeprav menda ne gre za javna parkirišča. Da o kroničnih zastojih na dvorišču policije sploh ne govorim. Policisti si očitno lastijo ves del dvorišča pred svojo stavbo in tistega, ki parkira pri njih, enostavno zaparkirajo. In še pritožiti so skorajda nimaš kam, pa čeprav nikjer ni znaka, da je parkirišče res policijsko. Saj res, ali sploh imamo v Šentjurju kakšno javno parkirišče, kamor bi človek brez slabe vesti postavil svojega jeklenega konjička? Le kdo bi pred tremi desetletji, ko je moja generacija pričela graditi svoje hiše slutil, da smo se vselili tako rekoč v središče prometne zmede.

Geslo škofovske sinode »Izberi življenje« me je rahlo presenetilo. Je res možno, da je slovenska Cerkev, ki jo vodi »trdi« nadškof Rode, sklenila narediti korak bliže k vernikom in se prilagoditi njihovi verski praksi? Razmeroma skopa medijska sporočila me nikakor niso zadovoljila. Na zahvalno nedeljo sem prisluhnil pridigi ponkovškega župnika Hermana, ki je po mojem mnenju filozofsko najbolj trdno podkovan duhovnik v šentjurski občini. Herman je mojster besede in obreda, toda maša in pridiga, ki sta bili posvečeni pokojni Danici Podgrajšek, na katero me veže kup spominov na mojo razmeroma jalovo

živinozdravniško kunčjo prakso, verjetno ni bila prava priložnost, da bi razvil dovolj razumljivo filozofijo sinodnega gesla. Če sem ga prav razumel, tudi sam nima dovolj informacij, ali pa sinodno geslo nima dobesednega pomena in je še vedno neločljivo vezano na pojem večnega življenja v Kristusu. To pa ni nič novega in verjetno pomeni, da bosta uradna cerkvena doktrina in dejanska verska praksa vernikov še naprej ostali daleč narazen.

Grozljiva sporočila o mamilih so vse glasnejša. Pred časom sem se »vtihotapil« na eno izmed žurk šentjurske mladeži in poskušal dobiti vaj kakšno tabletko ekstazija, če že ne kaj več. Pa ni bilo nič. Preverjeno je bila žurka »čista«, vsaj kar se dilerjev tiče. Če je pač kdo prinesel nekaj s seboj, povsem za lastno uporabo, seveda ni bilo mogoče preveriti. Torej bi si upal reči, da mamila še niso problem šentjurske mladine. Kaj takega pa ne bi mogel trditi za alkohol. Žal je alkoholna omama očitno neločljivo del kulture življenja in pitja tudi že pri naši mladini. Prav grozljivo je, zakaj današnji mladini ne uspeva najti smisla življenja in veselja do življenja. Verjamem, da so verujoči manj ogroženi, ker jim je smisel pač dan hkrati z vero, ne verjamem pa, da lahko karkoli pripomoreta večja vloga Cerkve v vzgoji ali morda celo verouk kot učni predmet.

In tu se lahko kar navežem na proslavljanje svetega Martina. »Prišel bo svet' Martin, iz mošta bo naredil vin'..! Prastari običaj, ko se mošt spremeni v vino, je priložnost, da se prijatelji zberejo, pomodrujejo ob jedachi in pijači. Letina je pod streho, prišel je čas počitka in trenutkov za družabnost... Skoraj kot v pravljici. Resničnost pa je drugačna: družabni dogodek, star običaj ali svet' Martin - vedno se je pilo in se tudi bo pilo z razlogom ali brez razloga. Kultura pitja je pač taka. Vino, vince rujno, žlahtna kapljica... bogve koliko simpatičnih sinonimov imam zanj. Še celo blaženi Slomšek mu je posvetil nekaj svojih najbolj priljubljenih pesmic. Z vinom so povezani naši najbolj vzneseni trenutki - toda nazadnje tudi množica sesutih družin, zapuščenih otrok, pretepenih deklet in žena. Tako res več ne vem, če proslavljanje Martina in njegovega vinskega čudeža ni moralno sporno dejanje.

Franc Kovač

**Naslednja številka Šentjurskih novic
izide v torek, 21. decembra 1999**

Šentjurske novice izdaja d.o.o. Šentjurske novice, Šentjur, Dušana Kvedra 11. Glavni in odgovorni urednik: Franc Kovač. Lektor: Eva Kovač. Postavitev in oblikovanje: Samo Gazvoda. Tisk: Grafika Gracer, Celje. 8% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva: D. Kvedra 11, Šentjur. Telefon: 063 741-500, 041 759-816. Žiro račun: Šentjurske novice 50770-601-24123.

Asfaltna baza spet aktualna?

Sama od sebe gotovo ne bo izginila, če pa jo bo ugasnila država, se še ne ve. Kljub odločitvi Ustavnega sodišča zaenkrat na kaj takega ne kaže. Stroji sicer mirujejo, se pa že od daleč vidi, da je skrbno vzdrževana, okolica je urejena, na cvetličnih gredah pa cvetijo rožice.

Gospod Mirko Kovač, kaj boste ukrenili?

»Jaz nimam več kaj narediti. Ustavno sodišče je ugotovilo, da občinski odlok, ki se nanaša na mojo bazo zaradi določil nekaterih predpisov, ki izvirajo še iz prejšnje države in bi morali biti že spremenjeni, ni bil sprejet po pravilni proceduri. To pomeni, da je na potezi občina. Seveda pričakujem, da se bodo igre iz ozadja nadaljevale, gre kajpada za denar in ogrožanje monopola cestnih podjetij. Če vemo, da je na Zahodu asfalt skoraj enkrat cenejši kot pri nas, potem je jasno, za kaj gre in da konkurenco nujno potrebujemo. Ponovim le, da imam vse potrebne dokumente glede vplivov na okolje, in da gre očitno za drugačne ovire.«

Na Občini so bili skrivnostni. Gospa Ratajeva, vodja oddelka za okolje in prostor, ki je bila tudi predlagatelj razveljavljenega odloka, se je od srca nasmejala: »Odločbe Ustavnega sodišča nimam in je nisem videla. Pa četudi bi jo imela, vam je ne bi dala, ker za kaj takega nisem pristojna. Pojdite k županu ali direktorju uprave.«

Direktorica občinske uprave Brigita Škoberne mi odločbe prav tako ni bila pripravljena pokazati.

Le zakaj so na Občini tako skrivnostni, ko pa je jasno, da so odločbe Ustavnega sodišča javne in mi iskane odločbe sploh ni bilo težko najti druge? Očitno iz navade in »prirojenega strahu« naših občanarjev pred tistimi, ki so jim dali oblast.

V uvodu h komentarju o razveljavljenemu Odloku o prostorsko ureditvenih pogojih za druga območja kmetijskih zemljišč v občini Šentjur pri Celju (Odločba Ustavnega sodišča z dne 21. oktobra 99) je potrebno povedati, da Mirko Kovač ni mogel legalizirati svoje gradnje, ker je Občina pogojevala prodajo dela zemljišča, na katerem baza stoji, z odločitvijo Ustavnega sodišča na pritožbo sosedov Perčiča, Koželja, Kotnika in Bohinca. Neposredni sosedje so zahtevali, da Ustavno sodišče ustavi asfaltno bazo zaradi napak pri sprejemanju odloka, zaščite kmetijskih zemljišč, pravice do zdravega okolja in Glike jame.

Potem sta sledila policijska »okupacija« Planinske vasi in izklop elektrike.

Kaj je ugotovilo Ustavno sodišče?

Osnovna ugotovitev je bila, da v Družbenem planu občine Šentjur 1986 - 1990 ni ne sluha ne duha o industriji v Planinski vasi, obstaja le rezervacija prostora na Planini za Tajfun in nič več. In ker ni asfaltna baza v družbenem planu, zanjo tudi niso izdelani ustrezni prostorsko izvedbeni akti, ki jih zahteva Zakon o urejanju naselij. Brez teh pa niso dopustne urbanistične spremembe, kot jih je s sedaj že razveljavljenim

odlokom sprejel šentjurski občinski svet. Ustavno sodišče se ni spuščalo v vsebinsko oceno dejanske ogroženosti zdravja ali kmetijske zemlje, temveč se je zadovoljilo z ugotovitvijo procesnih napak.

Kako se bo zadeva razpletla, je težko določeneje reči. Kot mi je znano, so novi predpisi, ki urejajo prostorsko načrtovanje v občini, že v pripravi, občinski uradniki z županom na čelu pa so se tudi že lahko podučili, kako delati zakonito. Predvidevam, da bo v novem načrtu tudi asfaltna baza, kajti ne verjamem, da se je razmerje v občinskem svetu med tem časom bistveno spremenilo. Dejavnost je pridobitno zanimiva in nesporno je, da KS Planina in tudi večina prebivalcev okoliških krajev podpirata asfaltno bazo. Vse več ljudi tudi verjame, da so pravi botri vojne med Mirkom Kovačem in sosedo varno skriti v ozadju, v monopolnih cestnih podjetjih. Razlogi, da gre za kmetijsko zemljo, pa nimajo prave teže, saj na tistem kosu zemlje že skoraj dve desetletji ni rasla niti trava.

Ni pa nobenega dvoma, da asfaltna baza ogroža neposredne sosedo in njihovo kvaliteto življenja, kar bodo le - ti morali verjetno dokazovati, ko bo baza poskusno obratovala. To bodo zagotovo tudi storili, kar pomeni, da miru v Planinski vasi še lep čas ne bo. Pri tem je najbolj tragično, da je pravica sicer na njihovi strani, da pa jo bodo zelo težko uveljavili. Tudi zato, ker se javnost vse bolj nagiba na stran baze, ne nazadnje zato, ker raje vidi, da je ta v Planinski vasi, kot kje drugje. Tudi če bi jo postavili v šentjursko industrijsko cono, je nesporno, da bi ogrozila več kmetijske zemlje in večim ljudem kvaliteto življenja kot v Planinski vasi.

F.K.

Krivi so vsi drugi

Rozalija Perčič iz Planinske vasi je ogorčena:

»Izjava župana Malovrha, ki jo je prinesel NT - RC, da smo za postavitev asfaltna baze krivi Perčičevi, ker smo Kovaču prodali zemljo in tudi pisno pristali na gradnjo, je polna neresnic in polresnic, zato ne morem biti tiho. Res je, da smo Kovaču prodali 5 arov, toda za zelenico in ne za gradnjo. Prepisa takrat sploh nismo delali, ker ga Kovač ni maral narediti. Ko je kasneje postavil bazo, na »zelenici« pa del filtra in trafo postaje, in ko smo videli zakaj v resnici gre, pa mi nismo bili več pripravljeni narediti prenosa lastništva in smo nanj pristali šele po intervenciji in nasvetu odvetnika. Vse to pa se je zgodilo že potem, ko je baza že stala. Boli me, da zdaj župan vso svojo krivdo hoče prevaliti na nas.«

Rebalans proračuna

Država je razvezala mošnjiček in je naši občini priznala še dodatnih 81 milijonov tolarjev, kar je tudi spodbudilo občinske financarje, da so predlagali rebalans proračuna. Njihov predlog je malo nenavaden, saj svojega predloga menda zaradi drugačnega izkazovanja javnofinančnih prihodkov in odhodkov niso uspeli dokumentirati tudi z dejansko porabo, kljub temu pa so dodeljena sredstva ročno razdelili. Proračun so povečali le za dobrih 30 milijonov, razlika pa je izpuhtela na račun drugih manjših proračunskih prihodkov. 27 milijonov prihodkov je izpadlo na račun slabo načrtovanih prispevkov občanov za izgradnjo vodovodov - kot vse kaže, so se ti uprli in raje ne bodo imeli vode - okrog 20 milijonov pa bo manj prihodkov iz naslova elementarja in demografije.

In kako bomo porabili podarjene milijone? Župan predlaga takole: 5 milijonov za vodovode, 2 milijona za stanovanjski sklad, slab milijon bo vzela turistična promocija, 5 dodatnih milijonov nas bo stalo zdravstveno varstvo brezposelnih, 3 milijone bo dobila Knjižnica, 1 milijon naj bi šel za orgle. Relativno še največ naj bi šlo za »investicije v kulturi«, to je za Ipavčevi hišo (3,5M), kapelico v domu upokojencev (1,5M) in za planinski grad (7M).

Kdo krade na pokopališču?

Telefonski klic: »Napišite, prosim, nekaj o grdobijah na našem pokopališču. Z grobov izginevajo sveče, cele ikebane, vaze s cvetjem, nekdo skubi celo okrasno grmičevje in puli sadike. Ne le enkrat, meni se je vse to zgodilo že nekajkrat.«

Gospod Tanšek iz JKP, ki je odgovoren za pokopališče: »Prvič slišim. Res je, da je bilo pred časom nekaj podobnih pripomb, menda so izpulili tudi nekaj mačeh, zadnji čas pa ne. Naša služba odstrani le tisto cvetje in sveče, ki se znajdejo na javnih poteh. Le medsebojne kraje so možne.«

Le kaj je res? Tisti, ki veste kaj več, nam namignite svojo resnico!

Uredništvo

Kdo skrbi za kulturo, šport in mladino?

Zgodilo se je prvič, da je eno od številnih delovnih teles občinskega sveta povabilo na svojo sejo tudi predstavnika Šentjurskih novic, zato velja pohvaliti predsednika tega odbora Artnaka iz opozicijske LDS, ki je morda le prebil medijsko blokado te ravni občinske oblasti. Žal pa je bilo dogajanje na seji precej mučno in ker bo takšen tudi zapis s te seje, je kar verjetno, da je bilo tovrstno vabilo tudi zadnje.

Zapletati se je začelo že kar pri udeležbi; Brglez iz SLS, Spolenakova iz Neodvisne liste in predsedujoči Artnak iz LDS so predstavljali točno polovico komisije, kasneje prispeli predstavniki ZLSD Leskovšek pa je sklepčnost le uspel rešiti. Od vodstva občine je bil prisoten le Peperko, ki pa po novi organizaciji občinske uprave nima nobenih pooblastil za tehtnejše besedovanje. Direktorica občinske uprave Škobernetova se je opravičila, ker mora paziti svoj naraščaj, podžupan Čokl je odšel po važnejših opravkih (da kletari, je bilo neuradno namignjeno), Malovrha pa tako ali tako skoraj nikoli ni na Občini. Nadaljno težavo je predstavljalo dejstvo, da kljub temu, da je bila seja Odbora za šport, kulturo in problematiko mladih že dvakrat preložena, občinska uprava ni pripravila tez za strategijo občine na področju delovanja tega odbora. Peperko se je sicer poskušal rešiti in se je lovil na obrazlaganje že od lanskega leta znanega sistema občinskega financiranja telesne kulture, a ni uspel nikogar prepričati. Poučil je tudi predsednika in člane odbora, naj se preveč ne šopirijo, saj je njihova naloga, da

dajejo predloge in nasvete Občinskemu svetu, ne pa da poučujejo občinsko upravo oziroma župana. Župan bo strategijo tudi tega področja občinskega javnega življenja obdelal, ko bo čas za to, doslej pa je bila vsa uprava polno zasedena z različnimi investicijami, praznovanji itd. Čeprav se je kasneje Peperko nekoliko umaknil in umiril, je temeljna dilema o kuri in jajcu ves čas visela v zraku. Je Odbor le telo, ki prikimava že izvedenim akcijam (Ipavčevi kulturni dnevi, športna dejavnost teče naprej, mladi ostajajo prepuščeni sami sebi...), ali naj se sam loti pripravljanja strategije občine na teh področjih?

Na koncu so se člani Odbora dogovorili, da bodo pripravili vsak svoje teze za strategijo dela, jih »nametali« občinski upravi, ona pa naj jih uredi in pripravi do izvršilne oblike. Ker je proračun za naslednje leto menda že v pripravi (lanskega je Odbor, ki se je tokrat sestal šele drugič, več ali manj v celoti zamudil), so se sporazumeli za zelo kratek termin enega tedna, kar zagotovo pomeni, da bo šlo res za »nametane« zamisli.

Po dobri uri nategovanja je sejo moral zapustiti tudi Peperko, tudi on zaradi varstva otrok, in člani komisije so si bolj sproščeno potožili o svojih težavah. Spolenakova se je zgrozila nad računom za 40 tisočakov za lakiranje poda v kulturni dvorani, ki ga je Študentskemu klubu brez obrazložitve in dokaznega materiala enostavno poslal upravljalec dvorane, mimogrede pa jim je menda tudi povedal, da naj se drugi dobijo v Jungli ali v podobnih lokalih. Leskovšek, ki je tudi predsednik občinske Športne zveze, je imel veliko zamisli, kako urediti uporabo občinskih športnih objektov, če sem prav razumel, naj bi z njimi upravljala ŠZ. Artnak je opozoril, da njihovega odbora nihče ni niti povprašal glede koncepta občinskih kulturnih prireditvev (Jurjevanje, Ipavčevi kulturni dnevi...) in je zato postavil zahtevo, da naj se občinska uprava v prihodnje pri pripravi teh in podobnih prireditvah opira tudi na stališča in predloge tega Odbora.

Odbor se bo spet sestal še pred koncem novembra.

F.K.

ŽUPANOVNO PRAVO

Občina Šentjur zadnje čase postaja znana v slovenskem prostoru, kot ena najbolj nepravilnih občin. Sredstva javnega obveščanja nas glodajo, državni uradniki zmajujejo z glavo, nemočni občani pa se sprašujejo, kaj se dogaja. Zakaj je do nedavno vzorna občina na enkrat postala garjava ovca?

V uradnem listu številka 60 z letošnjega leta smo zasledili odločitev ustavnega sodišča, da je razveljavilo Uredbo o povračilih pri izkoriščanju in rabi naravnih dobrin v Občini Šentjur. Odlok je sprejel občinski svet v prejšnjem mandatu na predlog županove ekipe.

Prav tako v prejšnjem mandatu je ista ekipa predlagala v sprejem odlok o nadomestilu za stavbna zemljišča. Omenjen dokument je povzročil med občani veliko razburjenja. Težave je imela tudi Davčna uprava, ki je morala realizirati finančne posledice odloka in ugotovila, da je le ta v bistvu protustaven, saj je določil njegovo izvajanje za nazaj, in tudi nezakonit, ker ni upošteval krovnega zakona. Če je kdo sprožil postopek pred ustavnim sodiščem, mi ni znano, dejstvo pa je, da ga prizadete stranke lahko sprožijo in razveljavijo.

Pri sprejemanju občinskega proračuna je bil župan izrecno opozorjen na nezakonitost postavke v proračunu, čemur so na osnovi dopisov ustreznih ministrstev pritrdjevale tudi strokovne službe župana. Le ta pa je trmasto vztrajal pri svojem, o čemer so pisale Šentjurske novice v eni prejšnjih števil.

Vrhunec je občina dočakala z odločbo Ustavnega sodišča z dne 21.10.1999, s katero je le to razveljavilo odlok, ki je predvidel gradnjo industrijskega objekta – asfaltnega mešalca v Planinski vasi, ki ga je prav tako pripravila županova ekipa. Ne spuščam se v vsebino spornega odloka. O njem je bilo prelito že veliko črnih in preveč žolča vseh prizadetih strani. Pomenljivo je bistvo, zakaj je odlok razveljavljen. Ustavno sodišče namreč ni pritrdilo eni ali drugi strani v sporu, kar smo vsi pričakovali, ampak kot razumem, je bil odlok razveljavljen zaradi napačnih pravnih podlag, na katerih je temeljil. Kot je povedalo ustavno sodišče, je bil odlok sprejet, ne da bi upošteval prostorsko ureditev v planskih aktih Občine, tako imenovani Dolgoročni plan.

Ugotovitev ima neslutene posledice. Analogno so v bistvu pod vprašajem vse spremembe Odlokov o prostorsko ureditvenih pogojih, ki so bile sprejete ne

upoštevajoč Dolgoročni plan Občine. In takih ni bilo malo. Kakšne strahovite gospodarske posledice ima lahko to, si sploh ne upam pomišljati. Zato ste lahko v skrbih vsi, ki ste gradili na osnovi takih pravnih podlag. Med njimi tudi nekateri sedanjí občinski funkcionarji. Kajti pravno pravilo za take primere sedaj obstaja. Si predstavljate, da vam vsak hip lahko grozi, da bo vaša, do sedaj legalna gradnja postala na enkrat črna gradnja. In to zato, ker se je proti vam zarotil na primer jezni sosed, ki vam doslej, morda tudi zaradi vaših dobrih zvez z županom, ni mogel do živega. Da, tudi to so pravne posledice zadnje odločitve ustavnega sodišča, ki se jih večina niti ne zaveda, ko prebira časopisne vesti o črni gradnji v Planinski vasi. Obstaja le slaba tolažba v upanju, da kjer ni tožnika, ni sodnika.

Zato se lahko upravičeno vprašamo, kakšna pravna varnost je to, če lahko gradnja, ki že ima pravnomočno gradbeno dovoljenje ali pa je le to še v postopku, postane zaradi šlamparije Občine črna gradnja. Zato še bolj obtožujem župana in njegove svetovalce, da je tako pravno negotovost povzročil s pravno nekonsistentno, beri šlampasto, pripravo aktov, ki nam jih ponuja v sprejem. S tem ne

zavaja le nas v občinskem svetu, ki taka pravna skropocala sprejemamo, ampak posredno vse občane. Na tem mestu se ne sprašujem, kdo so županovi pravni svetovalci, so takšni, ki mu le kimajo, zaradi česar sem imel z enim izmed njih konflikt tudi sam. Župan je namreč dolžan poskrbeti, da ima ob sebi ljudi, ki mu iz pravne delavnice nosijo kvalitetne izdelke, ki vzdržijo vsakovrstne presoje in dajejo občanom pravno varnost. Seveda pa je drugo vprašanje, ali župan take sodelavce sploh mara. Iz osebnih izkušenj se bojim, da ne.

Vendar je to že drug, predvsem županov problem. Posledice pa so take, da občina naravnost spodbuja k ignoranci prava in pravne države, prispeva k negotovosti ljudi in povzroča zmedo.

V našem okolju menda obstaja tudi cela vrsta objektov, med njimi taki, ki so se financirali iz občinskega proračuna, gradbena dokumentacija pa je »božja skrivnost«. Med nje sodi ograja v športnem parku, upam, da stavba v njem to že ima, čudne govorice krožijo še o rezervoarjih za vodovod pod Rifnikom, pa o spomeniku

Franji Malgaju pred občino in drugo. Tudi, če le ta obstaja, je vprašanje, ali jih je predvidel Dolgoročni plan občine. Zelo bode v oči štrleči stolp na pobočju Rifnika, ki je menda antena za mobilno telefonijo. Pred mnogimi leti vem, da je bil Rifnik zelo zaščiten pred novogradnjo. Sedaj pa se kar na enkrat na njem lahko gradijo jeklene konstrukcije. Mogoče si kdo misli, da me vse to ne briga, vprašam pa lahko. Saj smo menda še v demokraciji, ki jo ščiti pravo. V kolikor jo morda že ni ukinil kakšen župan, pa to še nisem izvedel, ker je objavljena tajno.

Jože ARTNAK

»Romč« dobil radio

Dveletna prizadevanja Šentjurskih novic, da bi pridobile radijsko frekvenco za Radio Šentjur, so padla v vodo. Svet za radiodifuzijo RS je odločil drugače in je prosto frekvenco 99,3 mhz na Svetini dodelil znanemu šentjurskemu podjetju Moškotevc d.o.o., katerega lastnik je Roman Moškotevc iz Stopč. Kdaj bo začel delovati njegov Radio Savinja, še ni znano.

Šentjurske novice so junija lansko leto dale pobudo za dodelitev prostega radiodifuznega kanala na Kalobju, ki naj bi bil prvi korak do šentjurske radijske postaje. V začetku je vse še kar dobro kazalo, toda ko nam je Uprava za telekomunikacije RS Slovenije svetovala, da našo vlogo spremenimo in se usmerimo na oddajnik na Svetini, ki ima precej širše območje pokrivanja kot Kalobje, je naše upanje začelo rahlo plahneti. Kljub temu smo si pridobili vsa potrebna soglasja in projekte, mimogrede porabili kar nekaj živcev in preko 200.000 tolarjev, a kot se je kasneje tudi v resnici pokazalo, je bila konkurenca za Svetino za nas prehuda. Za uspeh je očitno bilo potrebno nekaj več kot le izpolnjevanje vseh mogočih formulirjev in obilica volje. Kot vse kaže, je to drugo imel Roman Moškotevc, ki je v »dirki« s še nekaterimi ponudniki prvi pretrgal ciljno vrstico.

In kaj naj bi to drugo bilo?

Kriteriji, po katerih odloča Svet za radiodifuzijo, so sicer znani, toda ko se pojavi več kandidatov, ki izpolnjujejo pogoje, odločijo bolj »subjektivne« sile. Nobena skrivnost ni, da se politika še kako zaveda pomena medijev in da se zato ob podeljevanju prostih frekvenc s polno mero razplamti boj v zakulisju, kar se je seveda zgodilo tudi v tem primeru. Ali so Šentjurske novice v tekmi štartale tudi s črno piko šentjurske občinske garniture, ni mogoče trditi, čeprav bi kaj takega bilo mogoče pričakovati. Povsem razumljivo pa je, da je bil Roman Moškotevc favorit že od vsega začetka, pa čeprav se je v dirki pojavil takorekoč tik pred štartom, saj sta za njim stala SLS in njen minister za promet in zveze. Takšne so bile tudi neuradne informacije, ki so se širile med »handicapiranimi« konkurenti. No, morda tudi iz nevoščljivosti. Lahko pričakujemo, da bo Romčev Radio Savinja eseslovsko obvladoval predvsem celjsko regijo in v njem sam Šentjur spet ne bo našel vidnejšega mesta.

F.K.

Viva Zapata...!

Toda ne v Hruševcu. Nočni klub v Hruševcu že četrto leto para živce sosedom. »Potem ko vsi lokali v bližnji in daljni okolici vržejo ven svoje najbolj vztrajne goste, le - ti najdejo zatočišče v tem lokalu. Zlasti sobotna in nedeljska jutra so obupna, še najhuje je med 4. in 7. uro zjutraj: v lokalu do jutra nabija muzika, avtomobili dirkajo po naselju in hupajo, pijanci se iztrebljajo spodaj in zgoraj, razbijajo steklenice, luči, nekateri neženirano seksajo na planem ali pa nas drugače maltretirajo. Mirnega spanca več ni, otroke selimo iz ene sobe v drugo, jemo tablete...« - tako so svojo moro opisali Hruševljani na sestanku v OŠ. Najbolj odločna sta bila Franc in Boris Debelak, ki sta vztrajala, da morajo tej mori takoj narediti konec. Tudi s silo, če bo treba.

Robert Maruša, ki je sestanek vodil, je s svojim predlogom, in mislil je očitno povsem resno, da naj Debelakov lokal odkupi Občina in pa uporablja za humanitarne in reprezentančne namene, samo razjezil navzoče. Niso mu verjeli, da kaj takega sploh pride v poštev. Tega mu ni verjel niti podžupan Čokl, ki je zato raje poskušal z diplomatskimi metodami. Občina kajpada za cirkus v Hruševcu ni kriva, ker je dovoljenje za nočni lokal izdala Upravna enota, ker pa razume gnev občanov, je že pokrenila revizijo vseh

postopkov okrog obratovalnega dovoljenja za Zapato. Kot je skorajda že obljubil, bo Zapata kmalu izgubila dovoljenje za celonočno kaljenje miru.

Padlo je še nekaj težjih besed: eni so zahtevali, da hočejo sestanek z načelnico UE Stoparjevo, ki je sicer nesposobna in mora odstopiti, ker njeni uradniki v Hruševcu ne znajo narediti reda, drugi so se zgražali nad Občino, ki ne zmore ukrotiti enega samega človeka, tretji so opozarjali, da je sedanji najemnik »mangup št. 1«, kar naj bi pomenilo, da mu noben inšpektor nikoli ne bo prišel do kraja. Pojavile so se tudi zamisli, resda bolj plahe, da bi občani dosegli mir s silo, a sta jih tako podžupan kot Maruša v kali zatrla z grožnjo, da bi z občani pač potem morala obračunati policija.

Z ozirom na množico ostrih besed in litre hude krvi je bil zaključek sestanka neverjetno spravljen: pristali so na krajši odpiralni čas lokala (do 22. ure), ki ga naj doseže revizija, ki jo je spodbudila Občina. Določili so tudi tričlansko delegacijo, ki bo zadevo budno spremljala. V izbrani trojici pa ni več Maruše, ki je očitno izgubil zaupanje sokrajanov.

Kot vse kaže, bo Zapata Hruševljanom še kar lep čas kravžljala živce.

F.K.

Pesa kot se šika

Pridelal jo je Ivo Majcen iz Šibenika. Če ima že pesa 14 kilogramov, koliko jih bo šele imel prašič, ki jo bo dobil v korito.

KAKO GOSPODARIJO?

Meja d.d. - konec reorganizacijske in privatizacijske krize

Direktor Fidler, ki je naše gore list in je doma iz Srževce, je povedal: »V Meji večjih težav nimamo, brez problemov pa tudi nismo. Letošnja sadjarska letina, čeprav kakovostno odlična, količinsko pa prepolovljena, pridelali smo le okrog 1400 ton jabolk (lani 2896 ton), je pustila posledice na naših financah. Ker je padla tudi cena jajc, ki še vedno predstavljajo polovico naše realizacije, smo morali napraviti nekaj nesimpatičnih potez. V letošnjem letu smo delavcem zmanjšali plače za 10 %, zaposlenim na višjih ravneh pa tudi do 30%, še vedno pa smo v okvirih branžne kolektivne pogodbe. Količinska je naša povprečna plača, ta trenutek ne bi mogel reči, lahko pa zatrdim, da so vsi zaposleni ta ukrep sprejeli z razumevanjem. Druga naša proizvodnja teče v običajnih finančnih in količinskih okvirih; stalež govejih pitancev na Slomu je nespremenjen (1000 pitancev), lešniki se nekako pokrivajo.«

Pomeni, da je Meja v krizi?

»Ne, ne bi tako rekel, kajti poslujemo še vedno povsem normalno, res pa je, da se

obnašamo racionalneje. Enako proizvodnjo, kot jo je nekoč obvladovalo 140 zaposlenih, sedaj uspešno opravlja le 82 delavcev. Pot do tega ni bila lahka. Bivši Kmetijski kombinat se je obnašal kot kakšna multinacionalka, imel je celo vrsto različnih direktorjev in vodij, ki niso bili le dragi, temveč so tudi prej ovirali kot spodbujali poslovno podjetje. Mislim, da smo zdaj s tem precej na čistem.«

Vendarle opažam, da je Meja v primerjavi s prejšnjim Kombinatom dokaj anonimna. Je to posledica tudi denacionalizacije, zahteve po vrnitvi šolskega posestva in podobno?

»Ne, mislim, da ne. Denacionalizacija nas ni bistveno prizadela, šolsko posestvo, s katerim še vedno gospodarimo, pa tudi ne predstavlja odločujočega faktorja. Mislim, da nas je bolj prizadela privatizacija podjetja. Znani Staničev model divje privatizacije, ki so ga prevzeli vsi tozdi bivšega Kombinata, je imel kar hude posledice in pravo depresijo. Vodilni in drugi zaposleni na Kombinat so ustanovili svojo firmo Slom d.o.o., kar je imelo ne le finančne temveč tudi dolgoročne demotivacijske učinke.

Zadeve še sedaj niso urejene. Pregon zaradi oškodovanja družbenega kapitala, nominalno gre za okrog 200 milijonov SIT, je sicer zastaral, največji deležnik v naši družbi PID Trdnjava iz Velenja pa sodno uveljavlja ničnost vseh poslov med Mejo in Slomom d.o.o. in mislim, da ima vse možnosti, da ta sodni spor tudi dobi. Toda ne glede na izid te pravde, sem prepričan, da Meja s svojim znanjem in tehnologijo še vedno predstavlja motor za vse kmetijstvo v občini. Želimo delati v sožitju s Kmetijsko šolo, s KZ, svetovalno službo...«

In še nekaj besed o načrtih?

»Količinsko bodo največjo proizvodnjo še naprej predstavljala jajca. Cenovno sicer niso tako zanimiva kot na primer jabolka, so pa cenejša kot kjerkoli v Evropi, kar pomeni, da se nam tržnih pretresov zaradi EU ni treba bati. Širili bomo sadovnjake, vse, kar bo okrog Sloma primerno za sadjarstvo, bomo zasadili. V načelu pa se usmerjamo v predelavo lastne proizvodnje, v predelavo jajc in jabolk.«

F.K.

V Tolu uspešno kvačkajo

Največji Tolov partner nemški Elefant, ki je pokrival kar okrog 60% šentjurskih proizvodnih kapacitet, se je septembra dokončno umaknil iz Šentjurja, kar je kljub temu, da je preselitev na Slovaško bila napovedana že pred meseci, predstavljalo za ta kolektiv resen šok. Tudi govorice, da je Tolo pred stečajem, so bile pogoste.

Za mnenje smo prosili direktorja Avgušтина:

»Seveda ni bilo lahko, toda upam, da smo največje težave že prebrodili. S precejšnjo muko smo uspeli najti novega partnerja, nizozemsko firmo Gallus, ki ima svoje proizvodne obrate malo čez mejo v Wolfsburgu in bo prevzela 30-40% Elefantovega obsega naročil. Nekaj smo uspeli dogovoriti s Pekom in Alpino in imamo vsaj fizično proizvodne kapacitete pokrite. Gre seveda za dodelavne posle, ki nam jih Gallus sicer nudi po enaki ceni, težava pa je v tem, da trenutno dosegamo komaj okrog 60 odstotno storilnost. Gre za ročno šivanje mehke obutve za prosti čas, za kar pa je potrebno veliko ročne spretnosti in več časa za privajanje. Ste že kdaj kvačkali? Nekaj podobnega zdaj počnemo. Prehod seveda pomeni tudi določeno stopnjo krize, zlasti v času novembrskih plač bo naša likvidnost ogrožena. Za pomoč smo se obrnili

na občino, regijo in državo, nekaj malega so nam obljubili, večji del bremena pa bomo morali prevzeti sami. Država, ki sicer ima nekaj posluha za težave naše branže, se bolj ukvarja z giganti, nas pa več ali manj prepušča usodi. Kljub temu pa sem optimist in menim, da v Tolu ne bo prišlo do resnejših motenj. Zaenkrat tudi o odpušcanjih ne razmišljam.«

Višina povprečne plače je najenostavnejše merilo stanja v firmi. Koliko delavcev zaposlujete in kolikšna je povprečna plača?

»Zaposlenih imamo 183 delavcev, kar je za okrog 10% manj kot v najboljših časih, povprečna plača pa znaša 98.000 tolarjev bruto, kar je še vedno v okvirih branžne kolektivne pogodbe.«

Kakšne so perspektive Tola?

»Naš koncept, da v čim večji meri preidemo na lastne kolekcije, se nam bo ob trenutnih težavah nekoliko ustavil. Dnevno še vedno naredimo okrog 500 parov obutve iz lastne blagovne znamke, kar predstavlja okrog 35% vse realizacije. Čeprav je naša ponudba izrazito sezonska, prodajamo praktično le 2 meseca spomladi in dva meseca v jeseni, ves ostali čas pa delamo na zalogo, kar nam povzroča določene težave, bistvenih sprememb programa

ne načrtujemo. V ospredju ostajajo kolekcije lahke zaščitne obutve Profisan in otroške ponudbe Babystep, ob poliuretanskem podplatu pa uvajamo tudi novosti, na primer zanimivo pregibno coklo. Še naprej bomo težili k širitvi proizvodnje lastnih modelov.«

Kako je z denacionalizacijo? Kdo so pavzaprav lastniki Tola? Se tudi vam lahko zgodi nekaj podobnega kot se je zgodilo Lipi?

»Denacionalizacijski postopki sicer še niso zaključeni, a odločitev, kakršnakoli že bo, na nas ne bo bistveno vplivala. Večinski lastniki so različni skladi (59%), preostanek pa je v lasti zaposlenih. Naša branža ni ravno pridobitno najbolj zanimiva, zato večjega prerivanja okrog večinskega lastništva ni pričakovati.«

Imate tudi industrijsko prodajalno, kaj vam pomeni?

»Nekaj nam zagotovo pomeni, še več pa bi lahko pomenila zlasti bližnjim kupcem. Ponudba je res raznovrstna, cene pa so kar za okrog 20% nižje od običajnih, kar sploh ni zanemarljivo. Povabite vaše bralce v našo prodajalno!«

F.K.

JKP nima težav

»Ne bom rekel, da nismo brez problemov, toda resnejših težav res nimamo. Lastnik naših osnovnih sredstev je občina, ona ima tudi tako imenovano zlato delnico in odloča o vseh bistvenih zadevah, tudi o morebitnem dobičku ali izgubi. Naša lanska realizacija je znašala

okrog 230 milijonov, od tega je šlo na račun investicij okrog 80 milijonov. Letos bo približno enako. Plače imamo po kolektivni pogodbi, lahko rečem, da prej slabe kot dobre, povprečno naši delavci zaslužijo mesečno okrog 100 000

SIT bruto, moja neto plača z vsemi dodatki pa znaša 230 000 SIT.«

Ali gre lahko JKP tudi v stečaj?

Ne, mislim da ne. Smo takorekoč občinsko podjetje in samo upravljamo občinsko premoženje. Večino prihodka pridobimo iz

KAKO GOSPODARIJO?

vodarine in kanalsčine, cene in investicije pa določata država in občina.«

Ali bi bilo možno, da se dejavnost JKP tudi privatizira in s tem tudi poceni?

»Možno bi bilo, toda v tem primeru, ko je občina lastnik vsega, bi to bila preveč rizična poteza, da bi se je lotili. Nikjer v Sloveniji se kaj takega ni zgodilo.«

F.K.

V E-športu nič novega

Direktorica Sonja Uljarevič me je sprejela prijazno, a je vendarle previdno opozorila, da si kajpada ne želi neugodnih informacij v ŠN: »Saj veste, tudi naši kupci berejo in zaupanje kaj hitro splava po vodi. Že tako se še nismo otresli negativnih učinkov Elegantovega slovesa. Je pa tako, da dejansko ni pri nas takorekoč nič novega. Zaposlenih imamo 149 delavcev, delavk pravzaprav, in živimo iz rok v usta, kot se reče. Dela imamo dovolj, ukvarjamo pa se izključno z dodelavnimi posli. Načrte z lastnimi kolekcijami smo povsem opustili. Ni denarja za akumulacijo in razvoj. Naša največja partnerja sta Bogner in Nicowa iz Nemčije, firmi iz višjega cenovnega razreda, kar tudi nam omogoča nekoliko bolj sprejemljive cene

minute dela. Ta sedaj znaša 30 pfenigov. Povprečna bruto plača znaša okrog 80 000 tolarjev, s čimer še nekako sledimo zahtevam kolektivne pogodbe. Poslušujemo skrajno racionalno, le z nujnimi stroški, ki izhajajo iz dela in najemne pogodbe, praktično brez kilometrin, dnevnic ali reprezentance. Seveda imamo občasno težave z likvidnostjo, a bi lahko rekla, da vseeno poslušujemo dokaj normalno.«

Kako pa je z Elegantovim stečajnim postopkom, je že končan? Vemo, da je stavbo kupil Roman Moškotev, so stroji že vaši?

»Stečajni postopek teče že peto leto, a še vedno ni končan. S stroji je pa tako, da kmalu več ne bodo imeli nobene cene. Podobnih firm, kot je naša, je šlo kar nekaj v stečaj in je takšnih

strojev dovolj. Zaenkrat še nimamo tistega denarja, da bi jih kupili, naši družbeniki pa se zanje tudi kaj prida ne zanimajo. V naši branži dobičkov ni, zato tudi ni investitorjev.«

Vaši načrti?

»Težko je karkoli reči. Občina in država nam obljubljata določeno pomoč, a iz tega ni nič. Kot vse kaže, jim je vseeno. Dokler zadeve ne bodo bolj jasne, bomo pač ostali na dodelavnih poslih.«

Kaj pa industrijska prodajalna?

»Imamo še nekaj zanimivih svojih lanskih modelov in pa artikle drugih firm, a bolj za zaposlene, kot za zunanjo prodajo.«

F.K.

Mercator pred vrati - trgovci ne zaupajo županu?

Menda bo že res, da Mercator išče v Šentjurju primerno lokacijo za trgovino, saj o tem že čivkajo vrabci na strehi, ljudski glas pa tudi ve povedati, da naj bi trgovina stala v prostem trikotniku med Alposom in Akvonijem. Znano je tudi, da je župan povabil na pogovor šentjurske trgovce, da bi jih povprašal, kako jim je všeč morebitna nova konkurenca. Vendar so se trgovci pokazali kot zelo trezni; od povabljenih je prišel k županu na avdienco le vsak četrti, pa še ti so se menda držali bolj rezervirano. Kaj so se dogovorili, ni znano, bolj zanimivo pa je, kaj menijo tisti, ki na pogovor sploh niso prišli. Selič iz Hruševca je povedal, da je nesmiselno umetno zavirati konkurenco. Po njegovem mnenju večja in pestrejša trgovska ponudba privablja nove kupce, ki se praviloma ustavljajo tudi v »starih« lokalih. Sicer pa, četudi bi domači trgovci dosegli, da Mercator v Šentjurju ne bi dobil prostora, bi ga pa dobil nekaj kilometrov v stran, v Grobelnem ali v Štorah, kar bi bilo še slabše.

Vodja občinskega oddelka za okolje in prostor Marija Rataj, ki sicer nima dovoljenja za dajanje kakršnihkoli izjav za javnost, kot je povedala sama, je vendarle med vrsticami izdala, da uradni postopki pridobitev lokacije še niso stekli in da Mercator še ni podal pisne ponudbe o svojih namerah.

F.K.

Tudi Sveta Helena ima svoj rezervoar

Se iz zgodovine res ne da nič naučiti in se bo ponovila zgodba vodovodnega zbiralnika pri Sveti Uršuli? Morda se nekateri še spomnite, da so tik zraven cerkve na Uršuli pred časom na črno zgradili vodovodni zbiralnik, ki so ga kasneje predvsem na zahtevo drameljskega župnišča morali prestaviti. Kot vse kaže se nekaj podobnega kuha v Javorju pri cerkvi svete Helene.

Na hribčku nad cerkvijo sv. Helene, približno 70 metrov daleč zračne linije, je KS Slivnica postavila kar zajeten betonski vodovodni zbiralnik, tudi tokrat kar brez ustreznih dovoljenj in kot vse kaže tudi brez soglasja lastnikov. Nanj nas je opozoril g. Sevšek, eden od lastnikov zemljišča, na katerem stoji: »To je nezaslišno. Ne le da so grobo posegli v samo krajino, temveč so kar samovoljno posegli v tujo lastnino. En del rezervoarja so postavili tudi na moje zemljišče. Kaj takšnega se še v prejšnjem režimu ni dogajalo.«

Gradbišče sem si tudi sam ogledal. Betonska konstrukcija štrli kakšne tri metre iz zemlje, toda kaže, da jo nameravajo vsaj s treh strani zasipati. Tri delavce, ki so razbijali »feršalngo«, sem povprašal, če je to »tisti« rezervoar, a me očitno ni nobeden »slišal«. Kot da sem zrak. Morda so Šiptarji ali kaj podobnega in ne razumejo

slovensko, sem si mislil in lepo zadevo poslal. Potem je eden le začel neprijazno brundati ne da bi me pogledal, da se pač spodobi, da bi najprej povedal, kdo sem in kaj bi rad. Čeprav je imel načeloma prav, sem imel njihove neprijaznosti dovolj.

Planko Franc iz Javorja, solastnik zemljišča:

»Res je, da sem dal soglasje za postavitev rezervoarja, toda ko so mi ga hoteli postaviti na travnik pred mojo klet, sem jim moral zagroziti s puško. O odškodnini za sedanje lokacijo naj bi se pogovarjali kasneje, ko bomo naredili prepis. Takole pravim, ne bom pustil nobenega kopanja več po moji zemlji, dokler se ne dogovorimo.«

Štefan Skale iz Javorja: »Dovolil sem postavitev rezervoarja in tudi obljubili so, da bom dobil odškodnino. Bolan sem in tista zemlja mi ne pomeni veliko.«

Na Heleni vsaj cerkev ni ogrožena in bodo graditelji le morda zvozili.

F.K.

Na Planini imajo čistilno napravo

Za Ponikvo, ki ima rastlinsko čistilno napravo skoraj že deset let, je te dni svojo dobila tudi Planina. Podjetje Nizke gradnje Mirko Kovač jo je zgradilo pod južnim pobočjem Planine v bližini kmetije Kragel - Kranjc. Kot je povedal predsednik sveta KS Roman Planko, je investicija znesla okrog 10 milijonov tolarjev, pokrila pa jo je v celoti občina. KS je prispevala zemljišče oziroma je v zameno za zemljišče, ki je last kmetije Kranjc, asfaltirala okrog 1 km ceste iz trga. Hkrati s čistilno napravo so odprli tudi to cestno povezavo. Na čistilno napravo je trenutno priključenih manj kot polovica gospodinjstev. V naslednjem letu jih čaka izgradnja še skoraj dva kilometra kanalizacijskega omrežja.

Resevna v ofenzivi - tudi z zvočnim nasiljem

Kot vse kaže, je v trgovini še dovolj denarja. Že kar solidna šentjurska trgovska ponudba bo menda dobila še enega resnega konkurenta; kot je slišati, naj bi župan že dal svoj blagoslov ljubljanskemu Mercatorju. Kje naj bi se Ljubljanci utaborili, še ni znano. Znano pa je, da so domači trgovci že dvignili ušesa in se pripravljajo na soočenje z novim tekmečem.

V pripravah na sprejem je še najbolj pohitela Resevna. Ne le da je svojo ponudbo zelo popestrila, na vašo željo vam postrežejo tudi z vročo pečenko ali s toplimi žemljicami, tudi cenovno naj bi se prilagodila konkurenci. Ampak oceno njihove ponudbe prepustimo kupcem, naključni opazovalci pa so opazili, da so se oprijeli tudi zunanjih reklamnih posegov. Tako so predzadnje oktobrsko soboto pripravili pred blagovnico atraktivno fešto z ansamblom Korado in Brendi, ki je tamkaj kar učinkovito prodajal svojo ploščo. Pred trgovino se je zadrževala kar solidna skupina Šentjurčanov, kar precej pa jih je tudi po hitrem postopku »zdimilo« domov - zaradi varstva zdravja. Ansambel si je namreč privoščil dušo parajoče število decibelov, ki je uspešno rušilo spokojnost sobotnega dopoldneva kar vsemu mestu. Ampak zato pa so se v trgovini poskušali odkupiti z demonstracijo gospodinjskih aparatov in celo gratis kavico.

Lepo, ampak za svojo reklamno plastično vrečko so mi, ne da bi trenili z očesom, zaračunali 25 tolarjev. Ribo, ki je že prišla za trnek, je pač treba potegniti na suho.

N.N.

Dom upokojevcev je predrag

Kot je povedal v.d. direktorja Branko Gorečan, so cene v šentjurskem domu upokojevcev resda višje od šmarskih, so pa približno izravnane na primer s cenami v Celju, Trebnjem in drugje. Prav gotovo se dom tudi zaradi tega polni počasneje, kot so pričakovali. Trenutno je zasedenost 80 odstotna (114 postelj od 140), s tem, da so bolniški oddelki polni. Domačih oskrbovancev je le slaba tretjina, vsi drugi pa so od drugod. Zanimivo je tudi, da se večina šentjurskih oskrbovancev, ki živijo po drugih domovih po vsej Sloveniji, ni odločila se preseliti v Šentjur. Verjetno tudi zaradi cene.

G. Gorečan, zakaj so vaše cene tako visoke? Menda nekatere storitve tudi zaračunavate še posebej kot nadstandardne?

»Dražji smo samo od šmarskega doma, vzrok pa je v načinu financiranja, zaradi vračanja kreditov, ki smo jih morali najeti. Prej je država pokrivala vso investicijo, zdaj pa vse več prenaša na nas. Razvoj gre v to smer, to je v smer podeljevanja koncesij in zasebnih investicij v domsko oskrbo ali pa celo v čisto

zasebnost, kar pomeni, da bodo cene verjetno še višje. Znano pa mi je, da se na državni ravni pripravlja poenotenje domskih oskrbnin. Nadstandardne usluge seveda zaračunavamo posebej, v kolikor niso vključene v zdravstveno oskrbo. Podobno ravna tudi v drugih domovih.«

Ali sorazmerno počasno polnjenje doma pomeni, da potreb ni toliko?

»V študijah je predvideno, da naj bi domsko oskrbo potrebovalo približno 4,5 % nad 65 let stare populacije. Po tem kriteriju bi lahko rekel, da nam v celjski okolici manjka še okrog 10% mest v domovih. Toda to je le izračun. Cene so vsekakor omejitveni faktor.«

Da pa ne bi govorili čisto v prazno, smo pridobili primerjavo cen z DU Šmarje. Oskrba v večposteljni sobi v Šmarju stane 1610 tolarjev, v Šentjurju pa 2470. V dvoposteljni sobi je razlika še večja: Šmarje 1650 SIT, Šentjur 2650 SIT. Primerjava nazorno pokaže, da je šentjurski dom upokojevcev kar za dobrih 50% dražji od Šmarskega.

F.K.

• NAJVEČJA PONUDBA JAPONSKIH VOZIL • NAJVEČJA PONUDBA JAPONSKIH VOZIL •
Za vsa vozila prednovoletni popusti do 200.000 SIT

TOYOTA

YARIS

YARIS 1.0, 3V

1.928.300 SIT

Sožitje nasprotij

Kratek, a prostoren:

s 3,6 metri dolžine je najkrajši v konkurenci, a ima hkrati največji polniški prostor

Lep, a praktičen:

kljub neverjetni praktičnosti in uporabnosti je YARIS svaž in privlačen zunaj in znotraj

Poskočen, a varčen:

najmodernejši motor v svojem razredu, edini z variabilnim krmljenjem ventilov (VT-i),

1000 cm³, 68KM, končna hitrost 156 km/h, minimalna poraba 5,1 l/100 km

OPREMA: L paket, dvojni AIR-BAG, servo volan, daljinsko centralno zaklepanje,

radioaparati itd.

Na voljo v 3 ali 5 vrtni verziji.

SUZUKI

SWIFT

NOVI SWIFT 2000
1.3 4X4

Sprejemamo naročila po promocijski ceni

1.963.212 SIT

SUBARU

LEGACY

LEGACY karavan
letnik '98 465.000 ceneje

4.435.744 ⇒ 3.970.000 SIT

SALON CELJE, MIKLOŠIČEVA 5, 483-473

SALON ŠENTJUR, 743-086

SALON ŠENTJUR, 743-086

PRODAJNO SERVISNI CENTER

ANDI AVTO d.o.o.

Cesta Kozjanskega odreda 18 • Šentjur • Telefon servis: 743-389

➔ KREDIT NA POLOŽNICE ➔

• Finančni lizing na položnice • Ugodni krediti T+4,5% •

• Krediti za obrtnike in kmetovalce • Staro za novo, staro za staro •

Delovni čas: ŠENTJUR - pon-pet: 8⁰⁰-17⁰⁰, sob: 8⁰⁰-12⁰⁰, PE Celje - pon-čet: 8⁰⁰-18⁰⁰, pet: 8⁰⁰-15⁰⁰, sob: 8⁰⁰-12⁰⁰

PREVOZI - TRGOVINA

OSEB IN TOVORA NA DEBELO IN DROBNO

Peter Jeršič
Ul. Leona Dobrotinška
ŠENTJUR (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM

• STREŠNA OKNA VELUX •

SVETOVNO ZNANA KAKOVOST

- 50 let izkušenj
- zagotovljena vodotesnost in dolgoletna uporaba
- za vse običajne kritine
- lahka montaža in uporaba
- kakovosten in zanesljiv servis

PRODAJA
Peter Jeršič
Ul. Leona Dobrotinška
Šentjur

NUDIMO VAM:

- PVC CEVI •
- VSE VRSTE OPEK •
- SCHIEDEL DIMNIKE, PARKET 1. KLAS •
- CEMENT, APNO, MIVKO •
- RAZLIČNE VRSTE BETONSKIH PLOŠČ IN TLAKOVCEV •
- NOSILCE, POLNILA •
- BARVE JUPOL TER BELTON IN BELTOP •
- DEMIT FASADE, STIROPOR, KOMBI PLOŠČE •
- IZOLACIJE NOVOTERM IN TERVOL ... •

PONUDBA MESECA

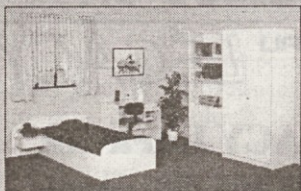
OPEKA MODUL ORMOŽ
TLAKOVCI PODLESNIK,
STAVBAR IN BRANIK

MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

TELEFON: 063/740-084, MOBILTEL: 0609 624-091

DELOVNI ČAS: VSAK DAN: 7.00 - 18.00, OB SOBOTAH: 7.00 - 13.00

salon POLIŠTVA

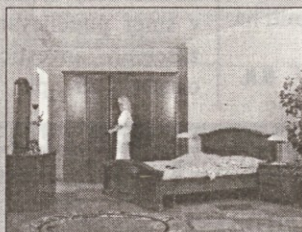
OTROŠKE SOBE

- sestavljivi programi
- kompleti

FRANCOSKA POSTELJA SANGARA

- različne dimenzije
- različni vzorci
- medicinska trdota
- bio vložek

SPALNICE IN VELIKA IZBIRA JOGIJEV

- klasični
- ortopedski
- sanitarno ortopedski
- iz naravnih materialov - optimo

LATOFLEXI

- fiksni
- gibljivi
- dvizni
- električni

ŠE VEDNO

- ugodni plačilni pogoji
- gotovinski popusti
- obročno odplačevanje
- možnost montaže
- dostava na dom
- svetovanje

VELIKA IZBIRA KUHINJ SVEA, MARLES, PAV

SEDEŽNE GARNITURE

- blago, pliš, um. usnje,
- naravno usnje
- klasični sestavi
- kotni sestavi

BIO OPREMA d.o.o.
SALON POIŠTVA GROBELNO
Telefon: 063/749-07-90
Tel. & fax: 063/794-330

Kje nakupovati v Šentjurju?

Odločili smo se, da se malce sprehodimo skozi šentjurske trgovine in primerjamo cene. Ogledali smo si trgovine Grasselli v Gorici, Kea, Resevna, Kruhek, Jager in Lipa. Ogledovali smo si cene najbolj pogostih vsakodnevnih artiklov, pri tem pa pozabili na kavo in sladkor, se opravičujemo. Da bi stvarco malo popestrili, smo v vsaki trgovini povprašali še za načose in salso. Načosi so majhne mehiške tortilje, oz, velik, trd in masiven mehiški koruzni čips, ki je lahko pikanten ali ne. Salsa je pikantna omaka, v katero se pomakajo načosi, poleg pa je seveda obvezno treba imeti zadostne količine pijače. Vsekakor gre za ljubezen na prvi okus, zato ni čudno, da se načosi in salsa zadnje mesece vedno bolj pojavljata na policah trgovin po Sloveniji. Že samo v Celju lahko izbirate med desetimi vrst načosov na eni polici in isto tolikšno paleto sals na drugi. Kako pa je s tem v Šentjurju? Ko smo trgovke povprašali, če imajo načose in salso, smo se lahko od blizu prepričali, kako izgledajo izbuljene oči na smrt prestrašenega jelena, ki sredi noči na sredi ceste zre nasproti drvečemu in tulečemu kamionu naravnosti v luči. Ko smo jim razložili, za kaj se gre, so se prav vse od cele razlage takoj obesile samo na besedo "čips", ki je v tej zmedi očitno edina nudila dovolj prepotrebne domačnosti in trde podlage za nadaljnji dialog, ki pa se je v nadaljevanju sestojil zgolj iz navodila, naj gremo pogledat na oddelek z navadnimi čipsi. Ah, božja preprostost... Edino v trgovini Kea je trgovka poznavalsko pokimala in rekla, da ne ve, če jih še imajo, da bo pa šla povprašat, potem pa stopila do blagajničarke, tam pa se je ponovila zgodba o jelenjih očeh, tokrat kar v dvojni dozi, saj se je izkazalo, da niti prva trgovka ni vedela o čem govorimo. Njen odnos do stranke je zelo profesionalen, nekaj v stilu zmanjkalo-ampak-dobimo-čez-tri-dni, verjetno pa se misel v njeni glavi tiho nadaljuje: "takoj ko ugotovimo kaj je to in to naročimo." Skratka načosi in salsa so v Šentjurju do nadaljnjega še znanstvena fantastika, oz. do njih lahko pridete samo v mehiški restavraciji Zapata.

Na našo odisejato smo se odpravili v soboto dopoldan. Če kdaj, potem ljudje nakupujejo najraje v soboto dopoldan. Takrat Šentjur oživi in v trgovinah vrvi od ljudi, kot da je potrebno kupiti čim več hrane za v bunker, ker bo čez dva dni tretja svetovna vonja. Resnici na ljubo, nedelja je tako ali tako videti, kot da se ves Šentjur res skriva v bunkerjih. Če bi naokoli raznašalo še posušeno grmovje, pa dobimo lepo sliko postapokaliptične pokrajine. Kakorkoli že, v soboto dopoldan lahko v trgovinah srečate toliko ljudi, da nekateri raje ostanejo doma, saj bi drugače preveč zapravili za razne kavice in pijače, s katerimi bi častili, po njihovih definicijah, raznim težakom, katerih se ne da znebiti.

GRASELLI - Gorica pri Slivnici

"Strokovna" komisija ŠN si je za prvi jutranji cilj zadala Gorico pri Slivnici in tamkajšnjo trgovino z "mafijskim" imenom Grasselli. No, šalo na stran. Trgovina se imenuje po zelo znani in legendarni slivniški rodbini, ki jo je življenjska pot zanesla v Ameriko. Pa začnimo. Parkirnega prostora je več kot dovolj. Če parkirate nasproti trgovine, pazljivo prečkajte cesto, kajti bližnje križišče deluje kar nekoliko nevarno, prehoda za pešce pa v bližini ni opaziti. Kaj reči o ponudbi? Ta sicer ni na nivoju kakšnega Interspara, je pa povsem zadovoljiva. Oprema trgovine tudi ni najnovejša, toda tržne potrebe Gorice ne zahtevajo kakšnih avtomatskih vrat, samopostrežbe zelenjave in sadja ter podobnih razkošij. Nekaj pred deveto zjutraj je bila trgovina skoraj prazna, kar je za soboto skoraj neverjetno. Očitno manjšim podeželskim trgovinam velik kos pogače odžirajo veliki nakupovalni centri v okolici, kjer očitno veliko ljudi nabavi tedensko "fasengo". Manjše trgovine težje konkurirajo s ceno, kar se je izkazalo tudi v primeru trgovine Graselli, saj je bila naša košarica pri njih med najdražjimi. Postrežba je bila pri

njih profesionalna, prijaznost pa nevtralna. Drugih posebnosti naši fotoreceptorji niso zaznali.

SUPERMARKET JAGER - Hruševce

Kakšni dve leti je minilo, odkar je družina Jager iz Šmarja odprla supermarket v Hruševcu. Od začetka je bil naval kupcev izjemen, pa tudi zdaj kot kaže ni veliko drugače. Ob pol desetih je bilo na sicer kar velikem parkirišču zelo težko najti prosto parkirno mesto. Gneča je bila tudi v notranjosti sicer velike trgovine, ki je zelo dobro založena. Tudi oznake, kje se kaj nahaja, so dobro postavljene, tako da se ni težko znajti. Nekoliko motijo ozki prehodi med posameznimi policami, tako da je prišlo do kar nekaj "prometnih" zastojev, ki pa so se z dobro voljo rešili brez nesreč. Poudariti velja, da imajo pri Jagru kar nekaj akcijskih prodaj, ki kupce že same po sebi privlačijo. Če so ugodne, pa je drugotnega pomena... Samo, da je akcija. Pač stara psihološka fora. Omeniti kaže tudi tehnični oddelek, kjer je bilo opaziti številne možakarje, ki so, medtem ko so njihove ženske "fasale", pasli oči nad televizorji, akustiko, vrtniki, brusilniki, izvijači in preostalo kramo. Sicer pa so pri Jagru prijazni in takoj na voljo pomagati. Vtis se je nekoliko pokvaril pri blagajni, kjer so nam račun izstavili šele na prošnjo.

LIPA

Lipo seveda najbolj pesti parkirišče, saj ima to nesrečo, da je med Zdravstvenim domom in MEJO, tako da morate uporabiti parkirišči na obeh straneh zgradbe. Jasno, obe sta bili polni in šele po dolgem križarjenju med avtomobili smo našli eno luknjo med dvema velikima zatečenima mercedezema, ki je bila ravno prava za naš jugo. V Lipi smo bili precej nespretni, saj so trgovke v trenutku prepoznale naše obraze in motive in nam malce zamerile, ker smo si zapisovali cene piva v steklenici, ne pa v pločevinki, saj je slednja cenejša. Brez skrbi,

dame, v vseh trgovinah smo zapisali ceno steklenic, tako da je objektivnost zagotovljena. Sicer pa se je v trgovino naselila zmerna gužva, tako da je bil občutek za nakupovanje dovolj prijeten.

RESEVNA

Tudi v trgovino Resevna se je naselila zmerna gneča, ravno dovolj velika, da se niste počutili osamljenega in ravno dovolj majhna, da se je prostor napolnil z življenjem in toplino, pri tem pa niste z vozičkom vsakih pet minut po nesreči povozili tri otročaje. Le malce ozki prehodi med policami onemogočajo udoben dvopasovni promet z vozički, vse ostalo pa je fino & ljubko, čeprav se s tem ne bi strinjala ena stranka, katero so na vhodu avtomatska vrata skoraj zmečkala, če jim ne bi urno pobegnili, pri tem pa je seveda tako sočno preklinjala, da so naša ušesa enostavno morala uživati v tem slapu iskrenih in življenja polnih besed. Najbolj nas je presenetila cena olja, ki je bila daleč najnižja na svetu. Čudno smo opazovali to čudo, potem pa na njem našli datum, ki je kazal na sredino lanskega decembra. Aha, verjetno bo rok trajanja kmalu potekel, pa so ga dali na razprodajo. OK. Toda pri tem nas je v oko zbudilo opozorilo na etiketi, ki pravi, da je olje uporabno DO tega datuma. Se pravi, da je olju trajanja potekel lanskega decembra. Če bi torej radi šli hitro v bolnišnico, uporabljajte olje iz Resevne. Ampak s parkiranjem pri resevni ne boste imeli težav.

ANTONIO - KRUHEK

Zagotovo trgovina, ki počasi postaja legendarna. Pred meseci je že ničkolik zamenjala najemnika, ki je nazivu Kruhek pridal še nekaj mediteranskega šarma s svojim(?) očarljivim imenom. Če bo to pomagalo pri prodaji, bomo še videli. Da ne zaidemo. Šibka točka prodajalne je predvsem njena majhnost in nepreglednost. Kar nekaj časa smo brskali za posamezne artikle, za kar gre verjetno vzrok iskati tudi v našem

nepoznavanju "scene" v Kruhu. Sicer pa so prodajalke vedno pri roki in tudi takoj pomagajo, če stranka česa ne najde. Majhnost trgovine pripelje tudi do tega, da že deset strank predstavlja gnečo. Nič drugače ni na parkirišču, kjer ponavadi kupci parkirajo prosto po Prešernu, tako da lahko že trije, štirje avtomobili povzročijo manjši prometni kaos. Ponudba je solidna, cena naše košarice pa je bila tudi zelo ugodna. Prednost Kruha je, da je odprt vsak dan do osmih zvečer, tudi ob sobotah in nedeljah, pri čemer nima konkurence daleč naokrog.

KEA

Zadnjo trgovino smo obiskali okoli pol dvanajstih. Parkirišče, čeprav zelo razširjeno, je bilo nabito polno, avtomobili so se razpasli do horizonta in naprej, celo po dvoriščih sosednjih stanovanjskih hiš, pod kozolcem, itd. Naš avto je zopet dokazal prednosti majhnosti in lahko smo se skrili med dva gorostasa od avtomobilov. Na vhodu smo zagledali dolgo vrsto čakajočih in se ob tem spomnili na svinčene čase realsocializma, ko so vsako jutro pognale dolge vrste čakajočih za kruh. No, izkazalo se je, da ljudje čakajo na degustacijo, ki se je dogajala na vhodu. Najprej kozarec nečesa, za kar nismo vedeli ali je še mošt ali vino, bilo pa je vsekakor zelo okusno in dobro pa tudi precej močno, na

naslednji mizi pa je obiskovalce čakala hrana – mesarija Strašek je v jed brezplačno ponujala tri vrste klobas. Primerno odtuščani stopimo v pravi mali Interšpar, kjer imajo vse in še več v tistih primerih, ko greste nakupovat kar tako, nikoli pa nimajo točno tistega kar ste prišli dejansko iskat (v našem primeru načosev in salse). Gneča je bila nepopisna, nad njo pa je z zadovoljnim občutkom veselega trgovca, kateremu gre vse po maslu, budno bedel sam šef g. Kukovičič, v njej pa smo našli še degustacijo za sir z mesom (odlično!) in kavo Zamorček, katero je promoviral pravi zamorec, ki ga poznamo iz istoimenske TV reklame (saj veste, "Zamorček kava je dobro kava"). Ker je temnopolt človek v Šentjurju spektakel, je seveda požel takojšnje zanimanje. Odraslim je ponujal kavo, otrokom pa bonbone, pri tem pa je bil na trenutke že prav dobesedno slinast. Deklina poleg njega je povedala, da mu je ime Carlton in da je v Sloveniji že dve leti, med tem časom pa se je naučil slovenščine, le kategorično zavrača, da bi se mučil s spreganji in skloni, zato ima njegova slovenščina lep pridih zlomljene prevedene indijanščine iz stripov in vesternov. Malo smo bili razočarani, ker mu ni bilo ime Mumbawambadžamba ali kaj podobnega,

ampak Jamajka, odkoder prihaja Carlton, je pač dežela Bobov in Marleyev, a ne?

V tabeli spodaj osenčena polja označujejo najnižjo ceno. Večkrat smo pristali v dilemi – vina Merlot je več znamk in zato so tudi cene različne. Prav tako kruh peče malo morje pekarn in vsaka ima svoje cene. Zato smo se odločili, da pri Merlotu upoštevamo najnižjo ceno, ne pa proizvajalca. Enako velja za kruh – zapisali smo najcenejše cene belega hleba ali štruce, ne glede na pekarno. Tudi paradižnika je bilo na voljo dvoje sort – svež in malo starejši, slednji seveda cenejši, zato smo zapisali njegove cene. Tam kjer ga niso imeli, velja cena svežega. V nekaterih trgovinah pa iskanih znamk artiklov niso imeli, zato so takoj izpadle iz tekmovanja za najcenejšo košarico. To se je zgodilo z Resevno, kjer nam kljub pozornemu iskanju ni uspelo najti pralni prašek Ariel 3.6kg in trgovina Graselli, kjer ni bilo nikjer videti paradižnikov. Končni zmagovalac je trgovina KEA, kjer so imeli na voljo vse artikle, njihova skupna cena pa je najnižja (da ne omenjamo štirih degustacij in Carltona, ki so takšno navadno početje, kot je nakupovanje, spremenili v pravi družabni dogodek), za las pa ji sledi trgovina Kruhek.

mf&lh

	KEA	KRUHEK	RESEVNA	LIPA	GRASELLI	JAGER
ALPSKO MLEKO 1l	129.90	144.90	144.90	139.00	148.70	139.00
VLOŽKI ALWAYS 10kom	310.00	329.00	328.00	368.00	368.80	319.00
KRUH BELI	190.00	165.00	168.00	168.00	196.00	168.00
PARADIŽNIKI 1kg	295.00	259.00	392.00	104.00	so se skrili	399.00
RASTLINSKO OLJE CEKIN 1l	229.00	249.90	209.00	256.00	300.00	279.00
SOLATA ENDIVIJA 1kg	190.00	179.90	230.00	191.00	230.00	229.00
PRALNI PRAŠEK ARIEL 3.6 kg	1149.00	1199.00	čudežnega Ariela nimajo	1177.02	1396.80	1199.00
MERLOT 1l	369.00	379.00	363.00	399.00	478.80	299.00
ZABOJ PIVA LAŠKO	3225.00	3200.00	3336.00	3600.00	3715.00	3357.00
SKUPAJ	6086.90	6105.90	5170.90	6402.02	6834.10	6388.00

Ponkovljani zadovoljni s svetim Martinom

V dneh od 12. do 14. oktobra je ponkovsko Turistično društvo že osmič pripravilo Martinove dneve. Osrednja prireditev dogajanja je letos bila čebelarstva razstava domačih čebelarjev v priložnostno lepo okrašenem kulturnem domu, kjer pa so se podobno kot doslej odvijale tudi druge aktivnosti. V petek zvečer so imeli slovesno otvoritev, bolj v stilu otroške akademije, vse dni so čebelarji »častili« z medenim žganjem, prodajali med, Turistično društvo je nudilo spominke, pokušnja domačih vin pa je že tako ali tako osrednja točka praznovanja. Še največ zanimanja je vzbujala »štanca«, s katero so si obiskovalci sami kovali srebrne ali bakrene novčiče s Slomškovim likom na eni strani in velikonočnico na drugi.

Predsednik TD Slavko Špur: »Nekateri letošnje Martinove dneve ocenjujejo s plus pet, jaz pa pravim, da so minili v okvirih pričakovanj. Z obiskom smo zadovoljni, nekaj avtobusov je prišlo tudi iz drugih krajev, med drugimi je preko 90 obiskovalcev pripeljal Pučko s Svete Trojice, svoje izžrebanke pa tako kot vsako leto tudi Gorenjski glas. Zaslужka kajpada ne bo, kar pa tudi ni cilj teh prireditev. Sobotno čebelarsko predavanje je bilo zelo zanimivo in tudi Martinov ples, ki so ga organizirali gasilci, je zelo uspel.«

Pri "štancl"

Jože Šibal, tajnik Čebelarskega društva, je prijazno in zagnano ponujal medeno žganje, sicer kot medico, kar pa zagotovo ni bilo, ker medicine na Ponikvi ne dela nihče. Stočil ga je okrog 10 litrov. Na njegovi mizi smo lahko poskusili tudi medeno pecivo znane slaščičarke Jelke iz Dolge gore.

Na sosednji mizi je gospa Leopoldina Čokl prodajala spominke. Povedala je, da prav hudega prometa ni bilo, še najbolj pa so šle malenkosti, na primer Slomškovi lončki, voščeni okraski, sveče in pa spominski Slomškovi kovanci. Žal pa med spominki skorajda ni bilo izvirnih domačih izdelkov.

Šank (pravzaprav je bila le miza) za pokušino domačih vin je bil v nedeljo dopoldne presenetljivo slabo obiskovan. Gospa iz Turističnega društva, ki sem jo pozabil vprašati po imenu, je povedala, da je vina prispevalo 30 domačih vinogradnikov. Še najbolj sta šli v promet vini Simona Sitarja in Janka Zdolška, skupaj pa so prodali okrog 200 spominskih kozarcev. Cena polnega kozarca je bila 350 SIT.

Pri »štanci« sem si s pomočjo predsednika TD Špura sam skoval svoj srebrnik, ki mi je bil pri priči podarjen. Sicer pa je imel ceno 500 SIT. Čeprav sem kar precej udaril z macolo, po prostoru pa je tudi zaropotalo tako, da so bile prisotne gospe z bolj šibkim mehurjem

postavljene pred resno preizkušnjo, po Špurovem poduku menda ni bilo dovolj. A je srebrnik kar v redu.

Martinov sejem je najbolj šibka točka ponkovskih Martinovih dnevov. Kramarski kič in suha roba, pa nobenega prodajalca s Ponikve. Tako ne gre. Če ne bi bilo vinskega in bučničnega šanka Turističnega društva, za katerim je žena predsednika TD gospa Špurova z nasmejanim obrazom in samozavestnim kelnerskim nastopom kot magnet privlačila žejni moški svet, bi bil sejem komaj omembe vreden.

Največji obisk pa je imel župnik Herman; cerkev je bila nabito polna in se še skozi priprta vrata skoraj ni dalo pokukati v notranjost.

Čeprav sem se kot neprizadeti zunanji opazovalec pravzaprav rahlo dolgočasil, ni bilo tisto pravo, in se mi je ves čas vsiljevala misel, da potrebujejo Martinovi dnevi idejno prenovno, se vendarle ni dalo prezreti, da za Ponikvo predstavljajo tudi takšni, kot so, pomemben družabni dogodek. Tudi večji kraji kaj takega ne zmorejo. Pester obisk, od otrok do dedkov in babic, pa množica obiskovalcev, s katerimi sem lahko tudi sam z zanimanjem poklepetal ali celo politiziral, je dokazoval, da je zadeva »in«, kot se tudi na Ponikvi moderno reče.

F.K.

Miss, Alenka Kolman in Alfi Nipič v Tržnici

Zadnji sobotni oktobrski večer je bil končno živahen tudi v Tržnici. Nekateri lastniki tamkajšnjih lokalov (Elektro Bum, Zlatarstvo Gajšek, Reproita, Tatjana, Moni ...) so očitno sklenili narediti konec hiranja Tržnice: omislili so si živahen sobotni večer, ki jim je več ali manj tudi uspel. Ker je bil program kar atraktiven, vstopnine pa ni bilo, je bil ta sobotni večer eden od najbolj živahnih v zgodovini tega objekta.

Manekenski začetek je bil izpeljan rutinsko, brez poudarkov, ki bi se mi usedli vsaj v oči, če že ne tudi v dušo. Je že res, da bi naj na modni reviji gledali predvsem predstavljene modele, toda kakšen košček naravne ženske kože tudi ne bi škodilo. Tako pa se je zgodilo, da manekenke še nog niso pokazale, saj so po vrsti skoraj vse defilirale bodisi v hlačah ali dolgih

svoje čare. Zlasti moški del populacije je tudi uspela pripraviti, da so njene pevske točke spremljali z ritmičnim ploskanjem, kar je tudi predstavljalo vrhunec tega »temperamentnega« večera. No, najbolj bučno je bila pozdravljena naša letošnja misica Neda Gačnik, ki je s svojo umirjeno eleganco kar nekaj minut zaposlovala splošno pozornost. Tako kot Alenko Kolman, je napovedovalka tudi njo pripravila do kajpada presenetljive izjave, da se v Šentjurju počuti fantastično. Alfi Nipič in njegovi muzikanti so klasika, očitno pa so naš glasbeni okus odmerili bolj po

Avsenikovo, kar je nekaterim bilo hudo všeč, vsem pa spet ne, kar je imelo za posledico, da je mlajši del občinstva odšel verjetno iskati drugo zabavo.

Če še povemo, da so organizatorji obdarili nastopajoče in pripravili dve

nagradi tudi za občinstvo (Zlatarstvo Gajšek, Elektro Bum), je to več ali manj vse.

Kakorkoli, večer v Tržnici je pokazal, da se tam da »žurati«, da pa bo nekaj potrebno pogruntati glede ozvočenja in akustičnosti prostora.

F.K.

Suli je obdaril Miss Slovenije

Slovesna otvoritev Doma blaženega A.M. Slomška

V nedeljo, 17. oktobra, je bila v Dramljah otvoritev in blagoslovitev obnovljenega kulturnega doma, ki se sedaj imenuje Dom blaženega Antona Martina Slomška. Množica domačinov in okoličanov je napolnila dom do zadnjega kotička. Dom je ob domačem župniku blagoslovil rektor mariborskega bogoslovja prof. dr. Marjan Turnšek, otvoritve pa so se udeležili tudi posamezniki iz šolskih, cerkvenih in političnih krogov. Ob tej priložnosti so nastopili vsi štirje drameljski zbori, ki so zapeli nekaj domoljubnih, Slomškovih, cerkvenih in ljubezenskih pesmi ter narodnozabavni ansambel. Po uradnem delu je sledila pogostitev, ki so jo pripravile drameljske žene iz Društva kmetic, in pokušnja vina.

Drameljski kulturni dom je bil zgrajen leta 1937 in se je imenoval Slomškov dom. Po vojni je bil nacionaliziran, preimenovali so ga v Prosvetni dom, in začel je počasi umirati. Še vedno so se v njem dogajale prireditve, toda nihče ga ni vzdrževal in obnavljal. Z denacionalizacijo so dom vrnil Cerkev.

Obnova se je pričela v mesecu juniju in je bila končana sredi oktobra. Vodja del je bil domači župnik Milan Strmšek, stroški obnove so znašali 4,7 milijona SIT, opravljenih pa je bilo tudi 1700 ur prostovoljnega dela. Obnovo so gmotno podprli Občina in KS ter številni posamezniki iz Dramelj in okolice. V celoti so bili obnovljeni notranjost, zunanost in infrastruktura. V domu je nameščenih 140 sedežev.

Upam, da bo v resnici služil za kulturne namene in prispeval h kakovostnejšemu življenju v Dramljah. nf

Zidar Metka, s.p.

Ljubljanska 1, Šentjur,
telefon: (063) 743-472

Trgovina ROSANA Vas vabi
v svojo prodajalno v
ŠENTJURJU, Ljubljanska
cesta 1, nasproti Alposa

TRGOVINA ROSANA - TRGOVINA, KI VAM
PONUJA UGODNE MIKLAVŽEVE NAKUPE

OTROŠKI SMUČARSKI PAJACI
od 4.900,00 SIT dalje

OTROŠKE TRENIRKE
že od 1.700,00 SIT dalje

OTROŠKE FROTIR PIŽAME
od 2.020,00 SIT dalje

ženske in moške frotiraste pižame
že za 3.500,00 SIT

OTROŠKI POLPULJI
samo 1.450,00 SIT

ŽENSKI PULJI IN POLPULJI
že za 1.990,00 SIT

velika izbira: • ROKAVIC
• KAP
• ŠALOV
• BUND

Trgovina Rosana vam nudi poleg izredno nizkih cen
tudi možnost odloga plačila, plačila na več čekov ali plačilo
s kartico Activa ali Magna kartico.

obiščite nas in se prepričajte sami -
v trgovini ROSANA se vse poceni dobi

Delovni čas:
delavnik: 7:30 - 18:00
sobota: 7:30 - 12:30

V NOVIH PROSTORIH

ZLATARSTVO
MILAN GAJŠEK

še vedno

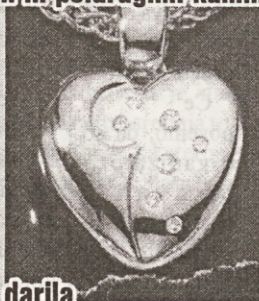
V TRŽNO-PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 063/743-727

* prodaja zlatega nakita

* izdelava nakita po želji stranke z
vgrajenimi dragimi in poldragimi kamni

VELIKA IZBIRA
KOMPLETOV ZA DARILA!
(graviranje brezplačno)

* krstna, obhajilna in birmanska darila

* ekspres izdelava poročnih prstanov

* prodaja ročnih, stenskih in stoječih ur

* prodaja japonskih in kitajskih biserov

DECEMBER
V
KOZMETIČNEM SALONU
"BARBARA"

Za utrditev zdravja in dobro počutje
v zimskem času Vam nudim:

- Nego obraza in telesa
- Ročno in mehansko limfno drenažo
- Shujševalne-anticelulitne programe
- Pedikuro
- Solarij ERGOLINE

Za **BOŽIČNO-NOVOLETNE PRAZNIKE**
Vam po ugodnih cenah priporočam
darilne pakete,
s katerimi lahko razveselite najbližje.

VABIM VAS K OBISKU!
Tržnica Šentjur
tel. 063/740-330

LANGUS TONČKA,
s.p.
foto
Drofenikova 16, 3230 ŠENTJUR
Tel.: 063/741-801, 041/693-388

VAM NUDI:

- fotografiranje v ateljeju in na terenu (posebne priložnosti, poroke, pogrebi, krsti), **FOTOGRAFIRANJE DRUŽIN**
- komercialno fotografiranje
- ekspresno fotografiranje za dokumente (10 min.)
- izdelava amaterskih fotografij (tudi v 1 uri)
- izdelava fotografij velikosti od 9x13 do 30x40 (po želji)
- razvijanje fotografij v lastnem laboratoriju v črno-beli in barvni tehniki
- veliko izbiro albumov in okvirjev
- pri nas izdelano sliko brezplačno uokvirimo
- toplomere - sobne, okenske in telesne
- fototorbice in prazne videokasete, baterijske vložke
- izdelamo vam tudi željeni del fotografije (izrez)

darila za poroke...

V MESECU DECEMBRU 10% POPUST
ZA FOTOAPARATE

DELOVNI ČAS: 8-18, sobota: 8-12

Z obiska pri Zdolškovi na Ponikvi

Ne sveti Martin, kletar naredi vino

Rifnik in Aci Urbajs sta v zadnjih letih postala takorekoč pojem šentjurskega vinogradništva - kot da smo odpisali Dolgo goro ali Dramlje. Ob prazniku svetega Martina sem se želel pogovoriti z vinogradnikom, ki ima poleg kvalitete tudi tradicijo. »Zdolšek s Ponikve bo pravi«, mi je svetoval Zdravko Brglez. »Zdolšek ima gotovo obe iskani lastnosti.«

Oče Janko in sin Andrej Zdolšek, ki družno (oba trdita, da tudi složno, kar je prej posebnost kot pravilo) gospodarita na domačiji na Ponikvi, sta me v isti sapi skušala prepričati, da nista tisto, kar iščem. »Sicer je res, da je vino v naši hiši tradicija, ki izvira iz skoraj dvestoletnega lastništva vinograda na Dolgi gori, toda zadnje čase smo vinogradništvo postavili bolj na stranski tir. Vinograd seveda še vedno skrbno obdelujemo in pridelujemo dovolj kvalitetna vina, toda gre več ali manj za domačo, takorekoč obrobno dejavnost. Več pozornosti namenjamo sadjarstvu. Na osmih hektarih imamo posajenih okrog 30.000 jablan, v zadnjih letih smo postavili ustrezne hladilne naprave, zdaj se poskušamo tudi v sušenju sadja, tako nam res še komaj kaj časa ostane za Dolgo goro.«

Pa vendarle se vinograda ne da kar tako pozabiti. Verjamem, da imata kljub zavzetosti s sadjem, veliko povedati tudi o vinogradništvu in vinarstvu?

»Če bi začel s tradicijo, potem se lahko pohvalim, da smo se Zdolški radi učili. Moj oče je že leta 1922 končal vinarsko - sadjarsko šolo v Mariboru, jaz sem končal srednjo kmetijsko šolo v Grmu, sin Andrej pa je diplomiral na agronomiji. Če sem iskren, je v kleti največjo »revolucijo« naredil Andrej. Vina iz Dolge gore so bila od nekdaj kvalitetna, toda nove sorte in nove tehnologije so nam v zadnjem desetletju navrgli tudi vrhunsko kvaliteto, kar je z ozirom na naše lege skorajda presenetljiv uspeh. Še vedno pa je res, da nismo pravi vinogradniki, saj imamo vsega okrog 3000 trsov, kar pomeni, da pridelamo le do 6000 litrov. Od tega polovico buteljčimo in prodamo skoraj vse preko znancev različnim celjskim podjetjem in poslovnim partnerjem za novoletna darila. Odprto vino skoraj v celoti vzame eno samo gostišče. Zanimivo je, da doma pijemo pravzaprav zelo malo, le tu in tam kakšen kozarček iz buteljke. Naprej s te ravni ne nameravamo. Naši pogoji pridelave so težki, slovenski vinogradi so ponavadi tam, kjer zemljišče ni primerno za drugačno kmetovanje, to pa pomeni veliko ročnega dela, zato so naša vina relativno draga. To seveda velja ne le za šentjurski okoliš, temveč v dobri meri tudi za vso Slovenijo. Z Evrope se ne moremo primerjati, odprto evropsko tržišče pa nam bo prineslo še dodatne težave. Lani smo imeli na obisku skupino iz Španije, pa mi je eden od gostov tako mimogrede dejal, da

ima tudi on nekaj malega vinograda, tisto malo pa je 48 hektarov. To je to, česar mi nimamo. Če izvezem Kolarja iz Pletovarja, ki ima okrog 2 hektara vinograda, v šentjurski občini nimamo takorekoč niti enega pravega pridelovalca vina. Kljub temu pa imamo že kar nekaj prav kvalitetnih vin, toda ta so rezultat predvsem zagnanega in skrbnega dela, ki se največkrat z denarjem niti meriti ne more. To kar počne Aci Urbajs na Rifniku, je zelo zahtevno iskanje tržne niše z izjemno preciznim in skrbnim delom, ki se ga serijsko ne da posnemati.«

Novo kvaliteto v Zdolškovo klet je prinesel Andrej. Kaj je tisto, kar loči vaš današnji pridelek od tistega izpred desetih let?

»Najprej so to spremenjeni sortni sestavi, nato zelena dela v vinogradu, zelo pomembna sta rez in razbremenitev trte, pa seveda kompletna zaščita. Če smo nekoč škropili največ petkrat ali šestkrat, smo letos kar enajstkrat. Od tega šestkrat s sistemiki in petkrat s kontaktnimi fungicidi, kar nam omogoča pozne trgatve. Nič manj niso pomembni kontrolirano vrenje, dodajanje selekcioniranih kvasovk in hlajenje. Nekdaj je bilo v kleti vse gotovo v enem tednu in je šla vsa aroma v zrak, danes vrenje traja tudi ves mesec in več. Da ne govorim o novih materialih v sodarstvu, različnih sistemih kontrole vsebnosti sladkorja, žvepla, kislin in še česa. Je že tako, da vina ne naredi sveti Martin, temveč ga ustvari kletar po želji kupca z uporabo vrste objektivnih informacij. Skratka, gre za znanost. Pri nas si največ pomagamo še z enostavnimi pripomočki in se tudi zato ne moremo primerjati z modernimi vinarji.«

Ali je ob vseh mogočih novih tehnoloških postopkih in zlasti še množični uporabi zaščitnih sredstev mogoče reči, da tudi vino ni več tisto, kot je nekoč bilo? Obstajajo meritve vsebnosti bioloških reziduov v vinu?

»Meritve obstajajo, vendar mislim, da jih v Šentjuru nihče nima. Bolj poznam sistem v sadjarstvu, kjer obstaja nadzor v okviru SIPS (slovenska integrirana pridelava sadja). Sadjar (ali vinar), katerega pridelek prekoračuje predpisane norme, pač ne dobi licence. Vprašanje reziduov je vsekakor pomembno in aktualno, čeprav osebno ne verjamem, da so današnja vina biološko ali pa po sestavi bolj sporna od tistih iz preteklosti. Žveplo je še vedno nenadomestljivo, podobno kot so, vsaj po mojem mnenju, za zorenje nenadomestljivi

leseni sodi ali pa plutovinasti zamaški pri buteljkah.«

Obstaja pri Zdolških kakšna navada v povezavi z Martinovanjem?

»Niti ne. Včasih je bilo na Ponikvi daleč naokrog poznano martinovanje v Pintarjevi gostilni. Le redko se je končalo pred jutrom in brez tepeža med Ponkovljani in Šentvidčani ali Drameljčani, danes pa je vse bolj mirno. Navadno poskusimo, kakšnega smo pridelali, doma v ožjem krogu sorodnikov in nič več.«

Potem je gospa Zdolškova postavila na mizo buteljko chardonaya iz leta 1998, krožnik s prekajeno vratovino, pa smo si še lažje povedali marsikaj iz svojih življenjskih zgodb in popolitizirali. Zlasti gospodar Janko je takorekoč poln spominov na težke čase takoj po vojni, na borbe svojega očeta s kolektivizacijo, pa tudi na domače ljudi, ki so zaradi ideje uničili marsikatero domače življenje: »Res čudno je to življenje. Spomnim se znanega Ponkovljana, ki je prišel iz Dachaua okrogloličen in rejen, potem pa je tudi doma bil dolga leta povsod zraven in prvi.« G. Janko, ali ne bi bilo prav, da bi svoje spomine zapisali in jih ohranili za potomce? »Ne, to pa ne. Rad povem, kar mislim, pisal pa gotovo ne bom nič.«

F.K.

Obisk v domu upokoencev

Da, tudi mi osnovnošolci OŠ Hruševca smo obiskali naše babice in dedke. Ne sicer vsi, ampak le četrti in peti razredi. Pevski zbor četrtega razreda je zapel nekaj poskočnih in veselih pesmic, petošolke pa smo zaplesale. Vse skupaj smo začinili z dobro voljo, veseljem in spoštovanjem. Tako nekako se je vse skupaj odvijalo. Za konec smo vse babice in dedke obdarili s piškoti, ki smo jih sami spekli, za spomin pa smo jim pustili eno veliko in sladko srce, takšno kot so srca naših dedkov in babic. Po programu so nam delavci doma pripravili dobro malico.

Še večkrat jih bomo obiskali.

Andreja Slomšek, 5.b.

Janez Šmid - 30 let zdravnik na Planini

Tudi zdravniki niso več, kar so bili, in le bolj poredko se zgodi, kar se je pretekli teden zgodilo Janezu Šmidu, zdravniku na Planini, da se ga je družbena skupnost spomnila s posebno pozornostjo. Ob tridesetletnici njegovega službovanja na Planini so mu KS in društva pripravili prijetno presenečenje: povabili so ga v najbolj renomirano domače gostišče Montparis, tam pa ga je pričakala dvajsetčlanska delegacija vseh krajevnih organizacij, predsednik sveta KS Planko mu je naredil slavnostni nagovor, zapeli so mu pevci, zaigral mu je Miha Dovžan, potem pa se je slovesnost iztekla ob svečani večerji.

Planinčani so ponosni na svojega zdravnika, ki je ne le njim, temveč tudi širši okolici takorekoč že od vsega začetka zlezel pod kožo. Njegova prijaznost in dostopnost sta se z leti menda sicer nekoliko vnesli, toda Šmid je še vedno nesporna prva osebnost na Planini, pa ne le kot zdravnik temveč tudi kot splošno aktiven član njihove krajevnosti. Še posebej je cenjeno njegovo delo na zgodovinskem in etnološkem področju. Ima velike zasluge pri ponatihu Kronike, oživiljanju lika pisateljice Wambrechtsammerjeve, ustvarjanju različnih zgodovinskih tekstov in pri zbiranju arhivskega materiala in predmetov iz trške zgodovine. To svojo ljubezen do planinske preteklosti je letos udeležil še s postavitvijo trškega prangarja, narejenega po natančnem opisu tega znamenja nekdanje trške veljave Planine. **F.K.**

50 skupnih let Stanka in Marije Hvalc

Ko je ljubezen prava, sta dva meseca dovolj, sta si mislila Stanko in Marija tistega, danes prav nič več tako davnega leta 1949, in se vzela. Petdestletnica njune zveze je le potrdilo, da se kljub kratkemu poznanstvu nista zmotila.

Srečala sta se v Kočevskih Črmošnjicah, Stanka je na Kočevsko pripeljala logarska služba, Marija, ki je sicer bila doma z velike kmetije iz Preloke pri Vinici, pa je tam pomagala sestri Ani v trgovini. »Komaj 19 sem jih imela, saj veste, ko je človek mlad, dela neumnosti«, se je zasmejala Marija. »Ste se kasneje kdaj pokesali?« sem pohitel z malce p r o v o k a t i v n i m vprašanjem. Pa se je Marija za hipec zamislila in se zazrla v strop, da, mislim, da jo je mikala skušnjava, da bi nekaj priznala, a je zmagala prešerna razsodnost: »Nikoli ni bilo časa, da bi sploh kaj mislila. Otroci, pa služba... Ampak ko se enkrat uvezneš, nimaš več kaj pomišljati.«

Stanko je bil na ruski fronti, prebegnil je, peš prikorakal iz Besarabije do Beograda, potem je s 16. divizijo in Pekom Dapčevićem

primarširal vse do Prevalj, nato tri leta služil JLA, po gozdarski šoli v Mariboru pa je končal z dekretom v roki na Kočevskem. In tu je naletel na Marijo, dekletom z nacionalizirane kmetije, ki se je tam učila šivanja, hkrati pa je hočeš nočeš morala v »tisti divjini« delati družbo sestri Ani.

Naprej ju je takorekoč nosil življenski tok sam. Pet sinov sta imela, prvi jima je umrl že kmalu po porodu. Po 12 letih je Stanko dobil službo logarja v Slivnici, Marija pa je 25 let delala v Tolu. »Tako žal mi je, da sem tako dolgo vztrajala v tej fabriki ob tako mizernih plačah. Veste, da me je kar sram povedati, kako slabo penzijo imam.« A je vseeno povedala, 45.000 SIT dobi.

Stanko je delal na GG: »Nekaj sporov na terenu sem že imel, v glavnem pa smo se zelo razumeli. Pokojni Dečko nam je bil kot oče.«

Zlate poroke pravzaprav nista hotela, a so sinovi vse sami pripravili. »Tako lepo je bilo in res sva srečna. Imeti takšno družino, pa takšne vnuke kot sta Luka, Anja in drugi, to je prava sreča.«

Čestitke tudi v imenu bralcev ŠN!

Po daljšem času spet akademski ples

22. oktobra je bila v hotelu Žonta prva plesno obarvana prireditve v izvedbi ŠKMŠ. Namen - združevanje generacij.

Od leta 1996, ko so se šentjurski študentje že "stotič" povezali v skupno organizacijo, jim je zelo dobro uspelo povezati trenutno študentsko in dijaško šentjursko populacijo. Mirne duše lahko rečemo, da je v Šentjuru nastalo neko novo gibanje, da je zapihal nov veter, ki je domačo mladež dvignil iz anonimnosti. Še vedno pa je občutiti vrzel med mladino in starejšo generacijo, kar je najbrž eden od razlogov, da s strani odgovornih oseb mladina večkrat naleti na gluha ušesa in se spotakne ob kako nepotrebno poleno. Poleg tega tudi ni pravih stikov z bivšimi generacijami študentov. V tem duhu se je naposled porodila ideja o akademskem plesu.

Ker se je vse skupaj dogajalo v veliki dvorani omenjenega hotela, je razpravljanje o ambientu in večerji, vračunani v ceni vstopnice, povsem nepotrebno. Raje se osredotočimo na zabavni program. Zanj sta skrbeli Irena in Mateja, vodji projekta pri ŠKMŠ. Res sta se potrudili. Za glasbeno podlago sta izbrali Happy band, skupino, ki je spremljala (ali pa še spremlja) tudi Ireno

Vrčkovnik. Pri izbiri sta imeli res srečno roko, saj so se glasbeniki zelo izkazali. Zaigrati znajo dobesedno vse, njihov pevec pa ima povrhu še izreden smisel za humor.

Za popestritev dogajanja, ki ga je večše povezovala iznajdljiva Irena, sta si omislili nekaj plesnih tekmovanj. Plesišče se je tako odprlo s srčkovim plesom, ki tradicionalno razbija začetno tremo. Kasneje so izvedli še igro "dej-pleši-čeprav-ni-placa" (plesati je treba po papirju, ki ga je čedalje manj), ples s pomarančami in morda še kako, ki se mi je izmuznila. Igre so pri prisotnih naleteli na dober odziv. Zmagovalci in poraženci so dobili praktične in tolažilne nagrade, med katerimi omenimo tridnevno brezplačno križarjenje okrog hotela Žonta na lastne stroške, brezplačno opazovanje sončnega zahoda s tajnikom ribiške družine Šentjur, lupljenje krompirja v hotelu itd. V dobrem vzdušju, ki mu je manjkalo kvečjemu še kak ducat ali dva gostov, se je prireditev zavlekla tja do druge ure zjutraj in še malo čez, ko so domu in postelji naproti odšli še zadnji vztrajneži.

Od gostov večera je bilo slišati večinoma samo vzpodbudne besede, pripomb je bilo bolj malo. Zalomilo se je samo pri začetku prireditve, ki se je - tudi zaradi poznega prihoda gostov - zavlekel za slabo uro. Med tem časom namreč ni bilo glasbe, tako da so si lahko tisti, ki so bili točni, čas krajšali le ob pijači in pogovoru.

Nekaj besed je treba spregovoriti tudi o obisku. Skupaj je bilo prodanih okrog 55 vstopnic, kar je relativno malo. Še posebej, ko odštejemo vse sorodstvene povezave ŠKMŠ veljakov in njihove prijatelje. Nekaj bi se zagotovo dalo postoriti pri reklamah. Ta je temeljila na osebnih vabilih, poslanih na domove, na katera pa se je po mojem odzvalo manj kot 3% vseh povabljenih. Na slab odziv so med drugim naleteli tudi v šolah, od koder so pričakovali veliko gostov, pa potem ni bilo ustreznega odziva. Zagotovo se je povrh še marsikdo ustrašil besede "akademski" - ples je bil v resnici namenjen vsem zabave željnim Šentjurčanom. Prebijanje ledu je pač vedno zahtevna stvar.

Elektro BUM

Trgovina z elektro materialom
Drofenikova 16, 3230 Šentjur

• ANTON SELIČ s.p. • ☎ 063 749 0950, 041 611 603 • fax 063 749 0951 •

Trgovina z obutvijo in oblačili
Telefon: (063) 740 254

BUM kartica

Pogoji za pridobitev BUM kartice in ugodnosti:

- kartica se pridobi pri gotovinskem nakupu nad 10.000 SIT
- pri vsakem nadaljnjem nakupu se lastniku kartice prizna 5% popust
- pri skupnem znesku vseh nakupov 100.000 SIT dobi lastnik kartice pravico do brezplačnega nakupa v vrednosti 5.000 SIT
- pri skupnem znesku vseh nakupov 200.000 SIT dobi lastnik kartice pravico do brezplačnega nakupa v vrednosti 10.000 SIT
- kartica velja za trgovini BUM in Elektro BUM
- kartica velja za obdobje 1 leta

NOVOLETNE LUCKE

Svetlobne cevi
Veriga zunanja, 20 žarnic
690 SIT/m
1.599,00 SIT

OSEBNA VOZILA

Kidričeva 36, 3000 Celje
Tel.: (063) 40 54 450
Fax: (063) 40 54 452

TERENSKA VOZILA

Mariborska 23, 3000 Celje
Tel.: (063) 44 16 09

SERVIS

Trnovalska c. 2, 3000 Celje
Tel.: (063) 41 22 99

PE ŠENTJUR

Valentina Oražna 8, 3230 Šentjur
Tel.: (063) 74 04 45

PRI NAKUPU VOZILA VAM IZDELAMO NAJUGODNEJŠO FINANČNO KONSTRUKCIJO

- bančni kredit za nova in rabljena vozila do 5 let brez pologa
- staro za novo, staro za staro
- komisijska prodaja vašega vozila
- uredimo vam kreditno sposobnost z odplačilom starega kredita

* Izračuni so narejeni s 30% pologom in dobo odplačevanja 60 mesecev.

Matiz

že od 1.159.000 SIT
OBROK - 18.719,00 SIT

Lanos

že od 1.449.000 SIT
OBROK - 23.403,00 SIT

Nubira II

že od 2.129.000 SIT
OBROK - 34.386,00 SIT

- NOVO -

ZA PRIDOBITEV KREDITA NA
POLOŽNICE POTREBUJETE
SAMO OSEBNI DOKUMENT

že od 3.299.000 SIT

že od 4.049.000 SIT

že od 4.349.000 SIT

Leganza

Korando

Musso

DAEWOO

Ob tretjem rojstnem dnevu in več kot 20.000 registriranih Daewoojih smo za vas pripravili 100 vozil po še posebej ugodnih cenah. Pohiтите!

Kako smo rušili šentjurski »berlinski zid«

Deset let je minilo od zgodovinskega padca berlinskega zidu. Po moje se ob tej priložnosti ni odveč vprašati, kaj se je takrat dogajalo tudi pri nas v Šentjurju.

Dogodki v takratnem vzhodnem bloku in nenazadnje tudi v Beogradu in Ljubljani so nam bolj ali manj znani. O Solidarnosti in Walensi, Gorbačovu, Honeckerju, odhodu Kučana in solzave Sonje iz Beograda, vzponu Miloševića in njegovih, pa o slovenski pomladi, Janši, Bavčarju, Školjču se ve veliko, skoraj vse. Obstaja torej vprašanje, ali se je kaj dogajalo tudi v Šentjurju?

Ravno deset let je bilo te dni, ko je takratna ZSMS, kot najmočnejša opozicija Partiji, javnomnenjske raziskave so ji kazale okrog 29% podpore volilcev, organizirala kongres v Portorožu. V Šentjurju so potekale intenzivne aktivnosti, da se v občinski skupščini zamenja predsednika izvršnega sveta. Ocena mnogih uglednih ljudi je bila, da je on glavna cokla razvoja občine. Praktično ni bilo razvojnih programov, občina je vegetirala in že dalj časa capljala na mestu in zdrsnila na zadnje mesto na lestevici razvitosti občin v Sloveniji. Edina vidna preokupacija takrat najodgovornejše osebe, predsednika izvršnega sveta, je bilo stokanje in prošnje v Ljubljano za pomoč. To je bila velika konceptualna kriza naše občine, bili smo brez lastne vizije razvoja. Očitali smo mu, da je odklonil podpis družbenega dogovora za razvoj telefonije, zaradi česar se je razvoj na tem področju popolnoma ustavil, razmere pa so bile naravnost katastrofalne. Prav tako ni znal spodbuditi aktivnosti, da bi v skladu s takratnem Zveznim zakonom o razvoju demografsko ogroženih območij slovenske firme, namesto na jug takratne Jugoslavije vlagali v razvoj infrastrukture, cest, vodovodov, telefonije, v šole, telovadnice in celo v podjetja v naši občini. Škoda je zato neprecenljiva. Nekatere nerazvite občine in njihova gospodarstva v Sloveniji so se takrat uspešno dvignila iz nerazvitosti. Vsega tega se je zavedala takratna občinska gospodarska in politična oligarhija, vendar konkretne poteze ni potegnila.

Zato smo »mladinci« tuhtali, kako spremeniti razmere. Sam sem takrat delal v mladinski organizaciji v Ljubljani in bil sem v toku dogajanj na relaciji Beograd – Ljubljana in prevzet s slovensko pomladjo. V Šentjurju sem odlično sodeloval z mladinci. Tako sva nekega toplega poletnega večera na balkonu z Janijem Kukovičem razmišljala, kaj storiti, in izumila idejo o šentjurski deklaraciji. Spisal sem jo naslednje jutro na vlaku v Ljubljano. Deklaracije je v naslednjih dneh doživela množično

podporo. Podpisalo jo je okrog tisoč občanov in znašli smo se na uglednih straneh slovenskih časopisov. Takratni predsednik občinskega izvršnega sveta je deklaracijo v časopisu Delo označil, kot pamflet.

Zasnovali smo zaroto, kako ga bomo odstavili. Tiho podporo smo imeli tudi pri najbolj vplivnih ljudeh v občinski skupščini, predvsem v družbenopolitičnem zboru. Še posebej so nas podpirali sindikalisti, na čelu s predsednikom in sekretarjem. Tudi takratni predsednik skupščine občine naj bi bil na naši strani. Vendar pa se je kasneje pri njem in še nekaterih izkazalo, da so igrali dvojno igro. Za novega predsednika smo imeli vsaj tri potencialne kandidate, ki pa so ostali skrivnost, saj je bilo potrebno najprej zrušiti obstoječega. Zanimivo je, da so danes vsi trije uspešni direktorji velikih firm.

Zvečer pred znamenito sejo smo se sestali glavni prevratniki: Stojan Stane, Janez Kukovič, Danilo Matuš, Edvard Peperko, Darko Cerovski in jaz. Zasnovali smo scenarij za naslednji dan. Na skupni seji vseh zborov naj bi Matuš predstavil glavne razloge za zamenjavo predsednika. Sledilo naj bi glasovanje za razrešnico. Po končanem sestanku, okrog polnoči smo na občini izobesili dva velika transparenta, na katerih je pisalo: »IGRA SE KONČUJE, NA VRSTI JE ODLOČILNA PARTIJA«. To je bilo namreč geslo predstoječega kongresa ZSMS v Portorožu. Ker v tistih poznih urah ni bilo pri rokah nobene lestve, je bil demokratično določen, da bo transparente izobesil največji, to je Stane. Tako je tudi bilo. Delo smo opravili kot profesionalci, tako, da nas niti organi Milice niso opazili, čeprav se je vse dogajalo dobeseno za njihovim hrbotom.

Naslednji dan je bil za nekatere šokanten že ob prihodu v službo. Občinski šofer je od predsednika Izvršnega sveta dobil nalogo, da takoj sname transparente. Po moje se je tudi z lojtro pošteno namučil. Načrtovana seja je bila zgodaj dopoldne. Ozračje je bilo zelo napeto. Uspelo nam je, da se je seja vseh treh zborov začela skupaj. Naša točka dnevnega reda je bila sprejeta. Nastopil je pomemben trenutek. Matuš je moral predstaviti razloge za odpoklic oz. razrešitev, kar je opravil profesionalno. Po tem je nastala smrtna tišina. Čez nekaj časa je takratni predsednik občine in predsedujoči na seji, za katerega smo mislili, da je naš zaveznik, pokazal svoj dvojni obraz. Predlagal je, da se zbori razidejo vsak na svoje, kot smo običajno tudi

delali ter, da o nezaupnici najprej glasuje Družbenopolitični zbor, kajti predlog mora izglasovati vsak zbor posebej. Pravno je tako stališče podkrepila takratna sekretarka občine - partijski kader, ki je branil svojega člana. Brez odločanja smo se razšli po zborih, vsak v svoj prostor. Naša kalkulacija je bila, da bo senzijski učinek vseh zborov skupaj za nas ugodnejši. Očitno, da so to predpostavljali tudi naši nasprotniki.

Toda nismo se dali. V Družbenopolitičnem zboru je najprej Janez Kukovič predlagal menjavo predsedujočega, ker naj bi bil pristranski zaradi kolegičnih odnosov s predsednikom izvršnega sveta. Zamenjava je uspela. To je bila kasneje njegova dolgotrajna zamera. Sejo je vodila podpredsednica. Nastopil je najbolj kritični trenutek, ko naj bi brez razprave, še pod vtisom predstavitve s skupne seje, glasovali. Tik pred glasovanjem se je k besedi javil eden izmed zunanjih članov izvršnega sveta, ki ni bil član zbora. V svoji razpravi je pozval prisotne k umirjanju napetosti, ki naj bi na tak način škodile občini. Sledilo je glasovanje. Po razglasitvi rezultatov smo ugotovili, da se je naš poizkus izjalovil, če se prav spomnim, za en glas. Ostali zbori o tem niso več glasovali, saj naj bi po interpretaciji strokovne službe za to ne bilo razlogov.

Tako je propadel naš edini resen poizkus, da v Šentjurju, še pred resničnim propadom režima, odstranimo železno zaveso in pričnemo uresničevati šentjursko deklaracijo. Dobrih pet mesecev kasneje so svoje opravile demokratične volitve. Zamenjala se je kompletna občinska garnitura, na oblast so prišli povsem novi ljudje. Zanimivo je, da nihče od naštetih akterjev, ki smo vodili navedeno zaroto, nikoli prej in kasneje ni prevzel nobenih oblastnih funkcij. Pa vendar je zgodovina zabeležila, da se je, v tistih, v svetu razburljivih časih, tudi v Šentjurju nekaj dogajalo. Kajti kasnejše volitve niso bile več prevrat, ampak redna menjava ljudi in s tem tudi sistema. Kako bi bilo, če bi uspel prevrat, lahko danes le ugibamo. Zagotovo se na položajih ne bi znašli vsi, ki so jih kasnejše volitve naplavile na sceno, pa tam »vegetirajo« že celo desetletje.

Jože ARTNAK

Aleš Nežmah: že celo življenje sem zaljubljen

Sem kot vodnjak,
ki je v njegovo vodo
noč pustila svoje zvezde
in sama ostala zunaj na polju.
(Neruda)

»Pa lepo te prosim, ne mi priti z vprašanjem, kdaj sem začel slikati. To, da znaš slikati, enostavno imaš v sebi ali pa nimaš in slikati začneš takrat, ko začutiš željo po izražanju svojih občutij skozi ustvarjanje, pri meni je to slika, pesem.« Tako Aleš že na začetku da vedeti, koliko mu pomenijo nekakšni zgolj formalni podatki. Zelo malo ali nič. Zanj je pomembna stvaritev sama, stvaritev, ki govori sama zase, zato se je tudi odločil za abstraktno slikanje.

Njegova hiša v Hruševcu je na zunaj enaka kot vse druge, vendar v sebi, tako kot Aleš, skriva mnogo bogastva, stene hodnikov in sob krasijo same slike, vse polno umetnin. Žive barve, topli toni, poigravanje z geometrijo, z vsemi tehnikami slikanja... Večina njegovih slik bi za tiste, ki bi v njih iskali odsev realnega sveta, izgubila smisel, slika nam namreč mora biti vseč sama po sebi, kot fantastična kombinacija barv in likov. Aleš pravi, da pravzaprav ne zna slikati. Če bi mu na primer kdo rekel, naj čim realneje naslika človeka, ne bi znal, pa saj tega niti noče in pravi: »Za realno sliko resničnosti imamo fotoaparate. Slikanje je moč izražanja čustev, jaz pa nimam čustev, da bom slikal hiše, realnost »v nulo«, čustva bom izražal z nečim novim.«

Aleševa slikarska dela so bila razstavljena že marsikje po Sloveniji, skupaj s priznanimi akademskimi slikarji je po likovni koloniji v Lipovcih razstavljaval v Murski Soboti, po likovni koloniji Ex tempore Art Kum v Trbovljah, samostojno pa je razstavljaval v šentjurski knjižnici, v že »pokojnem« Etorju, kot sam pravi, legendi šentjurskega življenja. Tudi v Celju so bile njegove slike na ogled na več mestih. »Meni so vse moje slike vseč oziroma vsaka nova je najlepša. Sploh pa si želim, da moje slike govorijo same zase.«

Aleš je ustvarjalec, v njegovi glavi se pretaka veliko idej, veliko velikopoteznih idej. Ena med njimi je tudi ta, da bi enkrat razstavljaval na Rifniku. To ne bi bila običajna razstava, že s samim prostorom bi imela pridih spektakularnosti, mističnosti. Hkrati s postavljenjo razstavo bi se slike kazale na velikem ekranu, ozračje bi bilo

napolnjeno z zvoki bobnov... Aleš se pri tem zaveda, da je za takšno idejo potrebno ogromno denarja, pri tem pa verjame, da bi šentjursko kulturno življenje imelo posluh za takšno prireditev. Nasploh najde o kulturnem dogajanju v Šentjurju le lepe besede: »Šentjur je kulturno vse prej kot zaspano mesto. Že samo Ipavčevi dnevi, kjer se najdejo prireditve za vsakogar, prireditve na visoki ravni, so dokaz za to. Saj je pričakovati, da obisk teh prireditev ne bo vedno številčen. Je morda šentjurski kino vedno poln, pa je stvar bolj rzavedrilnega značaja? Kaj nimamo tudi letos ustanovljenega literarnega društva?

Foto: Melius art

Aleš se najlepše počuti med njimi

Izdalo je čudovit zbornik, kvaliteteten zbornik, v katerem je objavljenih mojih devet pesmi.« V njih so najpogostejši motivi klovni, vino, ljubezen... Zakaj?: »Že sam sem opazil to, vendar tega ne bi znal razložiti, vem pa, da so moje pesmi bolj žalostne kot moje slike. Mogoče bom še v tem letu izdal pesniško zbirko, no, to leto se že bliža koncu, kakorkoli že, imam jo v načrtu.« Mimogrede mi prebere novonastalo pesem Visoki dimniki, pesem, ki je posredno povezana s še eno Aleševo čudovito izkušnjo: alpinizmom. Aleš je sicer alpinizem pred dvema letoma pustil čisto ob strani, tu in tam ga na ta adrenalinski šport spomnijo višinska dela, ki jih opravlja s šentjurskimi alpinisti, še posebej z Acom Pepevnikom. »Veš, to je neko posebno delo, ni navadno delo, jaz še

v tem delu vidim nekaj lepega. Kakšen občutek je sedeti na 45-metrskem dimniku in ga lepo kvader za kvadrom razkosavati. Seveda pa je ta pesem lahko prispodoba še za marsikaj drugega.« Aleš je alpinistične vrste zapustil, ker ga je slikanje popolnoma prevzelo in zaposlilo. Zadnji Alešov vzpon je bil v Peruju na nekaj manj kot 6800 metrov visokem Huascaranu. »Včasih se enostavno zgodijo dogodki, za katere kasneje ne najdeš vzroka, odgovora. V slikanju, in s tem v izražanju čustev, se pač bolj najdem kot v alpinizmu, kjer je pomembnejši kot čustvo adrenalin. Edino žal mi je, da sem pretrgal skoraj vse stike s šentjurskimi alpinisti. Imamo pač različne interese - oni hodijo po hribih, jaz pa po razstavah. Slikarstvo je prevladalo tako močno, da zadnje čase slikam vsak prosti čas...« Aleš ob dopoldnevih namreč hodi tudi v službo, na Elektro Celje, kamor gre, kot pravi v šali, kadar ima čas. No, če bi to držalo, prav gotovo ne bi bil več tam. »Tam sem navaden birokrat, vendar mi je čisto vseč. Sodelavci me sprejemajo takšnega, kot sem, jaz pa njih takšne, kot so.

V pogovoru nenehno govori o čustvih: »Brez čustev se ne da ustvarjati, prav tako pa brez njih teh stvaritev gledati.« O svojih čustvih in čutenju pa nadaljuje: »Prvi moj občutek v življenju je bila bolečina, fizična - pri treh letih sem se ponesrečil, vendar je temu občutku takoj sledilo drugo občutje - ljubezen - v bolnici sem se zaljubil v medicinsko sestro. Že pri treh letih sem se zaljubil, od takrat še mnogokrat, saj se je zaljubljal tako lepo.«

Aleš načrtuje v decembrskih dneh razstavo svojih najnovejših slik, razstavljal jih bo v stari šentjurski občini. »Če si želim česa, si želim tega, da bi imel toliko časa in denarja, da bi lahko le slikal, pripravljaval razstave in uresničeval ideje. To zadnje so seveda že sanje.«

»Joj, še to napiši,« mi pravi nazadnje, »rad bi začel še ustvarjati skulpture, prinesel sem si že nekaj kosov kamna, nekaj pa jih imam označenih še na Resevni, samo po njih bi moral iti kdo s traktorjem,« in se zasmeji. Res, vse stvari pove s kančkom humorja: »Potem je svet lepši, grotesknost manjša.«

Ali ni tudi v njem nekaj klovna iz njegovih pesmi?

Nina Gradič

Prireditveni abonma Šentjur 2000 je nared

Kot je povedala Anita Koleča, vodja Sklada RS za ljubiteljske kulturne dejavnosti, naj bi prireditveni abonma predstavljal ogrodje programa občinske kulture. Poleg že uveljavljenih aprilskih in jesenskih kulturnih prireditev, bo v Šentjur pripeljal nekaj vrhunskih kulturnih dogodkov iz gledališkega in glasbenega področja. Kasneje bo vključeval tudi domače dosežke. Projekt, ki se bo pričel uresničevati že januarja, bo stal okrog 3 milijone SIT, od tega naj bi nekaj več kot pol milijona prispeval občinski proračun.

Januarja bo v Šentjurju gostovalo Mestno gledališče ljubljansko s komedijo Bernarda Shawa Pigmali, veliki jazz orkester Big band iz Nove gorice prihaja marca, aprilsko predstava enega od amaterskih gledališč iz okvira Linhartovih srečanj še nima imena. V jesenskem nadaljevanju bomo oktobra imeli koncert orkestra slovenske policije, novembra bomo gostili Slovensko mladinsko gledališče, ki bo predstavilo Shakespearejev Sen kresne noči, abonma pa bo zaključil mladinski simfonični orkester Glasbene šole Celje s koncertom popularne simfonične glasbe.

Cena abonmaja je 5000 tolarjev, za študente in upokoјence 4000 tolarjev, vplačate pa ga lahko od 20. decembra dalje pri Aniti Koleči v stari občini.

Literarno društvo Šentjur vabi

Pred letom dni se je v Šentjurju zbralo dovolj ljudi, katere druži veselje do pisanja, da so ustanovili Literarno društvo, čigar naslov je Mestni trg 2, Šentjur, tel.: 751 452. V tem letu dni so napisali in zbrali dovolj poezije in proze, da so konec septembra letošnjega leta izdali prvi zbornik s svojimi deli. V njem se je predstavilo 20 avtorjev.

Opogumljeno s prvim uspehom pa društvo vabi v svoje vrste vse, ki radi pišete in bi radi, da bi vaša dela videlo čim več ljudi. V ta namen bo 9. decembra ob 18. uri v šentjurski knjižnici predstavitev avtorjev zbornika, lahko pa se pridružijo tudi novi člani. Način in obliko svoje predstavitve ter svoj prispevek lahko seveda določite sami, lahko pa si tudi izberete drugo osebo, ki vas bo predstavila z branjem vaših del. Skratka: imate na voljo svojih pet minut slave.

Kljub improvizaciji pa moramo biti seznanjeni z vašimi načrti, zato nas čimprej pokličite in povejte, na kakšen način boste sodelovali, seveda pa smo veseli vsakega predloga, ki bi polepšal ta večer.

Še posebej vljudno vabljeni pa ste seveda vsi, ki vas zanima kulturno življenje domačega kraja. mf

V Gorici pri Slivnici za eno uro vonj po drugih krajih

Sašo Drame, mladi slivniški ekonomist, kitarist, pevec, družabnež prve vrste, prijatelj kot se reče, v zadnjem času pa predvsem alpinist, pravi, da se v vsakem človeku kdaj pojavi razcep, precep, razkol... Pa se človek odpravi v hribe, kot planinec, kot planinski vodnik, in se poizkusi v plezanju, v turnem smučanju, osvajanju težjih in težjih smeri. Nazadnje ugotovi, da je to to in da brez tega sploh ne more živeti, da si želi še kam drugam, v kraje, kjer se je preizkusilo že ogromno alpinističnih moči, v kraje, kjer veje drugačna energija, prežeta s prvobitnostjo najpreprostejšega načina življenja in psihično ter fizično močjo osvajačev najvišjih in najtežjih gora.

In jaz grem tja...

Sašo je kanček teh lepot in izkušenj z drugačnim svetom iz Nepala prinesel v dvorano slivniškega kulturnega doma v petek, 12. novembra. Za njegove pustolovščine in izkušnje po pogorjih Himalaje je pokazalo zanimanje za slivniško dvorano kar neobičajno veliko število ljudi. To predavanje je bilo združeno še z razstavo slik in dnevnških zapisov letošnjega poletnega planinskega tabora v Podvolovljeku. Za že tako toplo in pristno ozračje pa je poskrbela še domača Drametova kapljica.

Svojo pot v Nepal je Sašo skupaj s še tremi prijatelji, Andrejem Palirjem, Andrejo Žak in Danijelom Bedračem, začel v začetku oktobra. Odprava se je imenovala Mardi Himal 1999, po gori, ki sta jo osvojila zaradi zdravstvenih težav drugih dveh žal le Sašo in Andrej. Sašo je ob diapozitivih pripovedoval o življenju, ki ga je doživel od Katmanduja, glavnega mesta Nepala do majhnih vasic po Himalajskem pogorju. Pripovedoval je o za evropski okus in oči nenormalnih higienskih razmerah, ko lahko en zobozdravnik pred pregledom tvojih zob še minuto prej popravlja motor, ko mora njegov pomočnik poganjati kolo, da sveder sploh lahko vrta...

Njihova pot je vodila po raznobarnih riževih poljih, po terasah, skozi džunglo vedno više in više. V džungli so naleteli na neprijetno izkušnjo z nadležnimi pijavkami, sicer pa so jih vedno spremljali prijazni in radovedni pogledi otrok, ti so bili veseli najmanjšega darila, svinčnika, ovitka filma..., skoraj vedno so jim bili domačini pripravljeni nuditi prenočišče.

Bazni tabor so si postavili na višini okrog 4100 metrov, da so imeli dovolj blizu vodo, od tam pa so že lahko pogledovali na svojo, tako dolgo želeno predvsem s finančnimi sredstvi večkrat onemogočano pot. Vreme jim je služilo le v dopoldnevih, zato je bila odločitev, ali to svojo načrtovano željo uresničiti ali ne, toliko težja. Poskusili so, pri tem je Danijela načela višinska bolezen, zato se je moral vrniti, Andrejo pa so prav tako v dolino nagnale prebavne motnje.

Ko sta Sašo in Andrej osvojila vrh gore in s tem ponovila smer J. Robertsa iz leta 1961, je bilo veselje seveda nepopisno, še bolj pa so se vsi skupaj veselili, ko sta se vrnila v bazni tabor. Skoraj ju ni bilo moč prepoznati, saj zrak in sonce na taki višini naredita svoje - zabuhel in otroško okrogel obraz. V dolino so se vračali po drugi poti, v Katmanduju so se ustavili še enkrat, si ogledali najzanimivejše točke. Saša in najbrž tudi druge je pritegnila praktičnost vere v tistih krajih, pripovedoval je, kako tam pišejo molitve na svilene rutice in jih obešajo po vrvicah okrog svetišč ali napravijo molilne mlinčke z molitvami in jih namesto, da bi izgovarjali molitev, enostavno vrtijo. Da je takšna praktičnost pritegnila in navdušila tudi dvorano poslušalcev, je pokazalo tiho smejanje in odobravanje v dvorani.

Sašo se je v Slovenijo vrnil po dvaindvajsetih dneh, konec oktobra, vendar je bila to vrnitev v popolnoma drugačno okolje. Povedal je, da se je počutil kar nesrečnega, ko so nanj padle tegobe tukajšnjega sveta: služba, denar, dolgovi... Seveda, vse stvari terjajo svoj dolg, vendar je te težave lažje prebavljati, ko imaš za sabo eno čudovito izkušnjo v prvi vrsti s psihično in fizično zmogljivostjo samega sebe, izkušnjo druženja in razumevanja z gorskimi kolegi, izkušnjo vseh drugih doma, ki ti vsaj z mislijo stojijo ob strani, in izkušnjo nekega drugačnega življenja, ki ne pozna toliko gorja zaradi pehanja za zaslužkom in čim ugodnejšem bivanju.

Nina Gradič

Razmišljanja Katice Bajuk

MIKLAVŽ PRIHAJA!

Bliža se nam december, mesec dolgih črnih noči, ledenih sveč in zvončkljanja krugljčkov - in praznikov. Najprej sv. Miklavž, pa potem Božič in Novo leto, vmes pa še dan samostojnosti... Danes se bom posvetila svetemu Miklavžu, ki sodi med najbolj priljubljene svetnike, v večjem delu katoliške Evrope pa ga med zimskimi svetniki ne poseka nihče.

Nikolaj je bil škof v Miri v Likiji, v današnji Turčiji. Rodil se je leta 240 v Patari, bogatemu, a pobožnemu očetu Evfemiju in materi Ani. Po legendi naj bi se rodil šele več let po poroki staršev; za njuno nesebičnost naj bi jima namreč nebeški sel obljubil sina za tolažbo v starosti. Ime Nikolaj izhaja iz grškega Nicolaus, kar pomeni zmaga ljudstva. V duhovnika ga je posvetil njegov stric, takratni škof. Potem naj bi mu kuga pobrala starše in tako je Nikolaj podedoval veliko premoženje, ki pa ga je razdelil med reveže. Njegov stric je sezidal samostan in Nikolaj je postal opat v njem. Njegov stric je kmalu umrl, v Miri pa se niso mogli dogovoriti, kdo naj bo naslednji škof. Odločili so se, da bo škof tisti duhovnik, ki bo naslednje jutro prvi vstopil v cerkev. In to je bil prav Nikolaj. Umrl je v visoki starosti.

Po legendi naj bi bil Nikolaj - Miklavž velik čudodelnik in zavetnik. Tako naj bi tri hčere rešil sramotne usode, ker jim oče ni mogel dati dote. Ponoči jim je porinil skozi okno tri kepe zlata. Ena se je zavalila na tla in pristala v copati, ki se je grela pred ognjiščem. Verjetno od tod izhaja šega, da Miklavž ponoči prinaša darove (jabolka, hruške, orehi, lešniki, venec fig, zavitek sladkarij, igrače) v nastavljene nogavice in čevlje. Obstaja še ena legenda. Neki krčmar naj bi umoril tri popotne sholarje (študente), jih razsekal in skril v kadi. Sv. Miklavž je pripotoval mimo, zaznal zločin in nesrečne sholarje obudil v življenje. Zato so ga tudi šolarji in študentje izvolili za svojega zavetnika. Ta šolarski praznik se kot Miklavžev god dandanes praznuje 6. decembra. Takrat ga spremljajo eden ali dva angela in nekaj parkljev, le-ti pa so del starodavnega poganskega prepričanja, da se v zimskem času vračajo duhovi rajnkih iz onostranstva in obiskujejo svoje domove.

To je zgodba o sv. Miklavžu. Zdi se mi, da se dandanes prazniki spreminjajo v veseljačenja, ki jih ljudje jemljemo zelo površno. Vedno pa ni bilo tako. Včasih ljudje niso storili nobenega pomembnejšega koraka ali stvari po naključju, ampak vedno v skladu z določenimi normami in pravili. Predstavljal so si namreč, da je človek duhovno bitje, neločljivo povezano z naravo, kozmosom in bogovi. Ker so se zavedali svoje šibkosti in omejenosti in ker so čutili, da se skoznje razodeva božanska sila, so to silo na različne načine častili. Dandanes so nam taki občutki že milje oddaljeni; obvladali smo namreč že skoraj vse: pridelovanje hrane, podnebje, bolezni, globine oceanov in oddaljene planete. Še najbolj nas zadnje čase zanima tista resničnost, ki je sploh ni. V svojem svetu kiča, blišča, elektronike in sterilnosti pa se vseeno počutimo vedno bolj sami in oddaljeni od drugih ljudi. Morda pa je smisel praznikov prav v tem, da se spet približamo drugim?

Vir: Damjan J. Ovsec, *Velika knjiga o praznikih*. Ljubljana: Domus, 1993.

Potopis Eve Kovač

Zelo lenobnih 10 dni v Črni gori

(1. nadaljevanje)

7. avgust

Ob desetih nas je po naročilu prebudil Bato. Spala sem občutno premalo. Tukajšnje sonce ubija, vročina je strašno naporna. In obiski. Bile smo v Tivtu pri baki Sonji in džedu Vidu na kosilu. Jedli smo neverjetno okusne njoke v mesni omaki in paradižnik. In se pogovarjali o vojni. 2 uri. Nato v zgornje nadstropje k Sonjinemu sinu Mladenu z družino. Ista zgodba. Zdelo se mi je, da počasi izginevam, boleče. Šlo mi je na jok. Toliko vsega, o čemer nam v Slo ni treba razmišljati.

Ob štirih nas je Mladen zapeljal do plaže. Ta je neprimerljiva z Župo, kjer smo se doslej kopale. Morje je čisto, barva čudovita, voda spet topla.

Izlet v Budvo smo znova prestavili zaradi gneče na cesti. To me žalosti.

8. avgust

Sanjala sem čudovite sanje (pa ne bom o tem v časopisu...), vstale smo spet šele opoldne. Kosilo je bilo superpečen krompir, mlad sir, penasto mehak kruh, zrezke in paradižnik. Malo sem izgubila živce, ko sta Sanja in Zorica še mene vpletli v večne prepire z Nado. Zdaj je vse v redu. Mislim, da je jasno, da mi je povsem vseeno, dokler gre mimo mene.

Čez kakšno uro gremo na barko s teto Borko. Jedva čakam. Morje je prečudovito, skoraj ne morem verjeti svojim čutom. Čas leti, jaz pa sem zaenkrat na mestu. Veselim se jutri starega mesta Kotor in bolj kot vse ostalo - pojutrišnje Budve. Tam je bil ati na maturantskem in kasneje z mamo na poročnem potovanju.

Naj se zgodi, kar se mora..

Na barki je bilo prelepo. Teta Borka in dondo Rado sta čudovita. In cela Boka. Peljali smo se skozi njen najožji del. Zelo od blizu sem videla otok Gospa od Škrpljeva, kjer naj bi se na morju prikazala Marija in tako so na tem mestu mornarji nametali kamenje in postavili cerkvico. Žene so hodile Marijo prosit, da bi se jim mornarji vrnili. Peljali smo se še mimo Risana, kjer se je rodila baka Zorka in se okopali pri Morinju, kjer se je rodil deda. Torej tu so Sanjine in Zoričine korenine, v najčistejšem predelu Boke. Kraja se sicer imenujeta grad oz. mesto, toda štejeta pravzaprav zgolj nekaj hiš in sta še vedno kot slika iz preteklosti - neskrunjena, brez kakršnegakoli pridiha sodobnosti.

Zdaj se odpravljamo na Draganin rojstni dan.

9. avgust

Že štejem dneve. Samo še štiri. Današnji je bil doslej naj naj naj. Vsak dan si premislim, kam naj me omožijo, ker postaja vse lepše in lepše. Zbudile smo se kot običajno, do Kotoru nas je mimogrede zapeljal dondo Rade. S kosilom nas je pogostila tukaj stanujoča teta Zdenka, grozno se je obremenjevala s tem, da smo vse tri okostnjaki in bomo zdaj zdaj podlegle. Braniti se enormnih količin hrane je bilo danes zares naporno. Hrana pa spet dobra. Sprašujem se, kako bom lahko kdaj (prav kmalu) spet zaživila brez noro dobrega mladega sira.

Mali Jovan, Tamarin sin oz. vnuk tetke Zdenke je popolnoma osvojil Sanjo, enostavno nora sta drug na drugega in v užitek mi je bilo gledati njune igre. Ko smo se odpravljale na plažo, toliko, da ni planil v jok. Zaigran, seveda.

Vročina je bila neznosna. Zdelo se mi je, da bom zdaj zdaj padla pod njeno težo. Vsi ventilatorji so bili usmerjeni v moje nevajeno slovensko obličje, kmalu sem le še čakala na morje. Šle smo v kafič Malibu ob obali, pravzaprav nekakšen odprt šank, od koder se po treh stopnicah lepo potopiš v vodo. Deloma je to nekakšna obmorska varianta ljubljanskega Metropola ali pa vsaj spominja nanj - belo, srebrno, sodobno. Točijo vse pijače, ki jih lahko dobiš pri nas v boljših lokalih in vrteli so »našo« (jugo) glasbo. Noro! Morje je v Kotoru sicer umazano, pa to odtehta vse ostalo.

Proti večeru smo se sprehodile do starega mesta. Popolnoma prevzeta sem. Stari grad je obdan z zidovjem, ki se vzpenja v polkrogu tudi visoko v hrib. Ulice in trgi me močno spominjajo na Benetke, le da je čistejše in na trdnih tleh - ozki prehodi, kamnite hiše in tla, izstopajoča cerkev. Izolirano od drugega vrveža tam zunaj, kot bi vstopil v preteklost. Čeprav je polno »sodobnih« ljudi, lokalov, »po evropsko« založenih butikov, je vse upočasnjeno, utišano in ujeto v brezčasje. Ni sledu o revščini, življenje teče kot po maslu. Tu živijo večinoma pomorščaki, torej bogati ljudje. Meša se staro in novo, najdeš lahko vse. Mesto ima dušo. Prava stvar! Zorici lahko zavidam njen rojstni kraj.

(se nadaljuje)

V decembru, mesecu prazničnih nakupov, Vam želimo vse naj... pri nakupih v naših prodajalnah, kjer kupujejo MIKLAVŽ, BOŽIČEK IN DEDEK MRAZ!

TRGOVINE PLANINA, tel.: 791-142
UŽMAH
ŠENTVID tel.: 791-113

Kaj pa traktor?
UNIVERSAL

METALUKO

ALUMINIJASTA KRITINA

Bučar

• tel. fax: 063 771 495 • GSM 041 622 385 •

SITRA
družba za ekonomsko svetovanje, d. o. o.
pogodbeni partner Gorenjske borzne posredniške družbe, d.d. Kranj

Obveščamo vas, da smo poslovalnico odprli tudi v Szenturju, Ljubljanska 1, nad bistrojem Žarek (1. nadstropje). Dobite nas na tel. št. 741-300, vsak delavnik od 8.00 do 17.00 ure, razen sobote.

Pri nas lahko uredite vse v zvezi z vrednostnimi papirji, in sicer:

- prodate delnice podjetij, ki že kotirajo na borzi, kot so: Petrol, Krka, Lek, Cinkarna, Gorenje, Bohor...
- prodate pokojninske bone
- prodate delnice podjetij, ki še ne kotirajo na Ljubljanski borzi, kot so: Alpos, Cestno podjetje, Gorenje, Pivovarna Laško, Sava, Telekom...
- poslužite se lahko informacije o dnevnih cenah vaših delnic
- prodate delnice skladov (PIDov), kot so: Atena, Maksima, Nacionalna finančna družba, Arkada, Triglav, Krekova družba, Kmečka družba, Krona...
- kupite katerikoli vrednostni papir kot alternativno ali kot strateško naložbo
- opravite preknjižbo vrednostnih papirjev na podlagi sklepa o dedovanju

Veselim se Vašega obiska ali klica po telefonu 741-300!

ŽGAJNER

- prodaja vozil - servis - rezervni deli - kleparstvo - ličarstvo - ročno pranje - montaža gum -
- Rogaška Slatina - na obvoznici -

STREMIMO K TEMU, DA SMO MED
NAJBOLJŠIMI KUPCI VAŠEGA RABLJENEGA VOZILA, PRI MÉGANIH PA PONUDIMO TUDI KREDIT T + 0,00 %

Za začetek potrebujete za RENAULT-a ta hip **samo 714.977 SIT***
* cena je informativna

ODKUP RABLJENIH VOZIL - PLAČILO TAKOJ!

Trudimo se, da vam ponujamo maksimalne popuste in še priznavamo priložnostna darila!

prodaja vozil: 063 818-22-52 - rezervni deli: 063 818-22-62
fax: 063 818-22-70 - avtokleparstvo: 063 818-22-72

S policijske postaje

V preteklem obdobju so policisti obravnavali 72 kaznivih dejanj, 17 kršitev javnega miru in reda, 24 prometnih nezgod, 9 prometnih nezgod s telesnimi poškodbami, opravili 163 alkotestov (od tega 24 pozitivnih), izrekli pa so 223 mandatnih kazni. Zabeležili so tudi smrt Franca L. s Ponikve, ki je 20 dni po prometni nesreči podlegel v bolnici Celje.

Do hude telesne poškodbe je prišlo v prometni nesreči pri podvozu. Andrej J., 27 let, iz Šentjurja je tik pred podvozom prehitel in trčil v nasproti vozečega Srečka Š. Srečkov sopotnik Aleš S. je utrpel hude telesne poškodbe.

»Martinova rekorderka« je Vida V. iz Jezerc, ki je kljub 3,04 promilam še vedno uspela voziti avto, resda po levi, toda do policijske patrulje povsem uspešno. Med moškimi jo je nekaj dni kasneje (17. novembra) v dopoldanskih urah posekal Ivan G. iz Razborja s 3,75 promilami. Tudi on je uspešno šofiral vse do križišča proti Primožu, kjer neznani voznik ni upošteval, da imajo vozniki s toliko promilami alkohola v krvi vedno prednost, in je prišlo do trčenja.

»Bomba« ni eksplodirala

S.M., sicer oskrbovanka doma upokojencev, je bila nezadovoljna z delitvijo dediščine s sinom in snaho, kar je svojim

sorodnikom večkrat »vljudno« tudi povedala. 4. novembra je odločila zadevo končati in sporno hišo v Loki pri Žusmu spustiti v zrak. Temeljito jo je zabarikadirala, prerezala cevko na plinski bombi in pobrala z vrat in oken vse kljube. Ker pa so njeno namero pravi čas pogruntali in izklopili elektriko, bo morala na boljšo priložnost počakati na čas po srečanju s sodniki.

Po orožje v Slivnico

Ne več, ker so policisti 9. novembra trgovino izpraznili.

Zadeva se je začela zapletati, ko so policisti obravnavali nasilniško zanašanje E.L. iz Gorice pri Slivnici nad ženo in hčerama. Ker jim je grozil tudi s puško, je bil vzrok za poseg policistov več kot opravičljiv. Toda do prihoda policistov naj bi puško že prodal I.M. iz Slivnice. Tudi tam je več ni bilo, sta pa zato bili na zalogi dve vojaški puški, kar je bilo povsem dovolj za postavitve suma kaznivega dejanja prometa z orožjem.

Tri zgodbe iz »hladilnika«

Prvi se je hladil Bojan T. z Jezerc. 30. oktobra je s prijatelji Stanislavom S. in Miranom Z. »delal red« v Šfranovi gostilni na Kalobju. Po uvodnem ogrevanju z razgrajanjem in obrednim razbijanjem steklovine so vsi gosti jedrno zapustili lokal in je napočil pravi čas za poravnanje starih računov z lastnikom lokala. Le ta pa očitno ni

poznal pravil divjega zahoda in si je omisll pomoč policistov. Stanislav in Miran sta premoč ročno priznala, Bojan pa šele potem, ko se je z lisicami na rokah znašel na poti v Celje.

Drugi je bil na vrsti Stojan K. iz Doropolja. V »renomiranem« planinskem pubu Fakulteta je na vsak način hotel obračunati s P. Enkrat ga je sicer uspel spraviti na tla, toda davljenje žal ni bilo uspešno. Po nekajkrat ponovljenih poskusih si je prislužil ustrezno pozornost policistov.

11. novembra je imel učno uro družinske vzgoje Stanko L. iz Hrastja. Ustrezno podkrepljen z maligani je ugotovil, da je žena neverjetno lena, iz tega nevhvaležnega stanja pa ji je skušal pomagati s ponvijo po hrbtu. Ker enkratna terapija očitni ni pomagala, so na sceno stopili policisti, ker Stanko za svoje vzgojne prijeme ni imel ustrezne diplome.

POZOR!

Zimska oprema avtomobila (obvezna od 15. novembra do 15. marca): zimske gume na pogonskih kolesih, vse štiri radialne gume in verige v prtljažniku, v obeh primerih pa najmanj 4 milimetrski profil.

PEŠCI, UPORABLJATE KRESNICE!

V zadnjem času sta se zgodili kar dve težki nesreči zaradi slabe opaznosti pešcev. Kresničke bi jih preprečile.

zdravniški nasveti

Pogovorimo se o drogah

Izraz »droga« uporabljamo za snovi, ki učinkujejo na našo duševnost – torej povzročijo, da razmišljamo, čustvujemo ali ravnamo drugače kot smo to počeli pred zaužitjem te snovi.

Po medicinski klasifikaciji med droge (psihotropne snovi) prištevamo:

- alkohol,
- opioide (heroin, metadon),
- kanabinoide (izdelke iz indijske konoplje),
- pomirjevala in uspavalna,
- kokain,
- stimulanse (vključno s kofeinom),
- halucinogene snovi,
- tobak,
- hlapljiva topila.

Razdelitev drog na »trde« in »mehke« je zastarela in neuporabna, izhaja pa iz obdobja, ko so mislili, da lahko privede do odvisnosti le uživanje »trdih« drog – iz te razdelitve sta bili opuščeni dve psihodejavni snovi (»mehki«), ki povzročata hudo odvisnost – to sta alkohol in nikotin.

Nevarnost droge se meri po njenih škodljivih učinkih na posameznika, družbo in ni meril, od katere droge bo nekdo »prej« ali »bolj« odvisen, kot tudi ni možno reči, da lahko »po pameti« uživaš droge in tudi ni moč napovedati

kdo od uživalcev določene droge bo postal odvisen in kdo ne. A odvisnost je bolezen. In čeprav na hitro pomislimo, da smo si sami krivi zanjo, natančnejša analiza pokaže, da uživalci drog verjamejo, da lahko drogo kadarkoli opustijo, da so dovolj močni za to dejanje. A ko spoznajo, da je vendarle droga močnejša od njihove volje, so že odvisniki.

Zakaj segajo mladi po drogah? Jim manjka samozavesti, ne dosegajo ciljev ali pričakovanj staršev? Nimajo dovolj »normalnih« užitkov življenja v športu, v naravi ali umetnosti? Od droge pričakujejo več sproščenosti, manj neprijetnih občutkov (strahu, tesnobe, žalosti), nekateri se želijo le postaviti pred vrstniki, morda nekateri sežejo po njej iz gole radovednosti – vendar vseeno premalo vedo ali verjamejo, da začetni občutek svobode vodi v suženjstvo! Toda komu verjeti: staršem, dilerjem, strokovnjakom? Ali kako usmerjati in motivirati mladostnike, da bodo zaupali vase, vedeli in verjeli, da si dolgočasno svobodo, sproščenost, uspešnost lahko zgradijo le z lastno voljo in delom? In kaj napraviti, kadar jim to kljub trudu ne uspe? Ponovno učenje pozitivnih vrednot daje novo priložnost za pravilno odločitev!

Draga Kovač - Škoberne, dr. med.

»Šola gori«

Začelo se je, ko sta se zaletela tovornjak z lesom in cisterna Petrola. Vnel se je požar, ki se je razširil tudi na šolo. Poklicali so gasilce, ki so hitro pridrveli. Začeli so gasiti in reševati.

Bila sem nervozna in strah me je bilo. Počakali smo, dokler nista prišla dva gasilca z nosili. Naložila sta sošolca Klemna. Čez nekaj trenutkov sta spet prišla in naložila še Katjo, nam pa velela, da gremo za njimi skozi stranska vrata.

Gasilka nas je nato odvedla na šolsko igrišče. Pogledam okrog sebe in vidim, kako se četrti razred spušča po črnem rovu. Pomislila sem, kako bi se neprijetno počutila, če bi se morala spustiti po črnem rovu.

Ponovno so prišli po nas in nas odvedli k hiši, kjer je bil rešilni avto. Prinesli so tudi sošolko Karmen, ki je ostala v razredu. Zdravnik nam je povedal, da smo zastrupljeni s plinom. Izmeril nam je, koliko plina imamo v sebi. Nekateri so lahko vstali, drugi pa smo morali še sedeti. Čez nekaj časa so meritve ponovili in lahko smo se vrnili v šolo. Vaja je bila končana.

Vanja Vodenik, 3.r., OŠ Blagovna

Novice pred šestimi leti

Najbolj vesela novica je bila vsekakor Irena Zdolšek, ki je postala naj natakarka Slovenije. Na tekmovanje jo je prijavila aranžerka iz Lipe, za nagrado pa je dobila petdnevno potovanje v New York. Vau.

Jasno, zgodilo se je tudi zasedanje občinske skupščine, ki pa ni videlo srečnega konca, saj so odborniki zaradi nesklepnosti preveč serijsko izparevali iz seje, da bi bilo smiselno nadaljevati. Kljub temu se je le zgodilo nekaj običajnih stvari. Kot prvo, plinifikacija je ostala na mrtvi točki, več pa se je premaknilo na področju telefonije. PTT Celje je zahteval 4 milijone DEM, katere bi morala v celoti plačati Občina Šentjur. S tem bi pridobili dovolj telefonskih priključkov v roku dveh let, vsak, ki pa bi hotel dobiti svoj priključek, pa bi moral odšteti 3500 DEM. PTT je nadvse velikodušno predlagal, da bi vsak plačal 2500 DEM, medtem ko bi ostanek veljal kot posojilo, ki bi ga plačali kdaj kasneje pod zaenkrat še neznanimi pogoji. Njihova velikodušnost res ni poznala meja. Na srečo danes mobilna telefonija rešuje te včasih naravnost absurdne cene analognih linij.

Sprejel se je tudi osnutek odloka o prostorsko ureditvenih pogojih Slivniškega jezera, ki pa je bil tako obsežen, da ga je verjetno prebral le malokdo. Kljub temu je bil brez težav sprejet, le g. Jager je povedal, da kakšnega resnega načrta o PUP-ih sploh še ni. G. Moser je na to rekel, da je odločitev za jezersko-kmečki turizem že padla, kar se je nekaj let pozneje izkazalo za precej bolečo resnico, vsaj za nekatere ljudi. Zadnja konkretna stvar, ki se je pred razpadom seje zgodila, je bila ugotovitev, da MEJA na Ponikvi s svojimi delovnimi stroji kvalitetno uničuje ceste, o sodelovanju pri njihovi obnovitvi pa sploh ni hotela slišati.

Objavljen je bil tudi klic zelenih, ki je pozival ne večjo skrb do okolja, pri tem pa nas prestrašil z onesnaženim zrakom in umazanjo vodo, zaključil pa se je precej naivno: "Doklej bo še tako?"

Zgodba o Motelu je dobila srečni epilog, saj se je slavnostno odprl Hotel Alpos. Program sta povezovala Metka Volčič in Marjan Šneberger, dandanašnji pa je Hotel Alpos že del zgodovine.

Na obisk v Šentjur je prispel pisatelj Alojz Rebula, na čigar kulturnem večeru so vsi prisotni precej kislo ugotovili, da so patriotska misel in narodna samozavest ter politična aktiviranost v imenu Slovenije pri zamejskih Slovencih bolj znanstvena fantastika kot dejstva. No ja, kljub majhnosti in neangažiranosti bomo, po Rebuli, Slovenci konec sveta le dočakali. Fino.

Podajmo še nekaj cen. Šest let nazaj je prodajalna Sonja poleg sodišča prodaja spodnjice po 200 SIT in moške srajce po 1280 SIT. Otroške bunde ste lahko oblekli že po 4300 SIT, bunde za odrasle pa za 7500 SIT.

Bralec N.S. je predlagal zanimivo rubriko in sicer objavo člankov iz Slovenca izpred 80 let. Očitno tale rubrika postaja precej rekurzivna, pa nič zato. Starinski članek izpred zdaj 86 je apeliral na vse vinogradnike, naj se ne oklepajo zastarelih metod vinogradništva, ampak naj bodo v koraku s svetom, saj bo drugače ogrožen naš izvoz vina. Očitno se v slabem stoletju takole na prvi pogled ni prav nič spremenilo...

Med pismi bralcev gre omeniti pismo Katarine Koželj, ki se je pridušala nad kinom, ki ga v Šentjurju ni. No, vmes so se zgodili Celjski kinematografi, ki pa so po nekaj mesecih dvignili roko nad prazno dvorano, čeprav so se v njej vrteli sami super hiti, danes pa je nad njo dvignila roke tudi Občina oz. KS, saj ni nihče prišel niti na brezplačne predstave.

(mf)

Babičini recepti

Tokrat pa o ribah

Tisti, ki skrbijo za našo zdravo prehrano, nam priporočajo, da jih imamo večkrat na jedilniku. Zdi se mi, da se na naših mizah res pojavljajo pogosteje kot nekoč. Ribiči ob morju prisegajo le na belo ribo, je pa res, da velikokrat tam ne dobiš niti bele niti plave ribe. Šentjurčani imamo srečo, da so nam oboje skoraj vedno na voljo. Pri nas jih imamo menjaje na jedilniku.

Če pripravljam sardelice, jih namenoma kupim več. Kar nam jih ostane, pa uporabim za

RIBE V MARINADI

Očiščene ribe posolimo, povaljamo v moki in scvremo v olju. 1 deciliter olja, v katerem smo cvrli ribe, damo v ruco kozico, dodamo na kolobarčke narezano čebulo, en ali dva stroka česna, vejico rožmarina, lovorjev list, nekaj zrn popra in cel peteršilj. Prevremo, dodamo kis in še enkrat prevremo. Tako

pripravljeno marinado polijemo po ribah. Naj je bo toliko, da so ribe pokrite. Ohlajene ribe lahko hranimo v hladilniku tudi več dni.

Namesto sardel lahko uporabiš tudi narezane filete oslička ali drugih rib.

TUNINA ZA OZIMNICO

Pred dnevi sem na zagrebški TV gledala, kako pripraviš tunino »za ozimnico«. Kilogram tunine dobro opereš (dve uri pod tekočo vodo). V lonec daš 2 litra vode, 28 dag soli, v kipečo vodo daš tunino in jo kuhaš pol ure. Nato ribo odcediš, očistiš kosti in kožo, narežeš na kose, daš v kozarec in zaliješ z oljem. Kozarec zapreš s celofanom. Tako pripravljena tunina počaka tudi ves mesec in pride ob nenadnih gostih zelo prav. Meni se je že obnesla.

Babica

Mali oglasi

Najamem manjše stanovanje v Šentjurju ali nekje med Šentjurjem in Celjem, tel. 42 505 42 od 9h do 17h, Marjana, izven tega časa pa 041 282 652, Matej.

Oddam v najem poslovna prostora, dve sobi, v središču Šentjurja. Tel. 743 561 ali 041 75 98 16.

Obvestila matične službe

Poročili so se

Iztok Orač iz Brezja in Barbara Rabuza iz Dobja; Tomaž Pevcin in Simona Hladnik iz Dol, Tomi Zabav iz Celja in Marija Uduč s Planine, Aleš Zupanc in Helena Dejanovič iz Celja, Fredi Kramperšek in Alenka Klemenčič iz Šentjurja.

Umrli so

Metod Feldin (68) iz Goričice, Ana Ocvirk (80) iz Šentjurja, Hedvika Novak (68) iz Loke.

Adriatic

zavarovalna družba d.d.
Zastopnik: Zoran LIPAR, Agencija
Šentjur, GSM: 041/745-601,
doma 063/482-842

**Ob sklenitvi
KASKO zavarovanja
vam podarjamo**

35%

**KOMERCIALNI
POPUST!**

**Brezplačno vam bomo izračunali premijo za vaš avto
in vam jo po pošti poslali domov.**

Pokličite 041/745-601 (Agencija Šentjur)

odmevi

Ponikva osvaja »drugi svet«

Sprašujem, ali je ponkovska fara prvič omenjena leta 1236, kot je navedeno v tem sestavku, ali pa leta 1043, kot je zapisano v mali enciklopediji Slovenije iz leta 1975?

Mnenje: Morda za propagando verskega turizma zadostuje že transparent v drevoredu »Slomškova Ponikva«, res pa je, da je Ponikva dala Slomška ne le katoliški cerkvi temveč tudi Sloveniji, in bi to geslo morda lahko koristilo vsej Sloveniji, če bi ga spremenili v »Slomškova Slovenija«?

Opazanje: Okusna panoramska plošča na cerkvi Sv. Ožbalta je bila verjetno narejena na vrhu zvonika, saj od drugje ni mogoče videti Tinskega.

Ugledni Ponkovljani

Prepričevanje prepričanih je pretežno sizifovo početje, politikantsko preganjanje partijskega satanizma pa je konjunktorno le še za člane Liberalne (banana) stranke in njihove somišljenike.

Z verniki v mojem času ni bilo sporov in njih pravice še danes globoko spoštujem. Odločno pa zavračam klerikalizem. Gramozna jama, Sv. Urh, Teharje, kočevska brezna in druga številna grobišča so v precejšnji meri posledice verskega in partijskega fundamentalizma. Življenja so izgubili pretežno nedolžni in zavedeni. Morda si nekaj podobnega želijo sedanji nasilni pisci?

Dopis, ki ga citira Marjan Manček, je povzetek ugotovitev komisije za verska vprašanja pri SZDL, ki je vodila tovrstne preglede, kot jih danes vodijo Manček in njemu podobni. Evidenca ni bila zaupna in ni bila za nikogar usodna. Podpis je verjetno podcenjevalno karikiran ali piščeva napaka, nikakor pa nisem podpisan v smislu »Ortleiter«, ampak »Gemeindeleiter«.

Večina ustanoviteljev omenjene partijske celice iz leta 1936 (in ne 1938) je, žal, končala v Starem piskru, taboriščih ali v boju z okupatorjem.

Moj resnični tovariš (vsak za mene tudi danes ni gospod) Vlado Gorjup je strokovno usposobil številne pripadnike TO, danes veterane slovenske vojske, že Rudolf Maister - Vojanov pa se je zavedal moralne in formalne plati vojaške zaprisege.

Najbrž spoštovani župnik Martin Jelen iz Šentvida ni bil najbolj uspešen - sodeč po učencu Marjanu Mančku.

Vinko Jagodič

Šentjurski seksološki priročnik

Tuji jeziki: Felacija (2)

Lekcija druga

O.K. Recimo, da ste izbrale priložnost in POGLEDALE njegov penis. Odkrile ste njegove najbolj občutljive dele. Zdaj je zelo pomembno, da opazujete partnerjeve reakcije. Lahko poskusite naslednje: ko njegov erektirani penis že veselo gleda proti stropu, z eno roko objamete njegova moda in potem z jezikom počasi in previdno ližete po korenu navzgor. Ko boste prišle do glavice, bodite še posebej pazljive, saj vam bo partner, če ni iz kamna, dal nedvoumno vedeti, katera področja so najbolj občutljiva. Le-tem posvetite čimveč pozornosti in kmalu boste priklicale gejzir.

Malo pred orgazmom boste na njegovem penisu opazile spremembe. Te so pred vsakim vrhuncem enake, tako da se boste sčasoma že lahko naučile opaziti prihajajoči klimaks. V teh trenutkih glavica oteče še bolj kot med normalno erekcijo. Nekateri malo pred orgazmom sunejo z boki naprej, kot da bi hoteli poleg sperme izbrizgati še vse svoje notranje organe. Prav pri vseh pa v odprtini na glavici pojavi kaplja ali dve sperme. Ko to opazite, vedite, da je za njega prišel trenutek resnice.

Preden pa fanta pripeljete do vrhunca, vam je na voljo kar nekaj prijemov:

1.) Kroženje

Vzemite trd penis v svoja usta in jih samo zaprite (ne stisnete) okoli korena. Z glavo začnite opisovati krog. Pri tem bo penis, oziroma glavica, v vaših ustih drsela po različnih mestih. Prav tako pazite na zobe. Pri tem je najboljša pozicija klečanja ali ležanja moškega na hrbtu. Krožiti morate počasi in v obeh smereh - urni in protiurni. To lahko počnete nekaj ur in moški bo doživel kar nekaj orgazmov, ne da bi mu penis vmes upadel.

2.) Lizanje lizike

Vaš moški naj sedi, vi pa klečite med njegovimi nogami. Z jezikom poiščite zadnjo stran mod. O.K. Ko enkrat njegova moda ležijo na vašem mokrem jeziku, začnite počasi lizati navzgor, vse do vrha. Pri tem si lahko pomagata z rokami. To ponavljajte vse do konca. Pri tem dobite občutek, kot bi lizali liziko; odtod tudi ime.

3.) Elementarno draga moja

Ta prijem je verjetno najbolj prakticirana tehnika oralnega seksa na tem planetu. Dajte si trd penis v usta, vendar ne tako, da samo odprete usta in ga vnesete, ampak naj počasi zdrsi noter. Vnesite samo glavico. Z roko stisnite koren penisa, tako da partner dobi občutek vagine. Potem začnite sesati, tako da ustvarite vakuum. Zraven poskusite z vrtenjem glave levo in desno, pri tem pa pazite da ustnice ostanejo v stiku s krono. Z roko medtem nežno drsite gor in dol. V trenutku

orgazma vam bo mogoče hotel poriniti penis dlje v grlo, vendar mu tega ne dovolite. Rajši še naprej obdelujete krono, tudi med orgazmom, saj mu to prinaša največ veselja.

K temu lahko dodate še en trik, ki zelo poveča užitek. Namreč, ko boste ugotovile, da je partner na robu orgazma, pritisnite na tisto izstopajočo žilo na korenu (spermovod). Njegovo telo se bo streslo v refleksivnih orgazmičnih krčih, vendar brez ejakulacije. Če ob tem še divje sesate in šele po nekaj trenutkih sprostite spermovod, bosta oba prijetno presenečena nad intenzivnostjo orgazma in količino sperme, ki zna biti tudi do 2x večja.

4.) Ura teče nič ne reče

Včasih pride trenutek, ko se pojavi potreba po hitrem oralnem seksu, npr. na avtobusu ali v prazni čakalnici. Kaj storiti? Kako na hitro doseči orgazem. Preprosto. Dovolj je, če v usta vzamete samo glavico in divje sesate krono. Sesate, ne ližete. S tem boste hitro dosegli ejakulacijo. Druga uporaba tega prijema je, da znova hitro obudite penis, potem ko je enkrat že izstrelil torpeda in se utrudil.

5.) Osmica

Stisnite ustnice okoli korena in počasi potujete navzdol kolikor pač gre. Vaš nos bi moral biti pokopan v ali pa se vsaj dotikati sramnih dlak. Z nosom opisujete osmico, ki naj bo visoka od 7 do 10 cm. Pri tem počasi potujete navzgor in potem spet nazaj dol. To ponavljajte do konca oziroma dokler se ne utrudite, potem preklopite na klasično sesanje. Verjemite, vaš moški bo lebdel v orbiti svojih najbolj divjih sanj.

6.) Globoko grlo

Ena izmed prvih nevšečnosti, na katere boste naleteli, je neprijetno žgečkanje po grlu in nebu. To je pač telesna obramba pred nezaželenimi predmeti v grlu. Večina moških hoče v trenutku orgazma potisniti penis čimdlje v vaše grlo, pri čemer pa nastanejo problemi: povprečna kapaciteta ustne votline je 7.5 do 8.5 cm, medtem ko je povprečen penis dolg 12.5 do 14 cm. Na prvi pogled se tako zdi, da je narava poskrbela, da celega penisa ni mogoče vtakniti v grlo. Napačno.

Prvi problem pri tem predstavlja naklon skoraj 90 stopinj med ustno votlino in grlom. Da premagate to oviro, najdete takšen položaj pri katerem bosta vaša usta in grlo v ravni črti. To najlažje dosežete tako, da glava prosto visi čez rob postelje, medtem ko ležite na hrbtu. Ustna votlina in grlo bosta tako skoraj v ravni črti, kar bo vašemu partnerju omogočilo prodreti v grlo do konca, tako da boste na obrazu čutile njegove sramne dlake, medtem ko bodo njegova moda mirno počivala na vaših očeh.

(se nadaljuje)

mf

Študentska kronika

Zamenjava na vrhu

Draga lokalna množica. Za začetek vam na srce polagamo obznanenje, da domači študentsko-mladinski klub začne s **četrtem letom delovanja**. V teh treh letih smo konstantno povečevali količino in razpon naših dejavnosti. Izmed množice

app75.3230Šentjur
skm.sentjur@kiss.uni-lj.si
www.kiss.uni-lj.si/skms/
@klubska.vitrina

takšnih ali drugačnih društev smo postali (vsaj mislimo tako) viden dejavnik življenja v naši občini, kar je navsezadnje tudi naša naloga.

O.K., vrnimo se zopet v resničnost. Zadnji oktobrski petek smo v hotelu Žonta priredili **akademski ples**, ki je po zatrjevanju sicer ne najbolj številnih obiskovalcev potencialni »mus« za prihodnja leta.

Naše filmofile smo teden dni kasneje hoteli potešiti s filmom Rane, ki pa smo si ga zaradi nepremostljivih logističnih težav s televizijskim aparatom, ogledali samo v škatli, postavljeni na obrednem prostoru v našem Prostoru.

Končno smo zopet organizirali **ekskurzijo/izlet**. Njen cilj pa je bilo (že drugič!) rudarsko Velenje, kjer smo se poleg spusta v neznanske globine, načudili cyber efektom v muzeju premogovnika. Ker je sponzorje vedno treba hvaliti, naj si to čast prisluži **g. Rahten**, ki je poskrbel, da ducat lačnih želodcev ni požrlo samih sebe.

Na trenutno najbolj sneženi petek tega meseca pa smo vse člane povabili na **občni zbor**, ki je po dveh letih (strinjali smo se, da dokaj uspešnega) predsednikovanja Mateje Spolenak, na tron ŠKMS ustoličil Sandija Potočnika, študenta četrtega letnika Pravne fakultete v Mariboru.

Pa še napoved za prihodnjo meno. Tik pred izidom je šesta številka **Moči inteligence**, ki jo bomo raznašali po domovih, ostali »nesrečniki« pa si boste svoj izvod priskrbeli v šentjurski knjižnici.

Končno smo uredili vse potrebno, da se bomo lahko vsako soboto, začevši s 27. t.m., od 15h do 17h razgibavali v telovadnici na OŠ Franja Malgaja. Vabljeni!

V soboto, četrtega decembra, ob 21. uri bo v pomožnih prostorih kulturnega doma (vhod s parkirišča) **literarni večer** naših celjskih kolegov Gregorja Stamejčiča in Dana Podjeda, ki bosta predstavila svoj poetsko prvonatisnjeno z naslovom Liter(atura).

Ob koncu pa še notica v zvezi s prednovoletnim rajanjem, ki je odpadlo že tudi lani. O morebitni organizaciji bakanalij še ni trdnih zagotovil, zato spremljajte plakatno dogajanje in naša domačo stran na svetovnem spletu. Adijo. Pa, da bo Miklavžek kaj v malho del! **br**

Nogometnega pogreba ne bo!?

Kljub velikim težavam so nogometaši Šentjurja nadaljevali s tekmovalcem v drugi slovenski ligi, kjer so odigrali še preostala tri kola. Zadnje dejanje jesenskega dela prvenstva je bilo gostovanje v Ivančni Gorici. Kot kaže so dogajanju v klubu vplivala tudi na igralce, saj so ti izgubili vse tri zadnje tekme: doma so proti Zagorju doživeli pravo malo katastrofo, saj so izgubili kar z 1 : 6. Tudi poraz v Ivančni Gorici s 4 : 1 je bil vse prej kot uspeh. Na tej tekmi jim ni pomagala niti pomoč nekdanjega vratarja Maribora, **Gorana Stankoviča**, sposojenega samo za zadnje srečanje.

Čeprav je sezona končana in v nogometnem klubu vlada vsesplošno mrtvilo, smo se dokopali do člana uprave **Vilija Romiha** in nekaj skopih informacij. V klubu so zadovoljni s kratkoročno rešitvijo problema, katero naj bi omogočili sponzorji in občina, a verjetno tudi nekdo »tretji«. Finančno gledano so nogometaši v kar velikih težavah, a to nameravajo popraviti s skupščino kluba 12. decembra, na kateri bodo odločali o imenu kluba (je na vidiku nov sponzor?), o spremembah v upravi, rešitvi finančne situacije, in še o čem. V stare vrste naj bi se vrnil tudi funkcionar **Stane Emeršič**, katerega se šentjurska nogometna javnost spominja iz ranih let našega nogometa. Šentjur naj bi nadaljeval s sodelovanjem z nogometnim klubom Publikum (vprašanje je, če bodo za to tudi Celjani, saj je bilo v časopisju zaslediti informacijo, da Publikum ni preveč navdušen nad nadaljnjo pomočjo Šentjurju), s tem bo ostal na klopi tudi trener **Drago Grbavac**. Na vprašanje o odhodu igralcev smo zvedeli, da naj bi ostali vsi, s kakšno izjemo ali dvema, vendar se bodo v klubu trudili, da do tega nebi prišlo. Na drugi strani se pa že govori o okrepitevah, ki naj bi predvsem pomagale pri projektu ostanka v drugi ligi, saj so Šentjurčani trenutno na mestu, ki vodi v tretjo ligo. V mislih imajo enega napadalca in enega vezista, a se o imenih ne ve še nič.

S tekmovalcem so končale tudi mlajše selekcije kluba. Mladinci, ki so nadvse obetavno začeli, so po prvem delu prvenstva med 13 ekipami zasedli 5. mesto. Kadetom pa letos ne gre preveč dobro in na lestvici »kotirajo« na predzadnjem, dvanajstem mestu.

Kot kaže so najtemnejši dnevi šentjurskega nogometa resnično za nami. Čeprav težko, je upravi uspelo zagotoviti osnovna sredstva, pri čemer poudarjajo, da gredo pohvale v veliki meri Občini, ki jim je v tem primeru dosti pomagala. V klubu upajo na dokončno rešitev finančne situacije in na vrnitev nogometa na stara pota. Navkljub vsem težavam bomo lahko očitno še nekaj časa spremljali nogometni cirkus tudi v našem športnem parku.

Luka Žerjav

Bralci ŠN izbirajo športnika leta

Predstavljamo vam športnike, ki se potegujejo za ta naslov in vas pozivamo, da z izpolnjeno glasovnico pomagate izbrati najboljšega. Vaše favorite razvrstite od 1. do 3. mesta, pri tem pa upoštevajte naslednje kriterije: da je športna osebnost, da je bil v

preteklem letu rezultatsko uspešen in da je doma iz naše občine.

Glasovnice nam vrnite najkasneje do 20. decembra na naslov ŠN, D. Kvedra 11. Slovesna razglasitev najboljših bo na javni prireditvi v mesecu januarju ali februarju.

Športnika leta bo po strokovnih kriterijih izbirala tudi Športna zveza, ki prosi športna društva, da jim pošljejo svoje predloge na naslov **ŠZ Šentjur, C. Miloša Zidanška 27**. Zadnji rok je 15. december.

Uredništvo

VLADISLAV BREČKO - igralec malega nogometa

V tem letu je dokazal, da je vrhunski igralec malega nogometa. V različnih ligah je dosegel praktično nedosegljive uspehe.

V občinski ligi Šentjur je z moštvo Grafike Makrocom dosegel 2. mesto in je bil z 42 goli daleč najuspešnejši igralec. Z ekipo Pelikan iz Celja se je uvrstil v I. državno ligo,

kjer je eden ključnih igralcev. S to ekipo je v Celju osvojil prvo mesto in tudi tam bil najboljši strelec v ligi. Z ekipo Sveti Štefan je igral v šmarski občinski ligi in tudi tam z rekordnimi 59 zadetki osvojil lovoriko najboljšega strelca.

Ti podatki kažejo, da gre za izjemnega športnika, ki si zasluži, da kandidira za najboljšega športnika leta.

Predlagatelj: Društvo za mali nogomet Šentjur

BOŠTJAN KOČAR - košarkar

Boštjan Kočar je dolgoletni član KK Kemoplast. Rojen je leta 1978 in je študent Fakultete za šport v Ljubljani, od koder se vsakodnevno vozi na treninge v Šentjur. S svojim odnosom do dela je vzgled svoji generaciji soigralcev. Pred letošnjo sezono so ga ti izbrali tudi za namestnika kapetana, kar je še en dokaz njegovih osebnostnih kakovosti. V iztekajočem se letu je med Šentjurčani v članski ekipi pokazal največ. Sicer še ni prikazoval konstantno dobrih iger, toda njegov napredek je več kot očiten. Je tudi član prve peterke našega košarkarskega kluba. V KK Kemoplast menimo, da je Boštjan Kočar primeren kandidat za športno osebnost Šentjurja 1999.

Boštjan Kočar

Predlagatelj: KK Kemoplast

KLEMEN LAURENČAK - atlet

18-letni Klemen je dijak 4. letnika celjske gimnazije Lava. Z atletiko se ukvarja od 8. razreda OŠ, trenira pa šestkrat tedensko. Klemen je športnik v pravem pomenu besede. Kljub velikim fizičnim in časovnim obremenitvam uspešno usklajuje šolske obveznosti in treninge. Je vesten in marljiv ter oseba, s katero se vsi radi družijo. Na pomembnem ekipnem tekmovanju je bil že deset minut po svoji dirki pripravljen zamenjati obolelega klubskega kolega v članski konkurenci. To je storil nadvse uspešno, kljub veliki utrujenosti. V letu 1999 je v mladinski kategoriji dosegel številne odlične rezultate: drugi je bil na državnem prvenstvu na 5000 m, tretji pa na DP v krosu in na krosu Dela. Je tudi kategoriziran športnik Olimpijskega komiteja Slovenije in ima priznan mladinski razred.

MARTINA RATEJ - atletinja

Rojena je leta 1981 in obiskuje srednjo gostinsko šolo. Tudi ona trenira šestkrat tedensko, njena disciplina pa so atletske meti, zlasti met kopja. Martina je tiha in umirjena, da je športnica, se ji vidi tudi po postavi. Na treninge prihaja z motorjem, naj bo dež, sneg ali zima. Kljub težavam s prevozi in nerazumevanju uporabnikov stadiona za njeno disciplino vztrajno kljubuje vsem težavam in je pri tem izjemno uspešna. Med mladinkami je na državnih prvenstvih osvojila vsa možna prva mesta, izredna druga

GLASOVNICA ZA ŠPORTNIKA OBČINE ŠENTJUR ZA LETO 1999

Glasujem za: 1. _____ (3 točke)
2. _____ (2 točki)
3. _____ (1 točka)

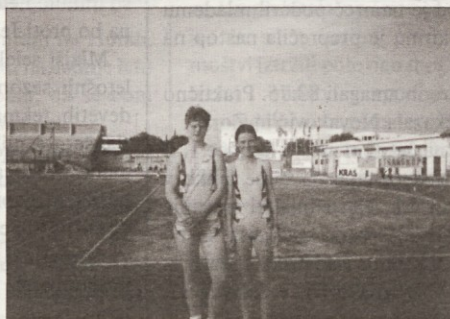
Ime in priimek: _____

Naslov: _____

pa je bila na članskem pokalu Slovenije v metu kopja. Petkrat je zelo uspešno nastopila v mladinski reprezentanci in bila na B listi za evropsko mladinsko prvenstvo. Na žalost pa ni nastopila, saj je za normo zaostala za borih 36 cm. Postavila je tudi državni rekord za mladinke z novim kopjem. Ima priznan mladinski razred in je v najožjem izboru za priznanje najboljšie atletinje leta 1999 med mladinkami po izboru AZS.

NATAŠA OSET - atletinja

Tudi 17-letna Nataša Oset ima priznan mladinski razred. Trenira dvakrat na dan, njena disciplina pa so teki na srednje proge (od 800 do 3000 m) in kros. V prihodnosti se bo posvetila tudi dolгим progam. V preteklih letih je že zaznamovala šentjursko športno dogajanje in zato tudi že prejela naziv Športnice Šentjurja. Nataša je vztrajna v šoli in atletiki. Veliko mladih atletinj v njenih letih preneha z aktivnostjo, saj so treningi mnogokrat fizično in psihično prezahtevni, da bi v primerjavi z lepotami življenja še vztrajale. Nataša ni obupala ali kako drugače pokazala, da tudi njej ni lahko. Tisti, ki vedo kaj je za vse to v slabih pogojih treba pretrpeti

Martina Ratej in Nataša Oset

in pregarati, Natašo cenijo in ji ne očitajo njenih uspehov. V letu 1999 je osvojila številna visoka mesta na DP: postala je podprvakinja v krosu med ml. mladinkami, v isti konkurenci je bila na pokalu Slovenije druga na 2000 m, pred dobrim mesecem pa je zmagala na krosu Dela. Poleg tega je bila dvakrat izbrana v državno reprezentanco za mladinke.

IVAN KUKOVIČ - atlet

31-letni Kukovič se z atletiko ukvarja že 20 let in ima za sabo številne uspehe. Bil je tudi že športnik Šentjurja. Je sam svoj trener, pod njegovim vodstvom pa vadi tudi skupina mladih nadobudnih atletov. Ivan, ki je svoje življenje podredil športu, ima v zadnjem času obilo težav s poškodbami, zato malo tekmuje. Kljub temu je letos dočkal svoj prvi nastop za člansko reprezentanco Slovenije, kar mu je uspelo kot enemu redkih Šentjurčanov.

Klemen Laurenčak, Nataša Oset in Ivan Kukovič

Zmagal je na mednarodnem malem maratonu na Ptuj, je pa tudi kandidat za nastop na EP v krosu. Ivan je oseba, ki je vzor mladim tekačem in jim pomaga pri treningih. Ljudem, ki delajo v klubu, je večkrat moralni steber, ki pomaga, da ne obupajo. Brez njega atletika in klub v Šentjurju ne bi imela identitete in bržkone tudi ne bi več obstajala.

Predlagatelj: AK Koval

TANJA MIHEVC - košarkarica

ŽKK Šentjur predlaga za Športnico Šentjurja leta 1999 Tanjo Mihevc, dolgoletno članico kluba, ki poleg obvladavanja tehnike igre s svojo pozitivno osebnostjo predstavlja športnika v najširšem in najplemenitejšem pomenu besede. Tanja s svojo borbenostjo in požrtvovalnostjo soigralkam nemalokrat, v

Tanja Mihevc

kriznih trenutkih, vlija upanje na ugoden razplet tekme. Seveda pa tega ne bi zmogla, če ne bi bila kot človek vedno pripravljena priskočiti sočloveku na pomoč. Tanja je trenutno zaradi poškodbe kolena odsotna z igrišč, upamo pa, da se bo kmalu vrnila. Prepričani smo, da je zaradi svojih kvalitet resnično primerna kandidatka za naslov športnice leta.

Predlagatelj: ŽKK Šentjur

FREDERIK KOLENC - borec taekwondoja

25-letni Frederik Kolenc iz Hruševca je letos septembra dosegel zagotovo največji uspeh v zgodovini šentjurskega športa. Na svetovnem prvenstvu v taekwondoju v Argentini je v ekipnem nastopu z

reprezentanco Slovenije postal svetovni podprvak. Nedvomno fantastičen rezultat! Fredi, kot ga kličejo prijatelji, je letos dosegel še nekaj sijajnih rezultatov. Bil je udeleženec evropskega prvenstva, kjer reprezentanca Slovenije na žalost ni osvojila medalje, je pa bil Fredi edini, ki ni izgubil niti enega dvoboja. Je tudi večkratni državni prvak in »lastnik« številnih najvišjih uvrstitev na turnirjih v Sloveniji in tujini. S svojimi rezultati in trdim delom na treningu je nedvomno vzor številnim klubskim kolegom in ponos našega kluba. Mislimo, da je Frederik Kolenc primeren kandidat za športnika leta.

Predlagatelj: Taekwon-do klub Ahac

Frederik Kolenc

Iz tabora KK Kemoplast

Košarkarji še nihajo

»Ekipa še ni uigrana in tu gre iskati vzroke spremenljivi igri. Mislim, da bo teh nihanj v igri vse manj«, je po domači zmagi nad Hrastnikom razpredal trener Kemoplasta **Igor Pučko**. Njegova izjava nedvomno drži. Šentjurčani so namreč na domačem igrišču dvakrat zapored dosegli več kot sto točk in zanesljivo premagali Radvljičino in Hrastnik. Med tema dvema uspehoma pa so navijače razočarali s porazom v Ljubljani pri mladincih Union Olimpije.

Prav neverjetno, kako slabo so Šentjurčani odigrali to srečanje. Nihče od igralcev ni imel svojega dne, pozna ura tekme (začetek ob 21.00) in slabši treningi zaradi lakiranja parketa v hruševski telovadnici so verjetno samo pripomogli nerazpoloženi ekipe. Hala Tivoli je očitno za Kemoplast zakleta dvorana, saj jim tam še nikdar ni uspelo zmagati.

O domačih zmagah ni veliko za povedati. Šentjur je tako proti Radvljičici kot tudi proti Hrastniku vodil od začetka do konca in deloval zelo superiorno. Prva petorka na čelu z **Novakovičem**, **Zorkom** in **Tomažinom** je priigrala zanesljivo prednost, mladi igralci pa so v zadnjih minutah le še postavili piko na i. Stoti koš na tekmah in s tem obvezo, da častita z zabojem piva, sta dosegla mlada domača igralca **Benjamin Košak** in **Kristjan Martinovič**.

Na tekmi z Radvljičico je bil podarjen tudi prvi letošnji moped, nagrada za tistega gledalca, ki doseže koš s sredine igrišča. Že v prvem poskusu je fantastično zadel legendarni nekdanji šentjurski košarkar in trener **Danilo Razboršek**, ki se je po koncu tekme izkazal z zelo lepo potezo. Moped je namreč podaril mlademu košarkarju **Andreju Mačku**, ki se je po poškodbi, ki mu je preprečila nastop na kadetskem EP v Celju, vrnil v ekipo.

V soboto so Šentjurčani igrali v Šoštanju z Elektro in zmagali 83:75. Praktično so vodili skozi celotno srečanje, najbolj pa sta se izkazala Novakovič in Zorko.

Kemoplast se po odigranih osmih krogih nahaja na četrtem mestu lestvice 1. B SKL. Za prvouvrščenimi ekipami zaostaja le za zmago, tako da bi se lahko v primeru nekaj zaporednih uspehov zavihtel na sam vrh. Naslednja tri srečanja bodo verjetno že odločilna glede ambicij šentjurskega košarkarskega ligaša, saj bo Kemoplast igral s favoriti lige. Že to soboto prihaja v Šentjur Radenska Creativ iz Murske Sobote, nato bo na sporedu gostovanje v Novi Gorici, v soboto 11. decembra, pa se bodo Šentjurčani doma pomerili s Krškimi.

L. H.

Iz tabora ŽKK Šentjur

Šentjurčanke ugnale Celjanke

Mladinke ŽKK Šentjur so v prvi slovenski ligi odigrale šest krogov in zabeležile dve zmagi in štiri poraze. Dekleta so se zelo dobro upirale favoriziranim ekipam kot so Ježica, Slovan in Maribor, saj so izgubile šele v zadnjih minutah. Nazadnje so v derbiju premagale Celje z rezultatom 54 : 52. Trideset gledalcev je v Hruševcu videlo zelo razgibano, a ne preveč kakovostno tekmo. Šentjurčanke so večji del prvega polčasa vodile za deset točk, v drugem delu pa so jih Celjanke ujele. Končnica je bila izredno napeta. Gostje so povedle, a so jih naše še uspele ujeti. Pet sekund pred koncem pa je koš za zmago dosegla najboljša igralka tekme **Janja Polenšek**. »Danes so punce zaigrale izredno slabo«, je po tekmi bencil trener **Bojan Mackošek**, ki ni bil zadovoljen s predstavo svojih varovank. »Od Celjank smo mnogo boljši kot kaže rezultat. Doma moje varovanke igrajo pod določenim pritiskom, zato ne uspejo pokazati vsega kar zmorejo. Sicer pa sem glede na razmere v klubu zadovoljen z rezultati. Praktično na nobeni tekmi nismo bili podrejeni in mislim, da bo tako tudi naprej. Na žalost imamo težave s poškodbami in slabo pripravljenostjo nekaterih igralok, tako da lahko praktično računam samo na šest igralok«, je še dodal Mackošek. Mladinke so minulo nedeljo gostovale pri Iliriji, naslednja domača tekma pa bo proti Ježici.

Mlajši selekciji dosegata slabše rezultate. Pionirke, ki jih v letošnji sezoni tako kot kadetkinje vodi **Andreja Zdovec**, so v devetih tekmah dvakrat zmagale in sedemkrat izgubile. Še slabše gre njihovim kolegicam kadetinjam, kar je nedvomno manjše razočaranje. Ta selekcija se je v prejšnjih letih vedno borila za napredovanje v višjo ligo, letos pa je šele v soboto doma proti Šentvidu iz Ljubljane dosegla prvo zmago. Ekipa, ki v primerjavi z lani ni dosti spremenjena, ima težave s poškodbami, puncam pa primanjkuje predvsem agresivnejša igra.

L. H.

Konec malonogometne lige

Minuli vikend se je s pokalno finalno tekmo končala letošnja malonogometna sezona v občini. Letos je tekmovalo 26 ekip v dveh ligah. Med letom so odstopile tri ekipe. Naslov prvaka je tretjič zapored osvojila ekipa iz Loke, ki je suvereno ugnala vse

tekmece. Drugo in tretje mesto sta osvojili ekipi Grafika Makrocom in Selmar.

V drugi ligi je zmagala ekipa Obrtn zbornice Šentjur, ki se je s tem tudi uvrstila v I. ligo.

V pokalnem tekmovanju je zmagala ekipa Juventus 85, ki se je za to priložnost ponovno zbrala. V finalu je premagala Dramlje.

Letošnje prvenstvo je bilo na zavidljivi ravni, kvaliteta tekem je bila visoka, disciplina vseh udeležencev pa razveseljiva.

V zimskem času bo v Šentjurju vladalo zatišje. Prizadevali smo si sicer, da bi izvedli zimsko prvenstvo v dvorani Hruševac, vendar tam za mali nogomet nimajo razumevanja, pa čeprav je prav nogomet najbolj razširjena rekreativna dejavnost. Nekatere ekipe bodo igrale v Celju, Šmarju in Rogaški, kjer je nogomet stalnica na koledarju prirediteljev.

Vodstvo tekmovanja se zahvaljuje Štajerskemu valu, Ekipi in ŠN za spremljanje našega tekmovanja.

Vrstni red

I.liga

Loka 48, Makrocom 40, Selmar 38, Dramlje 31, Šentvid 30, Ponikva 28, Slivnica 27, Jakob 24,

Gremlini 20, Švedi 19, Vrbica 12. **Najboljši strelci:** Brečko (Makrocom) 42, Belak (Dramlje) 26, Pahole (Ponikva) 25.

II.liga

Obrtna zbornica 64, Finles 53, Sokoli 48, Kelti 41, Panterji 35, Maratonik 34, Gamsi 34, Stopče 33, Boyzone 29, Tornado 27, ŠKMŠ 22, Potepuhi 21. **Najboljši strelci:** Leskošek (Finles) 35, Brečko (Obrtna zbornica) 27, Žičkar (Maratonik) 26.

Ivan Jug

Ekipa Macrocom, drugouvrščena v prvi ligo

Teržan Damjan, drugouvrščeni na letošnjem državnem prvenstvu v motokrosu (80 ccm – podmladek)

Dvanajstletni Damjan je zagotovo dostojen naslednik odličnih motokrosistov (brata Oprešnik, Štrajhar S., Žafran S., Jelovšek A.) iz naše občine; odličen učenec, ki poleg motokrosa trenira še nogomet, v atletiki je pa občinski prvak v krosu.

-Za take uspehe je treba veliko trenirati.

"Šport me veseli, treniram trikrat do štirikrat na teden po tri ure. V obdobju od maja pa do septembra se vsak vikend udeležujem tekem za državno prvenstvo, pozivnih dirk doma in v Avstriji."

-Verjetno se tekmovanja v tujini razlikujejo od naših.

"V tujini je organizacija boljša, več ljudi pride na tekme pa tudi prisotnost sponzorjev je večja. V McDonalds Motocross Cup '99 sem zasedel četrto mesto, kljub temu, da se dvih tekem nisem udeležil."

-Tvoj najhujši tekmeč?

"Prav gotovo je to Irt Matevž, letošnji prvak. Pozna se, da ima močnega sponzorja, ki mu poleg motorja in nadomestnih delov priskrbi še kondicijskega trenerja, maserja, čez zimo pa mu omogoči treninge v Italiji, tako da lahko začne prvenstva maksimalno pripravljen."

-Vendar si letos po osmih dirkah še bil na prvem mestu.

"Naslov sem izgubil na zadnjih dveh tekmah v Semiču, zaradi težav z motorjem, tako da me je prehitel za 5 točk."

-Kakšna so tvoja pričakovanja za leto 2000?

"Drugo leto začnem tekmovali v kategoriji članov (12-18 let). Dosedaj sem tekmoval na motorju Kawasaki,

sedaj pa že treniram na Hondi, s katero bom tudi naslednje leto tekmoval in upam, da se bom uvrščal med prvih pet."

-Tako sva zopet pri večnem problemu – finance.

"Finance so resnično glavni problem v tem športu. Imam nekaj sponzorjev, vsekakor pa so glavni starši, ki poleg denarja porabijo zame tudi veliko časa, da se lahko udeležujem vseh tekem."

Na sezono pokurim od 800 do 1000 litrov bencina, vendar je to eden izmed manjših stroškov."

-Hvala za intervju. Vsi vemo, da je motokros nevaren šport – želim ti čim manj poškodb.

"Do sedaj jih še ni bilo."

L. Žafran

Šahovske novice

Drugi del lige porazno

Če smo lahko v prejšnji številki ŠN o nastopanju ŠD Lipa Šentjur v I. ligo vzhod pisali samo v presežnikih, velja tokrat ravno nasprotno. S tremi porazi v drugem delu tekmovanja so ostali na beru točk iz prvega dela in tako osvojili sedmo, predzadnje mesto. Na njihovo srečo pa v državni ligo zadnja leta kraljujejo moštva iz vzhoda, tako da sta iz omenjene lige tudi letos izpadli dve zahodni moštvi; temu sledi, da iz I. lige vzhod ne izpade nobeno moštvo, pa tudi Šentjurčani ne.

V petem krogu so naši šahisti po dobrem začetku nespametno izgubili s Poljčanami z 2:4. Proti favorizirani Radenski so v naslednjem krogu prišli v izgubljen položaj, ga skušali na silo spreobrniti, a se jim računi niso izšli in so izgubili kar z 1:5. V zadnjem krogu so že drugo leto zapored izgubili neposredni dvoboj z drugo ekipo Krškega (2,5:3,5), ki jih je tako za las prehitela na lestvici. Zanimivo je, da so s štirimi prvouvrščenimi moštvi iztržili polovico možnih točk, s tremi moštvi spodnjega dela razpredelnice pa niso osvojili niti ene!

Od igralcev se je najbolj izkazal Palac, edina "uvožena moč", ki je na prvi deski osvojil 5,5 točke v 7 partijah. Na drugi deski je solidno igral Jazbinšek (3,5/7), pa tudi Gazvoda (2/6) in Drobne (3/7) sta še nekako zadovoljila. Preostali, to so Plahuta (0,5/3), Streicher (2/7) in Biščan (1/5), so bili daleč pod njihovim siceršnjim dometom.

Ključni problem ekipe je, po besedah kapetana Gazvode, kronična neuigranost igralcev, kar posledično prinaša napake v ključnih trenutkih. Edini recept za odpravo tovrstnih težav je trening in veliko število tekmovanj, kar je ob povsem amaterskem pristopu večine igralcev – velemojster Palac na prvi deski je

edini plačan igralec – izredno težko izvesti. Dalo bi se pridobiti še nekaj okrepitev in s tem tudi "napasti" državno ligo, a v tem ne vidijo smisla, saj bi radi igrali sami in ne opazovali druge. V pošteved pridejo le okrepitve iz lastne mlade garde, ki se je letos, kot se najbrž spomnite, uvrstila v državno ligo.

Oktober Jazbinšek, novembra Streicher

V konkurenci šestih igralcev je na oktobrskem mesečnem hitropoteznem turnirju ŠD Lipa premočno slavil Jazbinšek, ki je zbral vseh pet točk. Sledili so mu Gazvoda (3,5), Biščan (3), Pišek (1,5) ter Plahuta in Diacci (1).

Novembra se je ponovno zbralo vsega šest igralcev, čemur so zagotovo botrovala tudi slabe vremenske razmere. Zmagal je Streicher (4) pred Jazbinškom (4), Drobnetom (3), Gazvodo (2,5) itd.

Skupno vodi Gazvoda (40 točk), ki je pred zadnjim turnirjem takorekoč že klubski hitropotezni prvak za letošnje leto. Pred zasledovalci si je nabral prednost desetih točk, ki je na enem turnirju praktično ni mogoče napraviti. Drugo mesto je po dobrih igrah na zadnjih turnirjih in novembrski odsotnosti Plahute prevzel Jazbinšek (30). Plahuta (26,5) zdaj zaseda tretje mesto in je glede na zaostanek malo verjetno, da mu bo Jazbinška letos še uspelo prehiteti.

Zaskrbnjuje je, da se je na vsakem od zadnjih treh turnirjev zbralo samo po šest igralcev, še zlasti če vemo, da je do nedavnega na turnirje prihajalo bistveno več šahistov. Res bi bila škoda, če bi se v klubu, ki si je v zadnjem desetletju v slovenskem šahovskem prostoru ustvaril dobro ime, ob igralnih večerih srečevala le peščica ljudi.

sg

LAHKO BI BILO RES

Starost je vrednota

V teh modernih norih časih, pravijo, je skoraj sramotno biti star. Ampak ne pri nas. Cene v šentjurskem domu upokojencev kažejo, da starost še vedno ustrezno vrednotimo.

Kako do anekdot?

Iz kulturnih lpavčevih prireditev se je nekulturno norčevati, občinskih sej pa ni in ni. Le kje potem najti kakšnega ustrelenega kozla?

Vic z ulice

Kaj bi bilo z našima podžupanom Čoklom in županom Malovrhom, če bi otroke res prodajali v trgovini?

Še sedaj bi bila na polici!

Moratorij

Že cel mesec Ustavno sodišče ni zavrnilo nobenega šentjurskega občinskega odloka. Vse kaže da so občinarji končno pogruntali, kako ustaviti prepotentne sodnike: odlokov več ne sprejemajo.

Kako do novega laka na parketu?

Enostavno: ponudite prostor za žurko šentjurskim študentom, potem pa jim, tako kot je to storil g. Ivakič za obrabo parketa v kulturnem domu, izstavite račun za okroglih 40.000 SIT.

Tudi brez denarja gre

Šentjurski nogometaši so v slovenskem nogometnem svetu vse bolj priljubljeni: naj bo tekma doma ali v gosteh, pol ducata golov v lastni mreži ni problem. Odkar je bankrotirala društvena blagajna, jim je iz nog izpuhtelo vse znanje.

Župan je mož beseda

Potem ko so ponkovški občinski svetniki "brutalno" odvzeli šentjurski fari in orglam namenjeni milijon, se je spet izkazal župan Malovrh; z rebalansom občinskega proračuna bo dano obljubo izpolnil.

Presenetil je

Vsekakor bo izjava, ki jo je dal medijem župan Malovrh v zvezi z asfaltno bazo v Planini, postala kultna izjava tega desetletja. "Za vse zaplete je kriv lastnik, ki je zemljišče prodal, nato pa tožil graditelja baze."

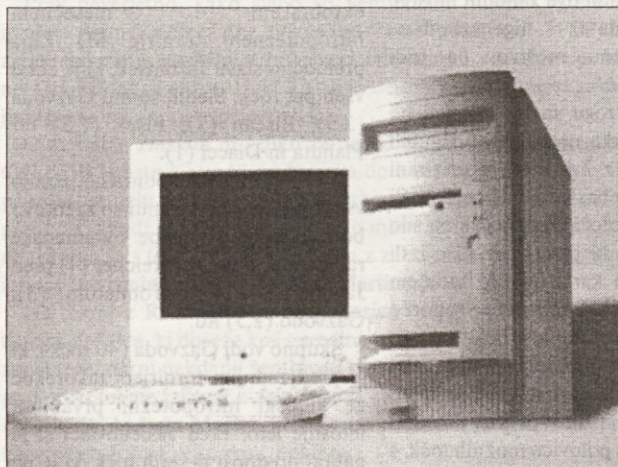
Ni pravo

V letošnjem rebalansu proračuna občine je nova postavka: izgradnja kapelice v Domu upokojencev Šentjur. Ker pa so naši starejši občani vedno večji kerlci in korenine, bi jim bilo v večje veselje in radost, če bi jim opremili fitnes – avfbiks.

Nič nas ne sme presenetiti

Da ne bi bilo kot pretekla leta, obveščamo vse, ki se v naši občini ukvarjajo z zimsko službo, da že naletava sneg in bi bilo povsem možno, da ga je nekaj padlo celo na ceste.

NAGRADNA KRIŽANKA

										SESTAVNI FRANC PEŠEC	GESLO	NABOŽNA PODOBA	REKA NA DOLENJSKEM	RANKOVIČ ALEKSANDER	SESTAVNI DEL BATNIH DELOVNIH STROJEV	PLETIVO IZ MED SEBOJ PREPLETENIH NITI	DRUGO IME ZA RESCHEN	GESLO
										PREDPONA ZA MAJHEN						ORODJE ZANJIC		
																IVAN ERJAVEC		
										PREBIVALEC UKRAJINE								
										ORODJE INDIJANCEV				IND. MESTO V PORURJU				
														RIMSKA 50				
										KLADI						KRAVATA (ANGL.)		
																DELJ VOJ. ENOT		
										OSLOV GLAS			MALA GOS	PLETENA ROČNA KOŠARA				
										URAN				RADON				
NOVICE	MALA TEKOČA VODA	MIL. DRAG PRILJUBLJEN	NAŠA LETALSKA DRUŽBA	NIČ (NAPISANO)	MESTO NA KITAJSKEM - YIBIN	OGLJIK	PAMET			HRVAŠKI PEVEC PETAR							PREDLOG	
							NAPLAČILO			JAPONSKA IGRA							GORSTVI NA SLOVAŠKEM	
NAŠA SKAKALNICA								M. IME								AVTOMOBILI		
								KISIK								GRŠKI JUNAK		
OSEBA GRŠKE MITOLOGJE						GRŠKI OTOK								Z DRUGIM IMENOM				
						JUGOSLOV. AEROTRANS.								NADLEŽNA ŽUŽELKA				
DRŽAVA V EVROPI IN AZIJI								RIMSKA 1		PEVKA IRENA								100 m2
								RIJEKA										
VELIKA IN ŠIROKA								RADIJ		OTOK OB SARDINIJU								
								18. ČRKA		14. ČRKA								
KALJ		ANTON AŠKERC			GLAVNI ŠTEVNIK				RIMSKA 1000			VEZNIK					ERBIJ	

SLOVARČEK: YIBIN = IPIN, SNUTKOVINA - med seboj prepletene niti, RESCHEN = RESIA

Nagrade za pravilno rešeno križanko iz prejšnje številke podeljuje podjetje Protect servis iz Šentjurja. Prvo nagrado, dve gumi GAMIX M+S 185/60 14, prejme Uroš Arzenšek iz Pešnice. Druga nagrada, montaža, centriranje in vijačenje dveh gum, pripada Srečku Puserju iz Loke. Tretjo nagrado, testiranje zavor, amortizerjev in optike, pa dobi Marija Žmahar iz Primoža. Čestitamo!

Dejan Leskovšek - vrhunski rokometaš

Dejan Leskovšek je Šentjurčan, zadnjih nekaj let tudi Hruševčan. Leta 1972 rojeni fant se od običajnih ljudi razlikuje po tem, da živi za roket in od njega.

Kako si zašel v roketne vode?

Stric, ki je včasih sam igral roket za celjsko ekipo, me je že kot majhnega dečka vodil na tekme takratnega Aera. Kmalu sem se zastrupil z roketom in v petem razredu OŠ sem začel s treningi. Od takrat pa do danes - prešel sem vse kategorije roketne šole - neprekinjeno treniram že 15 let.

Tvoj matični klub je bil celjski roketni giganti, vendar nikoli nisi zaigral za člansko ekipo...

Takrat je imelo Celje še drugo ekipo - Eurodas, ki je igrala v drugi ligi. V njej smo bili sami mladi igralci in ko smo se uvrstili v prvo ligo, odgovorni ljudje v klubu tega niso podprli. V tistem času, po razpadu SFRJ, so se Celjani že začeli resno spogledovati z evropsko ligo prvakov, pripeljali so okrepitve od drugod. Treniral sem s prvo ekipo, ponudili so mi tudi pogodbo, vendar mi niso garantirali igranja. Pri 19 letih sem ocenil, da je zame najpomembnejše pridobivanje izkušenj na parketu, zato sem odšel v Slovenj Gradec.

Bojda si se tja vozil dvakrat na dan.

Da, tja, kjer sem igral preteklih sedem sezon, sem se zadnji dve leti vozil na oba treninga pet dni na teden. Vožnja v eno smer preko Celja mi je vzela kakšno uro, med obema treningoma pa sem imel v Šentjurju prosto tri do štiri ure.

Igral si v pokalu Evropske roketne zveze (EHF), gotovo se spomniš kakšne anekdote.

Najbolj zanimivo gostovanje smo imeli na Islandiji, kjer smo s favoriziranimi domačini odigrali obe tekmi. Petkovo tekmo smo presenetljivo dobili za tri gole. Potem smo se malo odpravili spoznati tamkajšnje življenje, ki nas je vse dobrodu prevzelo. Tam čez teden vsi pridno delajo, za vikend pa se "smrtno" napijejo. Ne vem, kako to zdržijo finančno, saj smo za rundo osmih piv plačali preračunano 130 nemških mark. Po drugi strani tamkajšnja dekleta niso nikakršne zadržane severnjakinje, ampak se jih je, kljub mrazu polarne noči, mnogo sprehajalo le v mini krilih. S soigralci smo bili popolnoma pod vtisom in v nedeljo smo gladko izgubili za 10 golov.

Kaj pa morda tvoja najbolj (ne)srečna tekma?

Uf, lani sem po porazu v Turčiji mislil, da bom prenehal z roketom. Doma smo Bešiktaša zanesljivo premagali za sedem golov. V Carigradu smo imeli še sedem minut pred koncem izenačen izid. Vendar se nam je nenadoma ustavilo. Turki so

nam enostavno zabili še sedem golov in se zaradi večjega števila doseženih golov v gosteh uvrstili naprej. Ravno takrat je bila tudi nogometna tekma med Turčijo in Nemčijo in nismo mogli verjeti, da njihovi policaji, službi navkljub, navijajo kot zmešani.

V roketnih krogih te poznajo po imenu Luka.

Ta dodatek sem dobil že v Celju, je pa domislica Tomaža Jeršiča, ki ga je na to asociiralo ime mojega soprijemnika, sicer partizanskega poveljnika.

Vrniva se v sedanost. Kako to, da si sedaj "internacionalce"?

Prevent mi je za to sezono ponudil le polletno pogodbo, iz avstrijskega Gradca pa je na srečo prišla ugodna ponudba. Po plačilu odškodnine po pravilniku roketne zveze, sem postal za leto dni član ekipe Post Graz.

Ali je Gradec "roketno" mesto?

V Gradcu vse stavijo na roket, saj Sturm igra v Ligi prvakov, GAK pa je tudi v vrhu. Drugi športi so zato v ozadju. Moja ekipa je najmočnejša v mestu velikem kot Ljubljana. Z močnim sponzorjem si želijo preboja v prvo ligo. Treniramo štirikrat tedensko, kar je za vrhunski nivo premalo, zato sam opravi še dva do tri treninge, predvsem v fitnesu. Moji soigralci so večinoma študenti, edini starejši kolega je 40-letni Mahne, ki je legenda slovenskega rokmeta, ima pa tudi avstrijsko državljanstvo.

Imaš občutek, da so v klubu zadovoljni s tabo?

Na pripravljanih tekmah sem bil zelo učinkovit, prvoligašu Koflachu sem npr. zabil 15 golov, v prvem kolu pa deset. Ponudili so mi že, da podpišem novo, daljšo pogodbo, vendar bom raje počakal na razvoj situacije. Če se uvrstimo v prvo ligo, morda ostanem. Moje igralske ambicije so še vedno velike. Innsbruck.

Kaj pa ti? Si zadovoljen s trenutnim položajem?

Glede na to, da imam poklicno status samostojnega športnika, ki ga moram pri Olimpijskem komiteju Slovenije vsako leto podaljšati, sem lahko v več pogledih zadovoljen. Klub je dobro organiziran; podpisal sem zame ugodno pogodbo, imam možnost prespati v objektu v sklopu dvorane, v uporabo pa mi bodo verjetno dali še avtomobil.

Kako je pa na igrišču?

Kot tujec in organizator igre, kar je moja standardna igralna pozicija v vseh klubih, moram nositi večje breme odgovornosti. Igram celo tekmo, velikokrat pa soigralci samo čakajo, kaj bom naredil.

S sporazumevanjem hušjih težav ni, saj uporabljamo univerzalne roketne izraze. Problematično je le njihovo močno narečje, v ekipi pa je tudi nekaj Korošcev, ki "vlečejo" spet čisto po svoje.

Roket je trd šport, mnogo igralcev poškodbe trajno zaznamujejo.

Na srečo do lanske sezone nisem bil huje poškodovan. Po uspešni sezoni smo šli za nagrado v Rimini, kjer smo odigrali serijo bolj sproščenih tekem. Na zadnji sem nerodno stopil in mislil, da sem si samo zvil gleženj. Šele doma so ugotovili, da gre za zlom in šest tednov sem moral preživeti na berglah.

Bi lahko za konec povedal kaj o povezavi pojmov roket in Šentjur?

Pred tremi leti sem sicer vodil treninge pionirjev v OŠ Franjo Malgaj. Mislim, da je za ta šport še največ poskušal storiti Polde Tanšek. Rokomet uspeva v krajih, kjer je tradicija, tega pa pri nas ne moremo pričakovati. Tudi dvorana je navsezadnje premajhna. Izmed Šentjurčanov pa sta se z mojim športom včasih resneje ukvarjala Cveto Kavka in Sandro Stropnik.

Hvala za pogovor.

br

OPTIKA

OČESNA AMBULANTA

glesčič
tel.: 063/441-803

Gospoka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotinška 6b, 3230 ŠENTJUR

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev
z eno do deset letno GARANCIJO

GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE

VUILLET VEGA

VALENTINO

GIANNI FRANCO

FERRE

LUNETTES

Christian Dior

VOGUE

Ray-Ban

Pokličite

brezplačno telefonsko šte

080 3000

ISDN
paket
3000

in se dogovorite za **nakup**

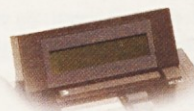

Brezplačno Vam ga v rdeči vrečki

dostavimo na dom. Paket vključuje digitalni telefon,

ki omogoča **izpis številke**

kličočega, paket SiOL

za dostop do

interneta, **modem** ISDN ter **nadgradnjo** analognega

priključka v priključek ISDN. **Brezplačna priključitev**

terminalske opreme je zagotovljena! S

ISDN
paket
3000

se **stroški** **Vašega pogovora** ne spremenijo.

Hitrost prenosa podatkov se **poveča**.

Cena je

49.900,00 SIT

in vključuje DDV.

Zdaj je čas!